

Người Khăn Trắng

Con Ma Truyền Kiếp

Lời nói đầu

Ngày nay, khoa học ngày càng tiến bộ, những hiểu biết về các hiện tượng tự nhiên ngày càng được mở rộng và sâu sắc hơn.

Tuy thế, sự thú vị và tò mò về một thế giới huyền bí vẫn không hề suy giảm trong cuộc sống của nhân loại. Chúng ta có thể bắt gặp “hình ma, bóng quế” trong nền văn học của hầu hết các dân tộc trên khắp thế giới từ cổ chí kim. Ở châu Âu là Dracula, là những con ma lang thang trong các tòa lâu đài cổ thuộc vương quốc Anh. Ở Trung Quốc là những con ma tuyệt đẹp trong Liêu Trai Chí Dị. Ở Mỹ là những con ma què quặt khủng khiếp trong các phim kinh dị. Còn ở Việt Nam chúng ta, ma quỷ đã xuất hiện rất lâu trong văn học, thậm chí đã có một số tác giả đã nổi tiếng trong lãnh vực này như Nguyễn Dữ, Thế Lữ, Tychya Đái Tuấn...

Truyện ma trong văn học Việt Nam còn mang tính đấu tranh rất cao vì nó thể hiện ước muốn được “tháo gông, phá xiềng” của tầng lớp bị áp bức. Tư tưởng “quả báo nhãn tiền” cũng được nêu rõ trong truyện ma Việt Nam. Nhân vật chính trong đa số các câu chuyện là người nông dân hiền lành, chất phát luôn bị đè nén áp bức. Còn kẻ áp bức, lợi dụng chức quyền, tiền tài để chiếm đoạt tài sản và bản thân người khốn khó hơn mình cuối cùng đều mang kết quả không tốt.

Để tiếp bước tiền nhân, chúng tôi mạn phép được ghi lại các câu chuyện huyền

bí để các bạn đọc thưởng lãm. Những câu chuyện này có thể là những truyền thuyết về một địa danh, cũng có thể là những câu chuyện mua vui trong chốn lạt. Tuy những câu chuyện này đều mang hơi hướm huyền bí nhưng không làm cho người đọc tin vào chúng một cách “ngu muội”, mà trái lại còn mang tính giáo dục, khuyên người ta biết sống đúng, chừng mực, đạo đức...

Con Ma Truyền Kiếp

Chương 1

Hận tình chưa dứt oan hồn chưa tan

- Dưới quê trời mau tối quá hả anh? Mới bảy giờ mà em có cảm giác như khuya lắm.

Tranh thủ lúc bà Sáu ra sà nước, Huyền Nga đến bên cạnh Sơn nói nhỏ :

- Buồn chết đi được. Chẳng có tivi, cũng không có điểm giải trí nào.

- Không buồn đâu. - Sơn mỉm cười kéo Nga vào sát lòng mình - Tại em lần đầu về quê nên chưa biết đây thôi. Ở quê cũng có cái vui của người miền quê vậy.

- Vui gì đâu chứ? - Vừa phụng phịu Nga vừa đưa mắt hướng về phía cửa, canh chừng. Dù đã được giới thiệu là người yêu, nhưng Nga không dám tỏ ra thân mật quá với Sơn như khi ở thành phố trước mặt ba mẹ của cô. Mẹ đã dặn kỹ cô rồi. Dưới quê người ta phong kiến lắm. Rất ghét mấy chuyện trai gái... thân mật cùng nhau.

- Đừng sợ, má anh không khó lắm đâu.

Như hiểu ý cô, Sơn nghịch ngợm hôn lên môi cô một cái.

- Ở quê nhưng bà tân tiến lắm, không tin em cứ thử hôn anh một cái trước mặt bà thì biết...

Lời chưa dứt, bà Sáu chợt bước lên với cây đèn dầu. Bà đi nhẹ quá, làm đôi bạn không kịp phát hiện ra. Đến khi nghe tiếng động, giật mình quay lại thì... đã muộn mất rồi. Bà đã ở sau lưng.

- Má... - Ngượng ngùng... Sơn nhẹ đẩy Nga ra khỏi người mình khỏa lấp - Làm gì má cứ bận rộn hoài vậy, ngồi chơi với tụi con một lát đi.

- Chơi gì nữa. - Bà vặn nhỏ cây đèn xuống - Tối rồi hai đứa đi ngủ đi cho khỏe. Cả ngày ngồi trên xe rồi không biết mệt sao?

- Đi ngủ! - Đôi mắt Nga mở lớn nhìn Sơn như hỏi “Chưa tám giờ đã lên giường ngủ rồi ư? Làm sao mà ngủ được?”

- Ừ thì ngủ... - Không nhận ra vẻ kinh ngạc của Nga bà Sáu gật đầu.

Thằng Sơn ngủ ngoài bộ ván gỗ. Nga vào buồng ngủ với bác. Mừng bác đã giăng rồi... để bác cài cửa lại.

- Khoan má ơi! - Sơn vội kêu lên - Tụi con chưa buồn ngủ đâu. Ở thành phố thức khuya quen rồi, giờ chui vô mừng ngủ chết. Má cho tụi con đi chơi một chút.

- Đi chơi... Bà Sáu trợn mắt - Giờ này mà đi chơi! Tụi bay muốn đi đâu? Có gì mà chơi chứ?

- Thì đi vòng vòng... tâm sự. - Sơn nheo mắt ra hiệu cho bà Sáu làm Nga xấu hổ quá trời - Vậy đó, người ta yêu nhau mà... má hiểu không? Con muốn dắt Nga tham quan mả ông Hội đồng, danh lam thắng cảnh đẹp nhất quê mình...

Nói đến đây, Sơn chột tùm tùm cười. Hạnh phúc nghĩ đến những nụ hôn của mình sẽ dành cho Nga khi vào đến ngôi nhà mồ lớn nhất vùng này. Từ nhỏ, bao lần anh đã theo đám bạn đến rình xem người lớn đến đây tâm sự. Bao trò nghịch phá của lũ quỷ tụi anh đã làm người lớn phải điều đứng, khổ sở rồi. Chà! Anh vẫn chưa quên, lần đó có một đôi nhân tình... lén vào ngôi nhà mồ âu yếm đã bị bọn anh giấu sạch áo quần. Báo hại cô gái một phen xấu hổ... hiện bây giờ... anh và Nga vào đó, có bị lũ oắt con nào trộm nhìn không?

- Cái gì? Vào mả ông Hội đồng à? - Giọng bà Sáu chột la to cắt ngang dòng suy tưởng đầy lãng mạn của anh - Không được đâu. Mả ông Hội đồng bây giờ nhiều ma lắm.

- Con không sợ ma đâu, chỉ sợ lũ quỷ con thôi. - Sơn cười rồi nắm tay Nga kéo dậy - Đi em. Đi xem danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất quê anh.

- Dạ thưa bác con đi. - Nga cúi đầu chào lí nhí rồi bước theo Sơn.

Giọng bà Sáu la to đuổi theo :

- Đi đâu thì đi, không được vào mả ông Hội đồng đó. Tao nói thật, ở đó bây giờ ma nhiều lắm.

- Sao hả? - Đi một hơi đến bờ đất, Sơn mới dừng chân quay lại nhìn Nga cười trêu chọc - Má anh bảo mả ông Hội đồng nhiều ma lắm. Em có dám đi không?

- Sao không dám? - Nga nghiêng đầu cười tươi như hoa nở - Anh đừng có hù em. Em không tin trên đời này có ma đâu.

Sơn cũng thế. Cũng không tin vào chuyện ma quỷ hoang đường. Nhưng... để dọa người yêu, anh vờ nghiêm nét mặt :

- Em đừng nói cứng, một lát gặp ma rồi lại khóc ầm lên. Nói thiệt cho em biết, anh đã từng gặp ma rồi đấy.

- Thôi, đừng xạo quá ông à. - Chỉ tay lên trán Sơn, Nga bật cười giòn rồi đưa mắt nhìn quanh - Đúng là ở quê có nhiều cái thật lạ đó. Nhà mồ cũng trở thành danh lam thắng cảnh được.

Nghe Nga nói, Sơn lại tùm tùm cười. Không nói gì, anh nắm tay Nga lặng bước đi trong đêm. Trăng hôm nay sáng quá, soi tỏ bóng hai người chập chờn trong bóng lá. Tiếng côn trùng rí rả hòa lẫn tiếng gió đêm yên bình lạ. Cảnh quê đẹp như tranh vẽ.

"Khu du lịch mả ông Hội đồng xin kính chào quý khách".

Mở then cửa gài, Sơn cúi mình gật tay vui vẻ mời Nga. Cô ngược mắt nhìn quanh ngơ ngác :

- Đã đến rồi hả anh? Ồ, ngôi nhà mồ đẹp quá, giống hệt như cung điện vậy.

Nói rồi không đợi Sơn hướng dẫn, Nga tung chân chạy trước. Bóng cô chập chờn khuất sau hàng cây kiểng.

Mỉm cười, lắc đầu chào thua tính hiếu kỳ của cô người yêu nhỏ, Sơn bước thông thả trên hàng sỏi. Quen thuộc quá! Lòng anh nao nao một cảm xúc. Tuổi thơ như vụt trở về đầy ắp. Năm năm rồi... lần đầu tiên anh đặt chân lên khu nhà mồ gắn liền với một thời tuổi thơ phá phách của mình.

Cảnh vật vẫn nguyên vẹn không có gì thay đổi. Vẫn là khu nhà mồ tọa lạc trên hai công đất, nền vuông vức. Chà! Cúi nhặt một trái xoài chín cây rụng dưới

chân. Sơn thảm ngạc nhiên cho đám con nít quê mình. Bọn chúng bây giờ ngoan quá. Trái chín vàng cây, rụng đầy đất cũng không thềm nhặt. Chẳng bù cho bọn anh lúc trước... tất cả cây trái quanh khu mộ, dở ngon, to nhỏ gì cũng đều lật sạch, không chừa. Báo hại ông từ giữ mộ phải xách roi đuổi chạy không kịp thở.

Ông từ. Lòng Sơn lại nao nao. Anh không biết ông còn sống không? Nếu còn hẳn ông đã già lắm rồi. Tội nghiệp ông cô đơn còm cõi một mình, không vợ, không con, chỉ sống nhờ vào phần đồ cúng ít ỏi để trông coi khu mộ. Vậy mà bọn anh ngày xưa, còn phá phách treu chọc ông đủ trò. Sơn lại thấy hối hận cho các trò nghịch ngợm của mình.

Theo lời mẹ kể thì khu nhà mồ đã được xây dựng lâu lắm rồi. Trên dưới có gần hai mươi ngôi mộ được chôn cất nơi đây. Nhưng lớn nhất, quý mô nhất chỉ có mộ của ông bà Hội đồng thôi. Đó là hai ngôi mộ lớn bằng đá hoa cương được xây trong nhà mồ. Con cháu của ông Hội đồng còn không chẳng ai biết. Chỉ biết thỉnh thoảng đôi ba năm mới có một cô gái trở về, cô ta trả tiền cho ông từ. Thuê nhân công sơn mới ngôi mộ rồi lại ra đi. Cô ta là gì của ông bà Hội đồng không ai biết. Lúc nhỏ, Sơn cũng một lần trông thấy cô ta rồi chẳng biết bây giờ cô có còn về đưa tiền cho ông từ nữa không? Sao ngôi nhà mồ có vẻ hoang vắng, điêu tàn quá.

Vừa đặt chân lên bậc tam cấp chưa kịp bước vào, mũi Sơn đã chun ngay lại. Trời ơi... hôi thối quá! Bọn tình nhân này tệ thiệt. Đến tâm tình rồi còn tè bậy, thiệt là bậy quá!

Tặc lưỡi trách đồng một câu, Sơn bước vội trở ra. Đến ngòi vào chiếc ghế đá dưới cây nhãn lớn. Anh lên tiếng gọi :

- Nga ơi, em lục lạo đi đâu vậy? Lại anh nói này nghe.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng chân bước lảo xào trên cây lá. Sơn mỉm cười ngồi yên. Định chơi trò bịt mắt hù anh à? Không dễ đâu. Chờ cho bước chân Nga đến sát bên mình anh quay lại thật nhanh.

- Hù.

Tiếng hù chưa thoát khỏi miệng đã thu hồi vào cổ. Đôi mắt Sơn trợn trừng mở lớn. Sau lưng anh không phải Nga, không phải cô người yêu xinh đẹp anh mong đợi mà lù lù một đồng trống trắng tươi. Chẳng ra hình thù gì cả.

Ma ư! Sống lưng Sơn lạnh toát! Nhưng anh gạt đi ngay, trách mình thần hồn nát thần tính. Đã quá hiểu tính nết của Nga hay quậy phá, vậy mà còn để bị mắc lừa. Mỉm cười, anh đưa tay lên môi, banh rộng cái miệng mình ra, lùì trở lại :

- Ta cũng là ma đây, sợ chưa nào?

Rồi vung tay ra trước tóm lấy cái bóng trắng. Nhưng thật bất ngờ, bàn tay anh như khuấy vào khoảng không vô hình. Tiếng cười bỗng bật lên giòn tan, bóng trắng không còn nữa.

Mình gặp ma thật ư? Mồ hôi bắt đầu rịn ra khắp thái dương Sơn. Chợt nhớ đến Nga, anh vùng lên, cuống quýt :

- Nga... Nga ơi!

- Em đây, anh làm gì mà hốt hoảng vậy?

Cành cây xao động rồi Nga hiện ra ngay, tay cầm chùm nhãn chín, và cười nhí nhảnh :

- Ở đây nhiều nhãn quá thích quá.

- Em, em không thấy gì ư? - Sơn lấp bắp hỏi.

Nga tròn đôi mắt :

- Sao không thấy. Em đã đếm rồi. Có cả thầy hai mươi hai ngôi mộ. Có hai ngôi mộ mới chôn, anh sao vậy?

Đang nói, chợt thấy mắt Sơn trợn trừng nhìn về phía trước, Nga đánh nhẹ xuống vai anh ta ngỡ ngác :

- Ma... ma... - Ngón tay chỉ về phía trước, Sơn nói như kẻ sắp đứt hơi.

Nga quay đầu lại lạ lùng :

- Anh nói gì vậy, ma nào?

Sơn khó khăn gần từng tiếng :

- Ma thần Vòng, anh thấy rõ ràng, có hai con, nó vừa bay qua trước mắt anh!

- Hai con ma thần Vòng! - Nga bật lên cười ngất Thôi đừng đùa gạt em nữa mà. Em không có sợ đâu.

Rồi cô ngồi xuống cạnh Sơn, so so vai :

- Cảnh ở đây nên thơ thật. Sơn à, anh muốn nói gì thì nói đi.

- Mình về thôi em. - Sơn chợt nắm tay cô đứng dậy.

Nga cau đôi mày, hụt hắng.

- Vừa mới đến đã về là sao? Em không chịu. Anh chưa hôn em gì cả.

- Ngày mai, về Sài Gòn anh bù cho. - Sơn gặt đầu gấp rút - Về thôi, mẹ nói đúng.

Ở đây có nhiều ma lắm.

- Lại ma! - Nga giậm chân tức giận - Hôm nay anh làm sao thế? Tự dưng tin vào mấy lời nhảm nhí hoang đường đó. Thế kỷ hai mươi mốt đến rồi, người ta lên tới mặt trăng mà còn tin vào ma quỷ. Em nói vậy không đúng sao mà anh đánh em chứ?

Đang nói Nga bỗng la to, Sơn ngỡ ngác :

- Anh đánh em bao giờ?

- Anh đừng chối, rõ ràng vừa tát em vào má một cái đau điếng đây. Ui da, lại còn đâm vào hông em nữa. - Nga giận dữ.

- Trời ơi! - Sơn vụt ôm cứng Nga vào giữa lòng mình - Em đừng nói nữa, không phải anh đánh em đâu mà là ma đó.

- Dẹp anh đi. - Vùng thoát khỏi vòng tay của Sơn, Nga la lớn - Ma quỷ gì đâu.

Em không tin. Ngon thì hiện ra trước mắt em đi... á!

Đang nói, Nga bỗng ngưng nín bật, mắt trợn tròn có vẻ cứng đờ. Biết cô đã nhìn thấy gì rồi, Sơn sợ quá, không dám quay đầu lại, nắm lấy tay Nga, anh gọi :

- Nga, Nga.

"Bịch", như một trái mít rụng, Nga té bẹp xuống đất ngất xỉu. Sơn vội đỡ lấy cô, từ từ quay đầu lại. Không phải trong mơ, cũng chẳng phải chuyện đùa. Một bộ xương khô đang lững lờ tiến tới. Cái hốc mắt trũng sâu, hàm răng nanh nham nhở cười trên cái đầu lâu. Con ma càng lúc càng tiến gần anh hơn.

Không! Bàn năng sinh tồn chợt bùng lên. Sơn chụp nhanh đôi giày cao gót ném mạnh về phía con ma.

Vào!

Chiếc giày xuyên qua người con ma như xuyên qua một khoảng không. Con ma vẫn lững lờ tiến đến mỗi lúc một gần. Bàn tay nó uốn cong ra, sắp bóp được cổ anh rồi.

Không! Sơn vùng đứng lên, ôm Nga chạy thật nhanh, nhảy qua một con mương,

anh hét lớn thất thanh, cầu cứu :

- Ma... ma, bớ người ta cứu tôi!

- Có chuyện gì vậy? Ai vừa kêu cứu hả?

Bốn phía chợt dậy lên ánh đuốc sáng trưng. Nhận ra họ là những anh dân phòng, Sơn mừng quá, thều thào :

- Ma, tôi vừa gặp ma!

Không có vẻ kinh ngạc cũng như tiếng cười chế giễu nào phá lên từ miệng họ.

Bốn anh dân phòng thản nhiên đưa mắt nhìn nhau như vừa được nghe một chuyện rất bình thường. Bất chợt, một anh trong đám họ reo lên mừng rỡ :

- Sơn, có phải thằng Sơn đó không?

Cổ hoàn hồn, Sơn nhìn kỹ người vừa gọi tên mình rồi cũng reo lên mừng rỡ :

- Trời ơi thằng Hải “nắm”, lâu quá rồi còn gì...

Hai người bạn cũ ôm chầm lấy nhau mừng rỡ. Một anh dân phòng kêu lớn :

- Mau đưa cô gái vào nhà ông từ cứu tỉnh rồi hàn huyên tâm sự sau. Chần chừ hoài coi chừng con ma tới đây thì khổ.

Lời nhắc như có phép màu. Hải vội xô Sơn ra, cùng đám bạn vội dìu Nga về phía túp lều của ông từ. Nghe tiếng động này giờ, ông như cũng đã đoán được chuyện gì. Đốt to mấy ngọn đèn, ông mở rộng cánh cửa ra chờ họ tới.

- Cô bé không sao. Vì sợ quá nên ngất xỉu thôi. Chỉ cần xoa dầu và cho uống chút nước gừng là khỏi thôi. Ông từ nói sau khi bắt mạch cho Nga.

- Cám ơn ông! - Sơn nói với vẻ biết ơn.

Ông từ đã già lắm rồi, hơn bảy mươi chứ ít ỏi gì. Mái tóc ông bạc trắng. Ông vẫn vô tình không nhận ra Sơn lúc anh nghe lòng trào dâng niềm xúc cảm. Anh thấy ông quen thân và gần gũi, tựa như ông là người thân của anh lâu ngày gặp lại.

- Hai người đến khu nhà mồ ấy làm gì? - Trao cho Sơn ly gừng nóng, ông từ hỏi bằng giọng gay gắt.

- Dạ... - Đưa tay gãi trán, Sơn đáp ứng - Tụi cháu đến để tâm tình...

- Tâm tình. Hừ! - Ông từ bực bội - Hết chỗ cho các cô cậu tâm tình rồi sao chứ?

Nhà mồ là nơi yên nghỉ của người ta chứ có phải công viên đâu mà cứ đưa nhau đến làm cái chuyện mèo mả gà đồng ấy. Cả năm nay vắng bóng nay lại bắt đầu tái diễn rồi.

- Ông từ à, đừng trách cậu ấy! - Hải này giờ lo săn sóc cho Nga giờ mới lên tiếng đỡ cho Sơn - Tại cậu ấy đi xa mới về nên không biết. Ông có nhận ra không, thằng Sơn “gồ” đó.

- Sơn gồ nào? - Đôi mày ông từ nhíu lại - Có phải thằng Sơn ngày xưa hay ăn trộm ổi hay không?

- Dạ đúng. - Sơn gật đầu - Cháu đây.

- Mày đi đâu vắng bóng mấy năm nay?

Giọng ông dịu đi một chút. Sơn nắm tay ông thân mật :

- Dạ, cháu lên Sài Gòn học. Ra trường rồi tìm được việc làm ở trên ấy nên ít về. Nga là người yêu của cháu.

- Ủ! - Ông lại hướng mắt về phía Nga - Coi cũng được đấy. Nhưng tụi mày mai mốt có tâm sự gì thì tìm chỗ khác mà tâm sự. Đừng đến đây, có ngày chết không kịp ngáp.

- Dạ, con biết rồi. - Sơn gật đầu nhanh, không cần ông nói anh cũng chẳng bao giờ dám đặt chân vào khu nhà mồ đầy ma đó.

- Sơn, cậu có biết mình vừa gặp ai trong khu nhà mồ không? - Hải chột lên tiếng.

Sơn nhẹ rùng mình :

- Thì ma chứ còn ai.

- Nhưng cậu có biết con ma ấy là ai không? - Hải lại hỏi.

Sơn tròn đôi mắt :

- Làm sao tớ biết mà cậu hỏi. Cứ như con ma ấy quen với mình vậy.

- Quen thật đấy. - Hải gật đầu - Không chỉ quen mà còn thân với cậu nữa.

- Ê, đừng có giỡn nha! - Sơn rùng mình la lớn - Tao mà có quen với con ma ấy à?

- Cậu có nhớ Nhị không? - Hải không quan tâm đến sự bất bình của bạn.

Sơn nhú mày cố nhớ :

- Nhị nào? Có phải thằng Nhị cặp bài trùng với mình không?

- Con ma đó chính là thằng Nhị đó. - Hải trả lời Sơn.

- Cái gì? - Sơn như bật lên khỏi ghế - Con ma là thằng Nhị ư? Tao không tin!

- Cậu phải tin. - Hải thở ra một hơi dài - Đó là sự thật. Nếu cậu muốn nghe tôi kể, cái chết của thằng Nhị thật thương tâm. Nói rồi không cho Sơn đồng ý, Hải bắt đầu :

Đêm nay trời không trăng như thường lệ, Nhị rủ Út Lài vào mã ông Hội đồng tâm sự.

Nói ra có vẻ khó tin, nhưng sự thật ở cái vùng quê này, đầu trên xóm dưới, chỉ có ngôi nhà mồ của ông Hội đồng là địa điểm lý tưởng, thích hợp cho các đôi nhân tình hò hẹn nhất thôi. Vì ngoài sự vắng vẻ, ít bị người dòm ngó. Nơi đây còn cao ráo, sạch sẽ và vô cùng thoáng mát. Chẳng thua kém các công viên trên thị trấn chút nào. Nên nếu đêm nào không tranh thủ giành phần trước, sẽ mất chỗ ngay.

Nhị là người xóm trên, Út Lài là người xóm dưới. Hai người yêu nhau cũng lâu rồi. Nhưng ngặt nỗi, gia đình Nhị không bước tới. Chẳng phải họ kén cá chọn canh gì. Út Lài vốn là cô gái ngoan, rất xinh đẹp, giỏi giang. Gia đình cũng thuộc hàng khá giả. Còn ngần ngừ chẳng qua, gia đình Nhị ngại cho sức khỏe của Lài. Cô bệnh tim. Mà theo y học, bệnh tim khó sinh đẻ lắm. Trong lúc Nhị là con trai một, là cháu đích tôn. Tổ tiên dòng họ ba đời chỉ trông vào một mình anh. Ai cũng mong anh có con đàn cháu đống để lo bề hương hỏa và thừa kế hàng chục mẫu ruộng cò bay thẳng cánh.

- Ui da! - Đang đi, Lài bỗng vấp phải cái rễ cây ngã chúi. Nhị vội đưa tay đỡ lấy.

- Lài vấp rễ cây à? Để anh bấm đèn pin cho em đi cho dễ nhé?

- Đừng anh! - Lài níu tay Nhị - Ánh đèn sẽ làm người ta chú ý.

- Tội cho em quá! - Nhị cố nén tiếng thở dài, vòng tay sang người Lài triu mến - Đi sát vào người anh nè. Có lẽ té anh níu lại.

- Dạ!

Gật đầu, Lài ngoan ngoãn nép sát vào người Nhị. Hôm qua mưa to, con đường lầy lội, níu bước chân đôi bạn nghe nhóp nhép, hòa lẫn tiếng ếch nhái kêu, tạo thành một âm thanh nghe buồn cười.

- Mỗi lần gặp nhau cứ lén lút như ăn trộm thế này, em thấy tủi thân quá! - Giọng Lài buồn bã.

- Anh cũng vậy! - Bàn tay Nhị nhẹ siết lấy tay Lài Nhưng biết làm sao? Tại mẹ anh khó mà cũng tại anh yêu em quá. Ngày nào không gặp được em là ngày đó ăn không ngon, ngủ không yên.

Trời tối quá, Lài chỉ có thể thấy được đôi mắt Nhị sáng rực lên, ươn ướt. Cô biết là anh nói thật. Bởi... cô cũng có khác gì anh. Yêu anh lắm, nhớ anh lắm. Đã biết cứ lén lút hẹn hò là sai trái, mà không tài nào cưỡng lại lòng mình.

Đã đến mà ông Hội đồng, đôi bạn trẻ dừng chân. Nhị mò mẫm mở chốt cửa ngoài. Nơi đây đã quá quen thuộc với anh rồi. Nhắm mắt lại Nhị vẫn có thể đi thẳng đến khu nhà mồ không sợ lạc. Dù ngôi nhà được xây dựng trên một ngôi đất vô cùng rộng lớn, dù ngôi nhà mồ có đến những mười ngôi mộ, Nhị vẫn không nghe lạnh sống lưng. Anh chỉ cảm thấy buồn cười, thấy tội nghiệp cho ông từ giữ nhà mồ thôi. Hàng trăm, hàng chục lần thay ổ khóa rồi. Vậy mà lần nào ổ khóa dù chắc đến đâu cũng không tồn tại quá ba ngày. Cũng đều bị đám nhân tình phá hỏng. Bản thân anh nếu như nhớ không lầm thì cũng phá hư bốn hay năm ổ khóa gì rồi. Thế mới biết khi yêu không một trở lực gì ngăn cản nổi.

- Xong chưa anh? - Thấy Nhị lò mò bên then mở cửa lâu quá, Út Lài lên tiếng hỏi.

- À, xong rồi! - Nhị quay đầu lại, cặp tay Lài chậm rãi bước lên hàng sỏi trải dài. Ngọn đèn vàng giữa khu mộ tỏa ra một luồng ánh sáng tù mù, heo hắt đủ cho Nhị nhận ra mặt của Lài hôm nay nhợt nhạt, xanh xao một cách khác thường.

- Em không khỏe trong người sao? - Nhị lo lắng hỏi.

- Không có. - Lắc đầu, Lài nhẹ nhàng đặt chân lên bậc tam cấp đầu tiên. Cúi nhìn xuống lớp đá mài trắng tinh bị đôi chân đầy bùn của mình vấy bẩn, cô nói với cảm giác của một người có lỗi :

- Nơi người ta yên nghỉ mà tụi mình cứ đến để yêu nhau. Em thấy thật không đúng chút nào.

- Tưởng chuyện gì. - Nhị bật cười, đưa Lài bước sâu vào trong mộ. Diu cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh ngôi mộ được xây bằng đá hoa cương thật đẹp, anh nói bằng một giọng trầm ấm :

- Em không phải lo đâu! Họ chết cả rồi biết gì mà đúng với không đúng chứ?

- Anh đừng nói vậy! - Lài đưa mắt nhìn vào khung ảnh một người đã khuất. Người dấu chết rồi, linh hồn vẫn còn tồn tại.

- Nhảm nhí! - Nhị lại bật cười - Anh không tin người ta có linh hồn đâu. Mà dù có linh hồn đi chẳng nữa, những người nơi đây đều đã đi đầu thai cả. Em đừng quên, những ngôi mộ này lớn tuổi hơn chúng ta nữa đấy.

Nhị không nói sai, Lài biết rõ ngôi mộ này có rất lâu rồi. Nghe nội kể lại, ông Hội đồng được chôn ở đây, ngày xưa rất độc ác. Bóc lột tá điền một cách rất dã man. Ông còn giết người nữa.

- Mà thôi, dẹp hết chuyện ma quái lại một bên. - Nhị chột cất lời, cắt ngang dòng suy nghĩ của Lài - Cho anh hôn em một cái, nhớ gần chết luôn, vậy mà nãy giờ em có nói chuyện gì đâu.

Nói rồi, Nhị đưa tay vén mớ tóc dài của Lài ra sau rồi đặt ngay một nụ hôn lên đôi má thật ngọt.

- Đừng anh. - Lài chột né đầu làm nụ hôn của Nhị trượt xuống cổ.

- Lài, em sao vậy? - Cảm thấy bất ngờ, Nhị ngẩn người ra ngơ ngác - Giận anh à?

- Không có! - Đôi rèm mi sụp xuống, Lài như có ý nén lòng nhưng không được. Bờ vai cứ run lên, và nước mắt cứ tuôn tràn như suối.

- Lài, có chuyện gì? Sao em lại khóc?

Ôm lấy vai Lài, Nhị lo lắng hỏi.

- Anh Nhị ơi, em lo quá! - Gục xuống vai Nhị, Lài nức nở - Đừng giấu em nữa, em đã biết hết rồi. Hôm qua, thím Tám có sang nhà em bảo ba mẹ anh đã quyết định cưới chị Lý cho anh. Có phải không?

- Phải! - Bàn tay Nhị khẽ khàng vuốt lên mái tóc dài trên lưng Lài - Ba mẹ anh đã quyết định thế. Nhưng em đừng lo lắng quá. Anh nhất quyết chống đối tới cùng. Trọn đời này anh chỉ yêu có em thôi.

- Thật không anh? - Lài ngược đôi mắt nhìn Nhị đầy hy vọng. Nhị nhẹ gật đầu.

- Thật! Anh sẽ không thay lòng đổi dạ. Nhất định thuyết phục cha mẹ cưới em cho bằng được. Còn em, có đồng ý đợi anh hay một ngày không xa lắm sẽ vắng lời mẹ lấy chồng, bỏ mặc anh.

- Không có đâu. - Lài vòng tay quanh cổ Nhị - Em sẽ chờ anh, sẽ không lấy chồng. Thật đấy, xin thề có trời đất vĩnh viễn yêu anh. Không chỉ đời này, kiếp này. Chết rồi oan hồn cũng không tan, nguyện quán quýt bên anh mãi.

- Đừng nói bậy thế! Anh tin rồi! - Yêu thương, Nhị đặt một nụ hôn xuống đôi môi Lài. Cô lim dim mắt, ôm chặt cổ anh tận hưởng. Giây lâu, chợt mở bừng mắt dậy, lo lắng hỏi :

- Nhị ơi, em yêu anh lắm. Nếu anh phụ em, em sẽ chết, sẽ không sống nổi đâu!

- Anh không cho em nói bậy đâu. - Đặt một ngón tay xuống môi Lài, Nhị nghiêm giọng - Làm sao anh có thể phụ em cho được. Em là người con gái đầu tiên trong cuộc đời anh. Anh yêu em nhất trên đời. Anh không tin vào chuyện thề nguyện đâu. Anh chỉ có thể nói với em rằng: “Nếu em chết đi, anh sẽ không sống một mình. Sẽ chết theo em cho có đôi có bạn”.

- Anh đừng gạt em ở nhé! - Giọng Lài run run đầy xúc cảm.

- Không bao giờ! - Nhị đưa một ngón tay lên cho Lài ngoéo vào như những lần muốn chứng thật lời mình nói - Đã tin anh chưa hả?

- Đã tin rồi. - Lài mỉm cười, gật đầu nghe hạnh phúc ngập lòng. Nép sát mặt mình vào ngực Nhị, nghe mùi mồ hôi anh mằn mằn thân thương, Lài bỗng có một quyết định vội vàng - Nhị ơi, yêu em đi! Từ phút này chúng mình muốn thuộc về nhau vĩnh viễn.

- Thuộc về nhau vĩnh viễn ư? - Nhị cất lời thẳng thốt - Chúng ta vẫn chưa cưới nhau mà em vội vàng chi thế?

- Em cũng không biết nữa? Đôi mắt Lài chớp chớp lung linh. - Em chỉ thấy yêu anh mà không có cách nào bày tỏ cả. Em muốn thuộc về anh. Nhị ơi, em hư hỏng, em đáng khinh quá phải không?

- Không đâu! - Nhị ôm chặt Lài vào sát lòng mình - Em đáng yêu hơn lúc nào hết.

- Vậy thì cho em đi anh. - Lài cất giọng van nài. Đôi mắt cô nhìn anh như ngây dại. Bối rối quá nhưng không đành để Lài phải tủi thân. Nhị đưa tay lần cởi chiếc cúc áo của Lài ra, một tiếng sấm bỗng vang lên, rồi trời mưa như trút nước. Ôm chặt Lài vào giữa vòng tay, cùng Lài hòa tan thành một mà lòng Nhị nghe thắc thỏm. Một điều bất ổn dường như theo tiếng sấm kia cứ ám ảnh anh ngày càng lớn dần lên.

* * * * *

- Thưa bác, cho cháu hỏi Lài có nhà không ạ? Cháu muốn được gặp em Lài một lúc.

Đang đều tay quét gom những chiếc lá rụng trước sân thành một đống, chợt nghe có tiếng ai hỏi phía sau, bà Thân quay đầu lại, gương mặt bà vụt sa sầm khi nhận ra kẻ vừa mới hỏi mình là thằng Nhị.

- Không biết.

Bà quay mặt đi. Nhị bước vòng theo ra trước mặt bà :

- Xin bác cho con gặp em Lài có chuyện cần gấp lắm ạ.

Về mặt thành khẩn, đầy tội nghiệp của Nhị làm bà thoáng động lòng. Cách đây có đâu xa, bà còn thương nó như con ruột của mình.

- Mà tìm nó làm gì? - Tia mắt dịu đi một chút, giọng bà vẫn lạnh lùng - Chẳng phải hai đứa đã chia tay nhau hơn bốn tháng rồi? Về đi, đừng làm nó khổ nữa. Nó đi vắng rồi, mà dù có ở nhà tao cũng không cho mày gặp nó đâu, ổng đã cấm...

- Con không về được. - Nhị lắc đầu, nắm lấy tay bà nài nỉ - Em Lài đi đâu, bác phải cho con gặp em Lài, có chuyện cần gấp lắm. - Ngưng một chút, thấy bà vẫn lặng yên, Nhị đành thú thật - Con và em Lài vẫn yêu nhau, chỉ giả bộ chia tay qua mắt người lớn thôi. Bốn tháng qua tụi con vẫn lén lút gặp nhau.

- Hả? - Như giật mình bà quay nhanh đầu lại, chưa kịp nói gì thì phía sau tám phen tre đã vang lên giọng một người đàn ông ồm ồm giận dữ :

- Cái gì? Mày và con Lài vẫn thường lén lút gặp nhau ư? Hừ! Con Lài này hư thật, một lát biết tay tao!

Một người đàn ông trạc tuổi năm mươi bước ra sau câu nói. Ông ở trần, vạm chiếc quần đùi trắng, trông tráng kiện và uy nghi lắm.

- Dạ, cháu chào bác ạ.

Vừa nhìn thấy ông, Nhị vội bước lên trước mặt ông khoanh tay cúi đầu lễ phép.

- Xin bác đừng giận cũng đừng mắng em Lài. Chẳng phải tụi con cố tình giấu diếm qua mặt bác mà...

- Chẳng mà gì hết. - Hét lớn cắt ngang lời Nhị, ông chỉ thẳng tay ra cửa - Cậu về ngay, chuyện nhà tôi không mưon cậu xía vào. Lài là con tôi, tự tôi biết cách dạy nó.

- Con không thể về khi chưa gặp em Lài. - Nhị vẫn đứng yên, mắt nhìn ông tha thiết - Xin bác nghĩ tình, cho con gặp em Lài.

- Gặp con Lài? Cậu muốn gặp nó làm gì? - Đôi mắt ông rực lửa - Làm khổ nó bao nhiêu đó chưa đủ sao? Có phải cậu muốn gặp nó để báo tin ngày thành hôn của mình. - Nói đến đây cơn giận chợt bùng lên, ông rút nhanh cây rựa cài trong vách - Cậu rút mau, bằng không tôi sẽ chặt cậu làm ba khúc đó.

- Nhị về đi! - Biết tính chồng, bà Thân kéo tay Nhị ra cổng - Con Lài không có ở nhà đâu, mà có thật mày sắp cưới vợ không hả? - Khuất ông sau cây cột, bà hạ giọng rung rung hỏi Nhị.

Nhị chậm rãi gạt đầu. Bà bật khóc lên :

- Khốn khổ con tôi!

- Thưa bác. - Nhị bóp tay bà - Không phải vậy đâu. Con không phản bội Lài. Con yêu em Lài. Con chỉ lấy vợ cho vui lòng ba mẹ. Mẹ con đã hứa sẽ cho con cưới cả Lài nếu con bằng lòng lấy Lý. Bác à, con nói thật con chỉ sống với Lý vì trách nhiệm, trọn đời con chỉ yêu thương một mình Lài.

- Mày về đi. - Bà hờn dỗi đẩy tay Nhị ra xa - Đừng gặp con Lài nữa.
 - Không! - Nhị ôm lấy bà - Con không thể về khi chưa nói ra cho Lài hiểu.
 - Tao không cần nó hiểu. Mày rút khỏi nhà tao ngay lập tức. - Ông Thân lại hiện ra sau liếp cửa, tay lăm lăm cây rựa - Bằng không tao chém bay đầu.
 - Cha, mẹ, anh Nhị, có chuyện gì vậy anh? - Lài vừa đi vớt bèo về tới, thấy cha tay lăm lăm cây rựa dọa chém Nhị, cô sợ quá chạy đến ôm tay cha chặt cứng - Đừng ba, đừng chém anh Nhị, tại con yêu anh ấy thôi.
 Rồi cô quay sang Nhị la to :
 - Anh chạy đi, ba em dữ lắm, ông ấy sẽ chém anh thật đó.
 - Trời ơi! - Bà Thân giậm chân khóc lóc - Nhị mày có đi chưa? Hay chờ tao cắn lưỡi chết cho mày vừa lòng hả?
 Biết có ở lại cũng chẳng thể nào gặp được Lài trong tình cảnh thế này, Nhị đành phải chạy đi, trước khi hét lớn cho Lài nghe.
 - Lài, tối này anh chờ em ở điểm hẹn cũ. Anh có chuyện muốn nói với em.
 Trời đất ơi! Nghe Nhị hẹn mà tay chân Lài rã rời. Anh điên rồi sao mà dám đến đây, đường đường trước mặt cha mẹ cô mà hẹn chứ? Anh có biết từ hôm nghe ông Năm Truyen bảo gia đình anh chê cô bị bệnh tim. Ba đã nổi giận đùng đùng, cấm không cho cô qua lại với anh không? Cô đã ăn hơn một chục roi mây vào mông rồi. Anh muốn cô bị đòn hay sao nữa chứ?
 - Lài, vô tao biểu! - Đang nghĩ ngợi bỗng Lài giật mình nghe tiếng cha gọi lớn.
 - Dạ! - Biết chắc điều gì chờ mình trước phản gỗ kia, Lài đưa mắt nhìn mẹ cô rồi len lén bước vào. Quả không sai, cha đang ngồi trên phản, tay cầm ngọn roi mây giận dữ.
 - Cúi xuống nghe tao nói.
 - Dạ..
 Bỏ đôi guốc ra, Lài lập cập nằm dài xuống phản, cây roi ông chỉ nhip lên phản mà Lài nghe sống lưng mình lạnh toát :
 - Tại sao ba đã cấm mà con cứ lén lút quan hệ với thằng Nhị hả?
 - Dạ, tại con thương anh ấy. - Lài không dối lòng.
 Ông Thân nổi giận bưng bưng, ngọn roi trên tay ông đập xuống người Lài.
 - Thương. Đồ cứng đầu, mất nết. Đồ con gái hư, tao giết mày chết.
 Chát! Chát!
 Những ngọn roi đập lên lưng, lên vai đau điếng. Lài cắn chặt răng chịu đựng. Nước mắt tuôn dầm như mưa trên mặt. Cô không trách cha. Chỉ trách số phận thôi. Sao nghiệt ngã bắt cô mang chứng bệnh tim bất trị để tình yêu của cô và Nhị không được suôn sẻ như mọi người.
 - Thôi đủ rồi, ông định giết con sao chứ? - Như không còn chịu nổi, bà Thân nhảy vào giật roi và khóc - Trời ơi, sao số con tôi khổ như vậy nè.
 - Khổ cái gì? - Ông Thân giật mạnh roi, nạt lớn. - Tất cả cũng tại bà thôi. Mau vào thay đồ, theo tôi qua nhà anh Năm. Tôi quyết định gả nó cho thằng Sang rồi. Bà đừng hòng năn nỉ.
 - Không! - Chống tay ngồi dậy, Lài khóc lớn - Ba đừng ép con. Con không lấy anh Sang đâu. Con chỉ yêu anh Nhị thôi.
 - Câm ngay con kia! - Cây roi trong tay ông chỉ thẳng vào mặt Lài - Không khóc lóc kêu than gì cả. Tao quyết định rồi, đám cưới của mày sẽ trước đám cưới của thằng Nhị một ngày.

- Đám cưới anh Nhị? - Út Lài tròn đôi mắt, sửng sò - Anh Nhị lấy vợ thật sao?
- Đúng là con ngu ngốc. - Ông Thân bật cười - Trách sao không bị lừa chứ? Một tuần nữa thằng Nhị sẽ cưới con Lý rồi. Đầu trên xóm dưới đồn ầm cả lên, ai cũng biết chỉ có nó là ngờ ngờ ngác ngác.

Ba và mẹ đã đi rồi, chỉ còn lại một mình Lài trên tấm phản với tấm thân đầy vết roi và trái tim đau thắt nghẹn. Nhị đi lấy vợ, anh không nhớ gì đến lời thề hẹn với mình sao? Cả đứa con của anh trong bụng, anh cũng không màng đến nữa. Trời ơi, sao mà đau khổ quá! Ba lại bắt cô phải lấy anh Sang nữa. Cô biết phải làm gì?

* * * * *

- Lý, một lát nếu có ai gõ cửa thì có đừng mở nghe.

Đám cưới vừa xong, Nhị lên ngay vào phòng và khóa trái cửa lại. Bên ngoài tiệc vẫn chưa tan. Đám bạn cười ầm lên trên anh sao non thể. Song, sự thật không phải như vậy. Cô dâu Lý đang rưng rưng nắm lấy tay anh.

- Anh đến gặp chị Lài à?

Gật đầu, Nhị bước đến mở tung cửa sổ. Dộm phóng mình đi rồi thế như vậy là bất nhân cùng Lý quá, anh quay lại nói như thể thanh minh.

- Tôi biết bỏ đi trong đêm tân hôn như thế này là không đúng. Nhưng tôi nóng ruột quá đã một tuần tôi không gặp Lài, Lý thông cảm.

- Em biết. - Lý đưa tay lau mắt - Tuy mang tiếng được cưới hỏi chính thức nhưng so với chị Lài trong anh, em chẳng là gì cả. Một mai anh cưới chị Lài về, em sẽ phải cô đơn, chịu cảnh một mình cô độc. Anh suốt ngày sẽ ở bên phòng chị Lài, không thêm dòm ngó đến phòng của em.

- Không có đâu. - Nhị lắc đầu - Lý đừng lo. Tôi đã hứa với má tôi rồi, sẽ rất công bằng. Lài một đêm, Lý một đêm. Bây giờ Lý cho tôi gặp Lài một chút nhé. Tôi trở về liền. Rồi tôi sẽ làm đúng nghĩa vụ một người chồng. Thật đó, Lý tin tôi đi. Không tin cũng không được. Lý biết như vậy. Ai bảo cô yêu Nhị quá làm gì? Cha mẹ bạn bè ai cũng khuyên cô cả. Cảnh chồng chung khổ lắm. Đã biết trước sao vẫn làm con thiêu thân lao đầu vào?

- Tôi đi nhé? - Không thấy cô gật đầu, Nhị lên tiếng nhắc.

Lý giật mình ngược mắt lên. Cô nói :

- Anh Nhị hôn em một cái rồi đi.

- Hả? - Nhị như bị giật mình, anh đưa mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ trên cườm tay thoát thoát - Trễ quá rồi, một lát về có được không?

- Cũng được. - Lý gật đầu nghe tim đau nhói. Nhị chống tay lên thành cửa nhảy ra ngoài.

Còn lại một mình, bỗng nhiên Lý nghe sờ sợ. Cô đứng dậy, đến bên khung cửa nhìn theo bóng Nhị. Màn trời trước mắt cô tối đen. Đưa tay lên môi, Lý linh cảm nụ hôn của mình chờ đợi sẽ không bao giờ có được. Nhị như cánh chim trời, có khi nào anh sẽ theo Lài bay biến đi không?

Bàn chân chưa chạm đất, Nhị lập tức chạy như bay đến mả ông Hội đồng. Tờ giấy hẹn của Lài như cục than hồng cháy bỏng trong túi áo anh từ trưa đến giờ. Khuya lắm rồi, liệu Lài có kiên nhẫn chờ anh nữa hay đã hờn dỗi bỏ về rồi. Đừng nghe Lài, hãy chờ anh đến, hãy nghe anh một lời giải thích.

Hôm đó, có một đêm dài rỗng rã chờ em ở mả ông Hội đồng không được. Anh đã tìm mọi cách tiếp cận em. Nhưng lần nào anh cũng bị ba em dùng rựa dọa

chém và đuổi về. Tội nghiệp em, không nghe anh giải thích chắc là hoang mang đau khổ lắm.

Hàng cây hai bên đường quất vào mặt thật đau, nhưng Nhị không còn cảm giác gì. Bàn chân anh lướt như bay trên đám bùn trơn trượt. Trời tối quá, khiến anh mấy lần vấp rề cây suýt ngã rồi.

Ngôi nhà mờ đã hiện ra mờ mờ trước mặt. Tim Nhị như mọc cánh, lòng anh nôn nao nhung nhớ. Một tuần hơn không được hôn Lài rồi. Lài ơi, em có biết anh nhận lời cưới Lý là vì tương lai của hai chúng ta không?

Anh đã nghĩ hết cách rồi. Ngoài cách ấy ra, không còn cách nào để chọn đâu. Em và anh đều là con một của gia đình, đâu thể bỏ nhà trốn đi làm kẻ bất hiếu được. Mẹ nhất định không cưới em. Nội lại đang bệnh ngặt, anh đành lòng nào để bà ra đi với tâm nguyện chưa tròn.

Mẹ cho anh cưới em với điều kiện anh phải cưới Lý về làm vợ. Bà không cần anh yêu thương Lý, chỉ cần anh làm cho cô ta sinh thật nhiều con để nối dõi tông đường. Lài ơi, hoàn cảnh khắc nghiệt quá, túng thế chúng ta phải từng quyền thôi. Phải chia rẽ anh cùng một người con gái khác, anh biết em đau khổ lắm. Nhưng thà vậy mà được bên nhau còn hơn phải xa cách nhau trọn đời. Ba em lại gả em cho thằng Sang nữa, anh không thể bó gối đợi chờ để mất em đâu. Đã đến ngôi nhà mờ. Nhị đưa tay tìm then cửa. Tim anh như thót lại khi sờ phải cái ổ khóa to đùng. Lài không đến ư? Không! Anh không tin, cô đã hẹn rõ là sẽ chờ anh đến để gặp anh lần cuối kia mà.

Lần cuối! Sống lưng Nhị bỗng dựng lạnh toát. Mồ hôi tuôn thành dòng khắp thái dương. Trời ơi sao anh ngu ngốc quá. Lài bảo muốn gặp anh lần cuối là nghĩa gì... không lẽ...

Không! Đừng dại dột Lài ơi! Nhị bật khóc thành lời, bàn tay anh cuống quýt bên ổ khóa. Vô vọng thôi, Lài hay ai đã cố tình chọn một ổ khóa thật dày, thật chắc. Quệt nước mắt, Nhị bám tay lên thành cửa leo vào. Tiếng đồn ông Hội đồng rất linh đã xô té mấy kẻ to gan gây chấn, giập mặt rồi. Nhưng Nhị không còn sợ nữa, anh leo thoăn thoắt như một chú thạch sùng. Chẳng mấy chốc đã vào được bên trong.

- Lài ơi! - Nhị chạy như bay vào khu mộ, hy vọng sẽ nhìn thấy Lài đang trên ghế đá để chờ mình. - Lài ơi, em cứ hờn trách, cứ khóc hết nước mắt đi. Anh sẽ năn nỉ em đến sáng. Không, đến hết cả đời này.

- Lài! - Bước chân bỗng dừng lại giữa chừng. Nhị kêu lớn thất thanh trong kinh hoàng khủng khiếp - Không, điều ấy không thể xảy ra. Lài của anh không thể thất cổ chết trong giữa khu mộ được.

Nhưng sự thật là sự thật rồi, Nhị không thể nào phủ nhận, cũng không thể nào làm khác được. Dù anh có quýnh quáng tháo Lài ra khỏi thòng lọng, dù anh có thổi nạng hàng trăm hàng ngàn nụ hơi nhân tạo, cố ôm cô vào lòng đến chết cô cũng không sống lại.

Lài đã chết thật rồi. Chết vì một sợi dây thòng lọng hồng được bện bằng khúc vải lụa hôm nào anh tặng cho Lài, bảo cô để dành may áo cưới. Trời ơi, đau đớn quá, Lài chết với mối hận tình, với nỗi đau ngờ rằng bị phụ bạc.

Lài ơi! Nhị nhẹ nhàng đưa tay vuốt lên đôi mắt của Lài. Đôi mắt chắc đã khóc nhiều trong suốt tuần qua, trước khi đi đến quyết định cuối cùng này nên mới sưng húp thế này. Lài ơi, sao em không chờ anh tới. Có phải em hận anh lắm

không? Nhẹ đặt Lài nằm tựa vào lòng mình, Nhị đưa tay vuốt lên mái tóc dài óng ả. Không, anh không tin Lài đã chết đâu, Lài chỉ ngủ thôi. Hãy xem kìa, Lài đẹp biết bao, cô đang hạnh phúc chờ anh tới. Không thì cô đâu vận bộ đồ trắng đẹp như thế này. Cô lại còn cười nữa. Hạnh phúc lắm phải không Lài, chúng mình sắp được bên nhau rồi. Cho anh hôn em một cái.

Đôi má Nhị tựa vào má Lài triu mến. Nước mắt của anh trải dài trên mặt của Lài. Như cuồng dại, anh cúi hôn lên đôi môi Lài ngầu ngẩn. Đôi môi lạnh ngắt giá băng, vô ý thức, nhưng Nhị lại thấy tuyệt vời ngây ngất hơn bao giờ hết. Để một nụ hôn, một nụ hôn... anh hết hôn rồi lại khóc, hết khóc rồi lại hôn... Bên ngoài tiếng sấm vang rền, trời lại đổ cơn mưa lớn. Tiếng cú nghe thê lương quá.

* * * * *

- Nhị ơi, nghe lời má, tỉnh lại đi, con Lài nó chết rồi.

- Trả lại Lài cho bác, Nhị ơi. Con ôm nó như vậy mãi chẳng ích gì đâu. Nó chết rồi, đâu thể nào sống lại.

Mặc cho bên ngoài vòng người vây kín mình chặt như nêm, mặc cho mẹ của mình và mẹ của Lài khóc thảm thiết. Nhị vẫn không có phản ứng gì. Đôi mắt ngây dại cứ đắm đuối nhìn Lài đầy thương cảm.

Ba ngày rồi, từ sau cái chết của Lài, Nhị như hóa điên. Không tin Lài đã chết, anh quyết không cho ai chạm đến Lài. Từ sáng đến chiều, hết khóc rồi cười, anh quán quýt lo lắng cho Lài như thể cô đã là vợ của anh rồi vậy.

Lăm lăm cây mã tấu trên tay, Nhị hung hãn dọa sẽ chém hết những ai đến gần toan cướp thi thể của Lài. Đôi mắt anh ngầu đục, dữ dằn như sư tử bị thương, nên đã ba ngày rồi không một ai dám đến gần giành Lài từ tay anh cả. Hết cách rồi sao? Mọi người nhìn nhau bất lực. Thi thể của Lài đã bắt đầu trương lên, bốc mùi hôi thối.

- Lài ơi, sao em ngủ lâu quá vậy? - Nhị lại lên tiếng triu mến hỏi, như giữa ngôi nhà mồ chỉ có anh với Lài thôi - À! Anh biết rồi, em có thai nên mệt chứ gì. Em cứ ngủ nữa đi, để anh đi hái trái xoài xanh về cho em ăn nhé? Khoan đã, trước khi đi, cho anh hôn em một đi nào...

Đã chứng kiến nhiều lần nên việc Nhị cúi hôn vào môi xác chết không còn làm cho mọi người kinh hoàng hoảng sợ như lần đầu nữa. Họ chỉ cảm thấy xúc động bồi hồi, thương cho cuộc tình của đôi bạn trẻ. Nhất là Lý, cô cứ khóc rầm rức suốt mấy ngày nay. Cô cho rằng tại mình mà ra nông nỗi.

- Anh Nhị ơi, anh về đi, tỉnh lại đi! - Không còn chịu nổi, Lý gào to - Chị Lài chết rồi, anh đừng tự giày vò bản thân mình nữa.

- Cái gì? - Nhị ngẩng đầu lên hung dữ. Cây mã tấu trong tay anh chĩa về phía đám đông :

- Đưa nào dám bảo Lài của tao chết? Dám giết Lài của tao hả? Tao chém bay đầu, chém bay đầu!

Nói rồi như bị kích động, Nhị vung mạnh cây mã tấu chém vào đám cây kiểng trồng quanh ngôi nhà mồ. Còn chưa hả, anh hét to vung mã tấu chém luôn xuống đám mộ được xây bằng đá hoa cương, tóe lửa.

- Đây, mời các anh vào giải quyết cho. Đã ba ngày rồi tên khùng này cứ giữ lấy xác con gái tôi...

Giữa những tiếng khóc sụt sùi bỗng vang lên giọng của ông Thân cương quyết. Giật mình quay đầu lại mọi người ngỡ ngàng nhận ra sau lưng ông là một nhóm

cảnh sát vũ trang súng đạn. Thì ra, nóng lòng con, ông đã lên tỉnh mời bằng được đội cảnh sát đặc nhiệm về giúp đỡ.

Vừa nhìn qua, viên đội trưởng đã nắm rõ tình hình. Anh ra lệnh cho lực lượng giải tán đám dân quê đang tò mò tụ tập ngày càng đông trước khu nhà mồ. Mọi người bị đuổi tản ra xa, nhưng chẳng ai về cả. Họ tụm thành từng nhóm, trèo lên các gò cao nhìn đám cảnh sát bao vây khu nhà mồ. Lòng nơm nớp thăm lo. Liệu họ có bắn chết Nhị không nhỉ?

- Anh Nhị, yêu cầu anh trao trả xác cô Lài. Bằng không chúng tôi buộc lòng dùng vũ lực. - Chiếc loa trên tay một anh cảnh sát gọi lớn lời cảnh cáo.

- Trao trả Lài ư? - Nhị như ngơ ngẩn, rồi vùng đứng dậy hét to - Không, Lài chưa chết. Tao không cho kẻ nào cướp Lài của tao đâu. Lài cũng sẽ chẳng chịu đi đâu phải không Lài?

Một tay ôm chặt xác Lài, một tay Nhị lăm lăm cây mã tấu, mặt Nhị hầm hầm, như sẵn sàng chém chết ngày kẻ nào dám xông vào.

Biết thuyết phục không xong, anh đội trưởng hất mặt ra lệnh cho cả đội hành động. Men theo bờ tường họ lảng lảng tiến vào. Rồi một anh cảnh sát bất thần nhảy từ trần nhà xuống. Bằng một thế võ đẹp mắt và vô cùng chính xác, anh đã tung cây mã tấu trên tay Nhị. Cùng lúc, ba anh cảnh sát nữa nhảy ập vào bẻ ngoặt tay Nhị lại, giằng lấy thi thể Lài.

Mọi việc diễn ra qua dễ dàng, thuận lợi. Đám dân quê đứng bên ngoài chưa kịp thở phào ra mừng rỡ đã nghe một viên cảnh sát hét thất thanh. Nhị đã vùng thoát khỏi sự kiềm tỏa của họ rồi. Và Nhị còn mang theo một con dao găm ở bên người, nên đám cảnh sát trở tay không kịp. Một viên cảnh sát đã bị Nhị đâm trúng bả vai, đang lảo đảo lui về sau mấy bước.

- Trả Lài lại cho tao!

Với sức lực cuối cùng của con sói bị dồn vào bước đường cùng, Nhị hất tung đám cảnh sát giành lại thi thể của Lài. Cuối cùng, viên đội trưởng đành phải rút khẩu súng ngắn bên người chĩa vào Nhị uy hiếp :

- Buông cô ấy ra, nếu không tôi sẽ bắn!

- Không! - Bên ngoài mẹ của Nhị gào to - Các ông không được bắn con tôi.

- Bà im đi! - Ông Thân trừng mắt hét nhỏ - Người ta chỉ dọa thôi, không bắn thật đâu mà sợ.

- Tôi nhắc lại, tôi sẽ đếm đến ba, nếu anh không buông cô Lài ra tôi sẽ bắn đó.

Một...

Dù tin lời ông Thân rằng viên cảnh sát ấy chỉ dọa thôi, nhưng đám đông vẫn không khỏi lạnh mình kinh sợ, nghe tiếng khóa an toàn bật mở, mọi hơi thở dường như ngưng lại. Nhị dường như biết sợ, anh ta hạ ngọn mã tấu đang uy hiếp một viên cảnh sát xuống, quay đầu đưa mắt nhìn Lài lần cuối.

- Không! - Nhị đột nhiên hét lớn - Lài ơi, anh không cho bọn họ chia cắt chúng mình. Anh theo em đây!

Chưa kịp hết bàng hoàng vì tiếng hét thất thanh của Nhị, mọi người đã nhìn thấy ngọn dao trên tay Nhị cắm phập xuống tim mình. Một dòng máu phụt thẳng ra, tưới xuống người Lài.

Sự việc diễn ra qua bất ngờ, khiến anh đội trưởng dù đứng cạnh bên Nhị cũng không thể nào trở tay kịp. Chỉ còn biết ngậy người ra nhìn thân thể Nhị đổ ập xuống người Lài.

- Nhị! - Tung đám cảnh sát vây quanh con mình, bà Hai, mẹ của Nhị ào lên ôm lấy con khóc lớn - Trời ơi, Nhị con ơi, con đừng chết!

- Cấp cứu, cấp cứu đến mau... có người tự vận... - Hét to vào máy điện đàm, viên đội trưởng hy vọng làm được một việc gì đó an ủi người mẹ đang vật mình than khóc. Lưỡi dao đã cắm thẳng vào tim. Bằng kinh nghiệm của một người từng trải, anh biết Nhị đã chết ngay khi lưỡi dao cắm phập vào.

- Trời ơi... chuyện gì đã xảy ra thế này...

Nhóm cảnh sát đã khiêng được thi thể của Lài ra, nhưng bà Thân không còn lòng dạ nào để nhìn con. Bà la trời một tiếng rồi ngã vật ra sau bất tỉnh...

* * * * *

Cuối cùng mọi người cũng thuyết phục được ông từ đồng ý cho Lài và Nhị được an táng trong khu đất của nhà mồ ông Hội đồng. Hai ngôi mộ được xây cạnh nhau đúng như lời thề nguyện của hai kẻ yêu nhau. Sống làm chim liền cánh, chết làm cây liền cành, vĩnh viễn chẳng lìa xa.

Thời gian lặng lẽ trôi, nỗi đau mất con của hai bà mẹ cũng dần phai theo năm tháng. Mọi người ai cũng ngỡ câu chuyện tình bi thương của đôi uyên ương Lài - Nhị rồi cũng như bao câu chuyện khác dần bị quên lãng. Nhưng sự thật không phải vậy. Chỉ ba ngày sau, những người dân ở gần khu mộ đã xôn xao rồi một tin đồn rùng rợn. Rằng một lần, họ đã nhìn thấy Lài xoa tóc dài mặc nguyên bộ đồ lụa trắng đánh đu tồng teng trên ngọn liễu. Khi cười, khi khóc, tiếng cô ngân dài thảm thiết trong đêm.

Tiếp theo là vết máu của Nhị hôm nào làm loang đỏ trên nền đá hoa cương của ngôi nhà mồ. Ông từ đã nhiều lần gột rửa. Sạch lúc đó, rồi sáng hôm sau lại hiện lên với màu sắc đậm hơn, khủng khiếp hơn.

Những đôi tình nhân bạo gan đến khu nhà mồ tâm sự đều phải một phen kinh hồn vỡ mắt. Không bị chọi đá đến bể đầu sứt trán, cũng bị Lài giấu mắt áo quần. Cô tinh nghịch lắm. Cứ lựa lúc người ta hôn nhau là hiện lên, lè dài lưỡi nhát cho cô gái phải kinh hoàng bất tỉnh.

Ông từ cũng đã nhiều lần chính mắt mình trông thấy đôi hồn oan đó ngồi bên nhau tâm sự. Nhưng vốn là người từng trải, nhiều năm canh giữ nhà mồ nên ông không sợ. Bọn chúng cũng không làm phiền đến ông. Chỉ lang thang dạo chơi trong khu mộ làm khiếp vía kẻ yếu tim.

Tiếng đồn lan xa. Chẳng mấy chốc khu nhà mồ trở nên quạnh vắng. Không một đôi nhân tình nào dám bén mảng đến gần đây tâm sự. Trời chưa kịp tối nhưng người dân ở đây đã vội vàng đóng cửa. Và lẽ tất nhiên là chẳng một người nào dám đi ngang con đường này một mình trong đêm tối. Mọi người bảo với nhau rằng vì nợ tình chưa dứt nên oan hồn không tan.

* * * * *

Hải kể xong câu chuyện đã lâu mà Sơn cứ ngồi yên bất động. Nỗi kinh hoàng sợ hãi đã qua, giờ đây trong anh tràn ngập tình thương với thằng bạn thân thời thơ ấu. Nhị ơi, thì ra mày ra bộ xương khô lúc này đuổi theo tao. Có phải mày đã nhận ra tao là thằng bạn thân nhất đời này, nên muốn chạy theo tâm sự? Tại sao tao không biết con ma đó là mày. Nếu biết, tao sẽ chẳng hoảng sợ chạy đâu.

Tao chưa biết Lài, nhưng qua lời kể tao có cảm tình nhiều với cô bạn gái của mày. Thương hai đứa, tao lại giận cả hai đứa nữa. Sao mà nông nổi, mà tiêu

cực thế? Thiếu gì cách giải quyết. Sao lại chọn cho mình cái chết bi thương như vậy? Giá lúc đó có tao ở đây. Tao sẽ cản, tao sẽ không cho chúng mày tính chuyện đại khờ như thế, Nhị ơi, mày có biết tao đã toan nhờ mày làm chú rể phụ cho tao và Nga trong ngày cưới hay không?

- Thôi, đừng buồn nữa Sơn à. Tại số thằng Nhị nó vậy rồi. - Đặt tay lên vai Sơn, Hải an ủi.

Còn chưa biết nói gì, anh đã nghe giọng Nga cất lên bùi ngùi đầy thương cảm. Thì ra cô đã tỉnh lại từ lâu, vô tình đã nghe hết câu chuyện do Hải kể.

- Anh Nhị chết như vậy chắc bây giờ má anh Nhị ân hận lắm. Phải chi bà bằng lòng cưới chị Lài, anh Nhị đâu có chết. Biết đâu bây giờ đã có cháu bông rồi.

- Đúng vậy. - Hải gật đầu - Trong câu chuyện này, người ân hận nhất là má của Nhị. Nhất là khi biết được Lài đã mang thai hơn hai tháng. Bà như phát điên lên, giờ đây tối ngày bà chỉ biết giam mình vào nhà đọc kinh sám hối.

- Tội nghiệp cho bà quá. - Nga nhẹ thở dài - Thế mới biết có những sai lầm không thể nào chữa được.

- Em vừa mới tỉnh dậy, thôi đừng nói lung tung nữa. - Bước đến bên cạnh Nga, Sơn trêu mếu - Hãy tịnh dưỡng, sáng sớm mai anh đưa em trở về thành phố.

- Trước khi về em muốn đốt cho anh Nhị và chị Lài nén nhang.

- Đừng nói bậy. - Ông từ đột nhiên cắt ngang lời Nga - Với người chết không hứa ầu được đâu.

- Cháu không hứa ầu. - Nga tròn mắt cãi. - Cháu thật sự muốn đốt nhang cho chị ấy.

- Ngày mai trước khi về anh sẽ đưa em ra thăm mộ Lài. - Sơn gật đầu, nắm tay Nga biểu lộ sự đồng tình.

Hải bèn chen vào :

- Nga thấy khỏe chưa? Nếu chưa khỏe hay nằm đây tịnh dưỡng. Còn nếu khóc muốn về nhà anh em tôi đưa cho một đoạn.

- Em khỏe, em khỏe rồi. - Nga bật ngồi dậy ngay làm ai cũng bật cười.

Sơn quay sang Hải :

- Phiên cậu và các anh vậy.

- Có gì đâu. - Hải cười vui vẻ.

Cả bọn tạm biệt ông từ rồi lục tục ra về. Trước khi bước đi, Sơn còn ngoái nhìn lại, thầm nói :

- Nhị ơi, tao về đây, tạm biệt mày.

Thấp thoáng sau lùm cây, dường như có một bóng trắng đôi mắt nhìn theo đầy lưu luyến.

Con Ma Truyền Kiếp

Chương 2

Cô gái không biết sợ ma

Bước lên xe, mắt Tử Ân sáng bừng lên mừng rỡ. May quá, hãy còn một chỗ trống, nhanh chân cô vội chen lên. Bỗng từ phía sau, một gã thanh niên trở tới.

Cái giỏ trên vai gã đập vào vai Tử Ân một cái rỗ đau. Không thèm xin lỗi đến nửa lời, gã tiến lên giành luôn chiếc ghế mà cô đã xí phần.

- Ế... - Vừa tức vừa đau, Tử Ân cố lách đám người bường tới. Đến trước mặt gã thanh niên, cô cau mày gắt gỏng - Cái ghế này của tôi, ai cho anh ngồi hả?

- Của cô? - Vừa giờ tờ báo ra gã ngược mắt nhìn cô như quái vật - Cô là chủ xe à?

- Không phải, nhưng tôi nhìn thấy trước. - Tử Ân gắt.

- Cô nhìn thấy trước. - Gã bật cười nhạo báng - Lấy gì làm tin hả? Thôi cô đừng có vô duyên, mất lịch sự như thế nữa. Tìm một cái ghế “súp” ngồi đỡ đi. Xe sắp chạy rồi đó.

Tự nhiên bị mắng một cách vô duyên, mất lịch sự, Tử Ân tức vô cùng. Cô cắn môi, nhủ mày cố tìm từ trả đũa. Nhưng thật là điên tiết. Cái gã chết tiệt kia đã chúi đầu vào tờ báo như quên mất cô rồi. Xe bắt đầu lăn bánh. Mà cô thì lĩnh kính túi này, túi nọ đầy vương vís. Nghiêng nghiêng, ngả ngả, làm sao có thể đứng thẳng người chịu trận nổi hơn ba giờ đồng hồ kia chứ.

- Ở đây còn ghế trống, mời cô ngồi xuống.

Còn đang lúng túng loay hoay, Tử Ân nghe sau lưng mình vang lên một giọng nam trầm. Quay lại, cô nhận ra người vừa đứng dậy nhường ghế cho mình là một thanh niên trẻ rất đẹp trai. Anh ta đeo kính gọng vàng trông nho nhã và lịch sự vô cùng. Chẳng bù cho gã giành chỗ với cô ăn mặc lôi thôi, lếch thếch chẳng giống ai, đầu tóc lại bờm xờm một đồng nhìn phát tởm.

- Cô ngồi đi.

Gật đầu, người thanh niên đẹp trai lặp lại lời mời. Tử Ân lắc nhẹ đầu khách sáo.

- Sao được, ghế của anh mà.

- Cô cứ ngồi. - Người thanh niên ân cần, phụ xách giùm cô chiếc giỏ đặt vào hàng ghế - Tôi là thanh niên, đứng phải hơn.

- Thôi ngồi đại đi, giả bộ làm gì. - Gã chết tiệt khốn kiếp lại chen vào - Thời buổi này tìm được một người lịch sự như anh ta hiếm lắm đấy.

- Tự tôi biết giải quyết không mượn anh xía mồm vào. - Luờm hẩn một cái dài, Tử Ân quay sang người thanh niên vui vẻ - Cảm ơn anh.

Rồi ngồi ngay vào ghế. Bất chát nụ cười khó chịu của gã vô duyên. Con trai gì mà nhiều chuyện quá. Chẳng biết ga lăng một tí nào. Tuyệt chủng đi cho rồi!

Thăm rủa hẩn một câu, Tử Ân mở ví lấy cây quạt trầm ra quạt. Thời tiết dạo này oi bức quá. Sắp đến tết rồi mà vẫn hầm hập nóng như trời tháng tư vậy.

- Cây quạt của cô thơm quá nhỉ?

Người khách ngồi cạnh bên buột miệng khen.

- Mùi thật dễ chịu, đang mệt mà nghe mùi tôi lại thấy khỏe ra.

- Dạ! - Gật đầu, Tử Ân thầm công nhận bà ta có đôi mắt tinh đời. Cây quạt trầm cô đang quạt đây không phải loại quạt thường được bày bán đầy trên các quầy lưu niệm, mà đây là cây quạt quý, được làm nên từ thân cây trầm già, vốn là của gia bảo, do ông nội cô để lại. Cây quạt này đắt giá lắm. Nghe bà nội kể đã có người muốn mua nó tới mười lạng vàng mà bà không bán. Bà bảo, cây quạt không chỉ quý vì chất liệu trầm tạo nên, cũng không phải vì những hạt kim cương lấp lánh cần bên ngoài mà nó còn có giá trị khác nữa. Nhưng giá trị khác đó là giá trị gì? Lúc đó Tử Ân còn nhỏ quá. Cô không để ý. Và bà nội thì cũng đã qua đời đột ngột vì một cơn đau tim nặng. Nên suốt mười bốn năm rồi, Tử Ân khư

khư giữ cây quạt bên mình mà chẳng biết chút gì giá trị của nó. Cô cũng chẳng cần biết làm chi. Với cô nó là vật kỷ niệm, gia bảo của tổ tiên. Cô quý nó và nhủ lòng không bao giờ bán nó cả.

- Cô có thể cho tôi mượn cây quạt một lát không? - Người đàn bà ngồi cạnh bên bỗng nổi máu tò mò.

Tử Ân ngần ngừ giây phút rồi trao nó cho bà. Bà cầm lấy, xoay trở, trầm trở rồi chợt kêu lên.

- Chà, cái hình con đại bàng này sao quen quá! Hình như tôi đã thấy nó ở đâu rồi? Không sai... nó được khắc trên ngôi nhà mồ của ông Hội đồng đây mà. Cô có bà con gì với ông Hội đồng à?

- Dĩ nhiên nói lớn. - Tử Ân cúi thấp đầu hạ giọng - Ông Hội đồng chính là ông sơ của cháu.

- Vậy sao? - Giọng người đàn bà bỗng trở nên xa vắng, dè chừng - Trả cây quạt lại cho cô nè - Rồi bà ta ngồi xích ra xa, quay mặt hướng ra đường, không sởi lởi vui vẻ như trước nữa.

Thái độ của bà, có lẽ đã làm cho người thanh niên thật sự ngạc nhiên, cả gã chết tiệt hồ đồ vô duyên kia nữa. Cả hai đồng đưa mắt nhìn Tử Ân một cái như thăm hỏi: Là cháu ông Hội đồng thì đã sao? Có gì mà bà kia lại trở nên lãnh đạm?

Xếp cây quạt bỏ vào giỏ, Tử Ân thở ra một hơi dài đầy hối hận. Trách mình đã để lộ ra thân phận. Mà không để lộ thì sao? Về đến làng thế nào người ta cũng biết.

Chẳng phải bây giờ, mà hàng chục năm về trước, ngay từ lúc con bé xíu theo mẹ về quê tảo mộ ông bà, Tử Ân đã sớm nhận ra sự khinh khi, căm ghét của mọi người đối với mẹ con mình.

- Sao thế mẹ? Sao người ta cứ gườm gườm và tránh xa mình vậy? - Một lần Tử Ân đã bám gan hỏi mẹ. Nhưng bà lắc đầu bảo cô con nít không nên biết chuyện người lớn.

Chuyện người lớn là chuyện gì? Tử Ân thắc mắc mãi. Cô rất muốn biết nhưng mẹ không chịu nói. Đến lúc chết bà chỉ nắm tay cô trối lại một câu :

- Ông từ là người biết rõ chuyện này.

Ông từ biết rõ... Tử Ân so nhẹ đôi vai chán nản. Cũng vậy thôi, bao nhiêu lần cô hỏi rồi, lần nào cũng nghe ông bảo :

- Thôi chuyện cũ qua rồi. Nhắc lại làm gì. Hãy để thời gian lắng chìm vào quên lãng.

Rồi ông tìm cách nói sang chuyện khác. Để đến tận bây giờ, hai mươi bốn tuổi, thành người lớn rồi, Tử Ân vẫn không biết gì về gia tộc của mình và dân làng đã xảy ra chuyện gì. Sao mỗi lần nghe cô giới thiệu mình là con cháu của ông bà Hội đồng Toàn, họ đều vội ngoảnh mặt đi lãnh đạm.

Sự lạnh lùng của họ đã làm Tử Ân sợ hãi. Cô không dám về làng. Dù tài sản đất đai của gia đình cô còn để lại trên mảnh đất này nhiều lắm.

Mỗi năm một lần, cô âm thầm trở về làng đứng vào ngày tảo mộ. Trả lương cho ông từ dọn dẹp, lau chùi sơn sửa xong là Tử Ân trở về Sài Gòn ngay. Chưa bao giờ cô ở lại quá hai ngày.

- Tới nơi rồi, làm ơn nhích qua một bên cho người ta xuống. - Giọng người đàn bà nghe chát chúa. Tử Ân vội mỉm cười đứng dậy nhường đường. Rồi nặng nề

xách hai va-li xuống xe.

Lần nào cũng vậy, trở về quê là tâm trạng của Tử Ân nặng nề, u ám. Cô luôn có mặc cảm của một người mang nhiều tội lỗi. Chẳng dám nhìn ai cứ bước đi lầm lũi. Lần này cũng thế, cô bước đi chậm chậm trên con đường nhỏ. Mắt mãi nhìn bông hoa dại dưới chân. Tử Ân không hay sau lưng mình, hai gã đàn ông đang dõi mắt nhìn theo, mắt họ long lanh sáng rực khác thường. Tựa như mừng vui lắm.

* * * * *

Ông từ đi chưa được bao lâu, Tử Ân đã chồm người lên ngồi dậy. Bới cao mái tóc, dùng thun buộc hai ống quần cho gọn, cô mỉm cười cầm cây liềm của ông bước ra ngoài khu mộ.

Vắng vẻ, êm đềm làm sao! Tử Ân hít một hơi dài khoan khoái. Không khí ở đây trong lành quá. Thật dễ chịu. Khác hẳn Sài Gòn, luôn ồn ào tấp nập, khiến người ta chẳng thể nào tĩnh tâm được.

Huýt sáo nhại theo tiếng hót của một con chim, Tử Ân vừa đi vừa chặt vào những cây nhãn dọc theo bước chân mình. Không cần đếm, cô cũng biết ở đây có tất cả hai mươi cây nhãn, mười bốn cây ổi và mười tám cây xoài. Tất cả đều được trồng lên bởi tay cô. Lần nào đi tảo mộ, cô cũng lén đem theo một cây gì đó về trồng. Lần này cũng vậy, không ngoại lệ, cô đem về trồng một cây chôm chôm nhỏ.

Mộ của anh Nhị và chị Lài đây. Tử Ân dừng chân trước hai ngôi mộ còn trắng mới sơn. Cô ngồi xuống nhìn kỹ hình người con gái trong bia mộ. Còn trẻ quá! Cô tin vào câu chuyện tình thương tâm của họ, song không tin vào câu chuyện ma của ông từ vừa kể lúc nãy đâu.

- Được ở cạnh nhau trong cảnh nên thơ như thế này, anh chị tha hồ mà tâm tình nhé! - Tử Ân nheo mắt cười vui vẻ với hai người rồi hí hoáy bật quẹt đốt nhang. Cô đốt một nắm nhang thật to rồi đi cắm lên hết tất cả những ngôi mộ trong khu nhà mồ. Cô mọc um tùm quá. Bóng cô như khuất hẳn trong hàng cây rậm rạp. Xong rồi, cô đến bên chiếc ghế đã nghỉ chân. Cô thích ngồi ở đây nghe tiếng chim hót lắm. Lần nào về quê tảo mộ, cô cũng ngồi ở chiếc ghế này hàng mấy tiếng.

Nếu bây giờ, con ma đột nhiên hiện ra thì sao nhỉ? Nhớ đến lời ông từ kể, Tử Ân không nén được bật lên cười lớn. Nó sẽ ra sao? Lù lù một đồng trắng tươi à?

Liệu cô có hét toáng lên rồi ngã ra bất tỉnh như cô Nga nào không?

Chắc chắn là không rồi. Tử Ân lại ngửa cổ ra sau ngắm nhìn bầu trời qua khe lá. Thế gian này làm gì có ma nhát cho cô sợ chứ? Mà dù có là ma thật, Tử Ân này cũng chẳng sợ đâu. Từ nhỏ đã nổi tiếng bạo gan rồi. Nhớ thời sinh viên, chỉ cần một lời khích bác của bạn bè, cô đã dám một mình băng qua nghĩa địa trong đêm tối.

Nhớ lần đó, chỉ cầm theo một cây đèn pin nhỏ. Cô lại lỡ tay làm rơi đi đâu mất, một mình lần dò mò mẫm đi giữa hai hàng mộ, cô lang thang đi gần hai tiếng đồng hồ trong đêm tối. Vậy mà có con ma nào hiện ra nhát cô đâu? Không lẽ cô thật sự nặng bóng vía nên ma sợ không dám nhát như lời tui nó.

Chà! Ông từ này sao đi lâu quá! Tử Ân chợt nhồm dậy đưa mắt ngó nhìn đồng hồ, lòng nôn nao, mười giờ, trưa mất rồi, không khéo chẳng kịp về chuyển xe năm giờ chiều nay đâu.

Nghĩ rồi Tử Ân đứng dậy, xuống bếp xách đầy một xô nước ịch bước về phía ngôi nhà mồ. Cái vết đỏ này là vết máu của anh Nhị đây sao? Tử Ân đưa tay chạm nhẹ xuống vết màu đỏ. Ông từ bảo không cách nào làm sạch vết này đi được. Có thật không? Tử Ân múc một ca nước đổ lên đấy rồi dùng bàn chải chà lên thật mạnh.

Đúng là ông đã già lắm cảm thật rồi. Tử Ân lắc đầu nhìn vết máu mất đi một cách dễ dàng. Đúng lúc ông từ vừa về tới. Thấy cô bỏ mọp trên mặt đất lau chùi, ông hốt hoảng chạy nhanh lại.

- Trời ơi, cô chủ làm gì vậy? Để đó cho già.

- Không sao đâu. Cứ để cháu phụ ông một tay. - Tử Ân ngẩng lên cười vui vẻ. Ông từ xoa tay.

- Coi sao được. Cô chủ đã trả lương, còn cho bao nhiêu là quà bánh. Cô hãy vào ghế ngồi chơi, để cho già, già làm một loáng là xong ngay.

- Coi ông đó. - Tử Ân trừng mắt chẳng hài lòng - Cháu đã bảo bao nhiêu lần, sao cứ mở miệng là cô chủ này, cô chủ nọ. Ông không sợ cháu giận hay sao chứ? Cứ gọi cháu là Tử Ân như con cháu ở trong nhà vậy.

- Già không dám trịch thượng vậy đâu. Cô chủ có giận thì già đành chịu vậy? - Lắc đầu ông xoa tay như sợ hãi.

Tử Ân nắm lấy tay ông trầm giọng :

- Có gì mà ông không dám, mà trịch thượng, cháu bây giờ ngoài ông ra còn có ai thân thích. Ông già rồi mà mở miệng ra cứ hết cô chủ rồi dạ dạ vâng vâng làm cháu ngượng quá. Cháu nói thật lòng mình, từ nay hãy gọi cháu là Tử Ân. Cũng đừng nghĩ số tiền đó cháu đem về trả lương ông giữ mộ. Thật lòng mình, cháu chỉ muốn gởi chút đỉnh tiền này giúp ông sinh sống. Cháu ở xa quá, không thể trông nom phụng dưỡng ông được, mà ông thì một hai nhất quyết không chịu theo cháu lên Sài Gòn, cũng chẳng chịu cho cháu tìm một người khác trong coi ngôi mộ giúp cho ông.

Những lời Tử Ân nói đều chân tình cả. Ông biết vậy, không phải lần này, mà từ nhiều năm trước, cô đã ngỏ ý mời ông lên Sài Gòn chung sống với cô rồi. Nhưng ông làm sao có thể bỏ nơi này đi được. Ngôi nhà mồ này, gia tộc này đã giữ chặt cuộc đời ông như một phần thân thể của ông rồi. Ông không thể bỏ đi, cũng không để một ai khác vào đây tranh mất nhiệm vụ của mình. Vì Hạnh Dung, vì nàng đã được chôn ở nơi này. Lời trăng trối ấy, bí mật ấy, ông nguyên giữ chặt trong đời mình cho đến ngày nhắm mắt.

- Ông lại vậy nữa rồi! - Giọng Tử Ân vang lớn cắt ngang dòng suy tưởng của ông

- Mới nhắc đến lại buồn ngủi muốn khóc. Thôi không nói nữa, ông muốn gọi cháu bằng gì cũng được, muốn ở đây giữ mộ bao lâu cũng được. Cháu chỉ thắc mắc một điều thôi. Là con ma của ông kể đâu rồi, cháu ra này giờ sao chẳng thấy động tịnh gì. Cả một cái xương chân cũng không có nữa nói gì cả bộ.

- Tử Ân! - Cắt ngang lời cô, ông từ lo lắng - Không được nói bậy đâu.

- Cháu nói đúng, không nói bậy. - Tử Ân lại kêu lên - Cái vết máu mà ông bảo không thể lau chùi, cháu cũng đã rửa sạch rồi... Ủa? - Vừa cúi xuống chỉ cho ông xem, Tử Ân chợt kêu lên lạ lẫm. Rõ ràng lúc này cô đã rửa sạch rồi, sao bây giờ lại hiện lên.

- Già đã bảo cháu rồi mà. - Ông từ đảo mắt nhìn chung quanh lo lắng - Thôi để đó hết cho ông, cháu mau tranh thủ về Sài Gòn cho sớm, kéo lại nhìn thấy cái

không đáng thấy bây giờ.

- Còn ê hề thế này cháu làm sao mà về được. - Tử Ân chỉ tay vòng quanh khu mộ như chợt nhớ, cô hỏi - Ủa, đám nhân công ông thuê về sơn nhà mồ đâu? Sao cháu không thấy ai cả vậy?

- Thì lúc này ta đã bảo cháu rồi. - Ông từ thở ra một hơi dài - Từ lúc ngôi nhà mồ này có ma xuất hiện, chẳng một ai dám đến đây làm cả. Cháu có trả bạc triệu người ta cũng chẳng dám đến làm đâu.

- Vô lý, thật là nhảm nhí quá chừng. - Đôi mày Tử Ân cau lại - Ma đâu mà ma chứ? Mà có ma thật sao? Chúng bắt quá cũng chỉ là những bóng hình lảng vảng làm khiếp vía kẻ yếu tim. Có làm gì được đâu mà sợ chứ...

- Cháu về đi, đừng nói nữa! - Ông từ vội bịt miệng Tử Ân.

Cô vùng ra la lối :

- Cháu không về, cháu phải ở lại đây phụ ông và quyết chứng kiến bằng được cái bóng ma mọi người thường sợ ấy. Giỏi thì hiện ra ngay trước mặt đi nào! Giọng cô lớn quá, vang sang sảnh trong khu vườn nghe sợ hãi. Chấp tay lên ngực, ông từ lăm thăm mong người khuất mặt tha thứ cho đứa cháu ngông cuồng hiếu thắng.

- Sao hả? Không có hả? - Tử Ân lại kêu to - Vậy thì mình đi làm đi ông. Cháu quyết định sẽ ở lại cùng ông, tự mình sơn sửa nhà mồ. Không cần chờ ai cả. Nói xong, cô cúi nhặt cây liềm lên. Nhảy một bước đến bên hai ngôi mộ mới, Tử Ân đùa :

- Để em dọn sạch chỗ cho anh chị tâm tình nhé? Mát mẻ, thoải mái rồi tối nhớ báo mộng cảm ơn em.

- Cái con bé này! - Ông từ biến sắc mặt. Đưa tay nhất chiếc lá khô trên mộ của Lại, ông biết đêm nay thế nào rồi Tử Ân cũng sẽ gặp chuyện không may.

* * * * *

Đêm đã khuya lắm rồi, nhưng Tử Ân không tài nào ngủ được. Tâm trí của cô cứ đặt mãi vào cái bóng ma ngoài khu nhà mồ của dòng tộc.

Cô vẫn chưa nhìn thấy nó, những lời kể của thằng bé chăn trâu lúc nãy làm cô hoang mang quá. Từng lời, từng chi tiết nó nói ra, không khác với lời ông từ chút nào. Lẽ nào chuyện ma lộng hành khu nhà mồ là có thật? Chuyện hoang đường quá. Tử Ân vẫn không tin. Nhưng không có lửa sao có khói. Nếu không nhìn thấy sao lời lẽ của thằng bé và ông từ lại khớp nhau như vậy?

Ông từ đã ngủ say lắm rồi, Tử Ân mỉm cười nghe giọng ông ngáy to ngoài phòng khách. Tám phản tre ọt ẹp dưới chân cô, hòa lẫn tiếng côn trùng rả rít. Đêm vùng quê yên tĩnh quá. Tử Ân nằm yên lắng nghe, cô phân tích xem có bao nhiêu con vật đã cùng hòa tấu nên bản đồng ca ấy. Có tiếng ộp ộp, có tiếng ồm ồm, có tiếng ri ri... Ôi... thật là loạn lên, không tài nào phân biệt được.

Trời hôm nay oi bức quá! Tử Ân chống tay ngồi dậy. Cô đến bên bàn rót một ly nước uống rồi đến bên cửa sổ hướng mắt về phía khu nhà mồ. Năm phút nữa là đúng mười hai giờ. Liệu cô có cơ hội trông thấy ma không? Chà, sao lòng cô nôn nao quá.

Cây kim đồng hồ nhích chậm chạp. Đôi mắt Tử Ân mở to hướng về phía khu mồ. Vào lùm tre rậm rạp. Nơi mà mọi người vẫn nhìn thấy Lại đánh tòng teng đùa giỡn.

Có một cái gì trắng trắng đong đưa trên cành cây thật. Tử Ân đưa tay dụi mắt,

nhưng liệu có phải là ma không? Xa quá, cô không nhìn rõ. Suy nghĩ một chút, Tử Ân quyết định đến tận nơi chứng mắt nhìn. Nếu quả là ma thật, về đến thành phố, cô nhất định sẽ viết thành một luận án hắc hoi. Chà! Đây sẽ là một luận án lớn. Chấn động dư luận. Tên tuổi cô nhờ bản luận án này mà vang dội.

Mỉm cười, với tay lấy cây đèn pin nhỏ, Tử Ân nhón bước lần ra cửa. Để không đánh động ông từ, cô bước đi thật nhẹ.

Trời trời... vừa đưa tay lên chốt cửa, mắt Tử Ân dội lại ngay bởi cái khóa to đùng, ông từ này ghê thật. Đã đoán trước được ý định của cô nên mới khóa. Chậc... nhốt cô thế này. Làm sao bây giờ? Như hờn dỗi, Tử Ân giậm mạnh chân nhìn ông trách móc. Trong mùng ông vẫn ngủ say, tiếng ngáy vang đều như khiêu khích. Chắc ông ngỡ đã nhốt được cô, nên mới yên tâm ngủ như thế. “Đừng vội đắc thắng ông ời, Tử Ân này không phải là người dễ bỏ cuộc đâu”. Bảo thắm với ông từ như thế, Tử Ân rón rén bước ra sau, lấy cây rựa trên vách xuống, cô nhẹ nhàng khoét một lỗ khá to trên vách lá. Rồi mỉm cười, chui qua cái lỗ thoát ra ngoài dễ dàng như một chú cún con lách mình qua hàng rào vậy. Xong! Phải cho đám lá vương trên mình rơi xuống đất, Tử Ân tinh nghịch vẫy tay chào tạm biệt ông từ rồi thoăn thoắt bước đi. Trăng đêm nay sáng quá. Không cần đến đèn, cô vẫn thấy đường đi.

Sương đêm xuống lạnh, bóng lá chập chờn dưới bóng trăng đêm, trải dài lên mặt đất tạo thành những hình thù ghê rợn, làm sồn óc kẻ yếu tim. Nhưng Tử Ân chẳng thấy sợ chút nào. Chẳng những nhìn, cô còn cộng thêm trí tưởng tượng của mình vào, biến chúng thành những con ma nữa.

Chà ở đây nhỉ? Đã đến ngôi nhà mồ. Tử Ân ngơ ngác đưa mắt nhìn quanh. Dưới ánh trăng, vết máu của Nhị hiện lên thật sợ, trông rùng rợn lắm. Tử Ân lại hướng mắt nhìn lên ngọn tre chờ đợi.

Cột kết, cột kết.

Tiếng những thanh tre bị gió thổi nghiêng vào nhau đầy mà. Tử Ân lại nhớ đến một trò chơi đại lúc nhỏ của mình. Chẳng biết nghĩ sao, lúc ấy cô lại cho một ngón tay vào giữa những thân tre ấy. Suýt tý thì bị nghiền nát ngón tay rồi. Giờ nhớ lại, vẫn còn nghe đau quá.

Đứng chờ mãi chẳng thấy gì, Tử Ân nghe mỗi chân quá. Cô đến chiếc ghế đã ngồi xuống. Đưa mắt nhìn bao quát toàn cảnh khu nhà mồ. Cô che miệng ngáp. Chà! Sao buồn ngủ qua, mi mắt như sắp nhắm lại rồi.

Đúng lúc đó, cô bỗng cảm thấy dường như có một bàn tay ai lạnh ngắt đặt xuống vai mình. Quay đầu lại, cô bắt gặp ngay một gương mặt ma trắng toát kề sát mặt mình.

- Úi da! - Bất ngờ, Tử Ân nhảy chồm lên giật thót người. Nhưng lập tức, cô trấn tĩnh lại được ngay. Định thần nhìn lại cô đã không còn nhìn thấy con ma đâu nữa.

Mình mơ ngủ hay tưởng tượng nhỉ. Tử Ân cắn nhẹ môi mình. Đau điếng rõ ràng là cô đang thức, nhưng bóng ma kia sao mơ hồ quá.

Sột soạt, sột soạt.

Sau lưng Tử Ân bỗng vang lên một tiếng chân người giẫm lên lá khô, gì thế nhỉ? Tử Ân quay nhanh đầu lại. Nhưng tiếng động kia lập tức biến mất ngay, lại tiếp tục vang lên ở một hướng khác sau lưng cô.

Ma thật ư? Tử Ân vẫn hồ nghi. Là một luật sư, học hỏi biết nhiều. Tử Ân không thể nào tin được, thế gian này lại có thể tồn tại một thế giới vô hình. Ma quỷ chỉ có trong chuyện hoang đường, nhảm nhí.

Thế bóng trắng và những tiếng động vừa rồi là sao nhỉ? Sống lưng cô bỗng dựng rờn rờn. Một luồng khí từ đâu thổi vào gáy cô lạnh buốt. Có cái gì tựa như nụ hôn vừa phớt qua má cô thật nhẹ nhàng.

- Không giống nhé! - Tử Ân đứng bật dậy hét to - Có giỏi thì hãy hiện nguyên hình ra đây. Ta không tin thế gian này có ma đâu.

Bịch!

Một ống xương trắng rơi ngay trước mặt cô. Rồi một khớp xương nữa, rơi chồng lên khớp xương đầu. Rõ ràng là một cái chân người đang nhảy múa. Con ma đang từ từ hiện trước mắt cô. Thêm một cái tay lại rơi xuống nữa rồi...

Ngây người ra trong nỗi bàng hoàng, Tử Ân thấy ngạc nhiên hơn là sợ. Tựa như đang được xem một phim kinh dị vậy. Con ma đã ráp xong cơ thể, chỉ còn chờ cái đầu thôi. Thử xem nó làm gì mình nhé? Tử Ân cố căng tròn đôi mắt ra chờ đợi.

- Tử Ân, Tử Ân, cháu đâu rồi...

Đúng lúc cái đầu sắp rơi xuống thì giọng ông từ bỗng vang to. Rồi bước chân người rầm rập tiến vào. Ánh đuốc rực lên sáng ngời cả một góc trời. Vụt một cái, bóng ma hoàn toàn biến mất.

- Tử Ân... cháu đi đâu vậy?

Ông từ vừa bước tới, thấy Tử Ân ông chồm lên mừng rỡ. Cạnh bên ông còn có ba thanh niên nữa. Thì ra, sau khi tỉnh dậy không thấy cô, lại phát hiện ra vách nhà bị khoét một lỗ to, ông sợ quá, vội tri hô gọi đám trai làng cùng mình vào khu nhà mồ tìm cô.

- Cũng tại ông không!

Tử Ân giậm chân hờn dỗi.

- Con ma sắp hiện ra rồi, ông lại đến làm nó hoảng hồn chạy mất tiêu.

- Con ma, cháu nói gì? Đã gặp ma ư? - Đôi mắt tròn tròn, ông từ lấp bắp trong kinh hãi. Ba người thanh niên không cố ý mà bỗng đứng sát bên nhau.

Tử Ân gật đầu.

- Gặp rồi. Cháu đã gặp rồi nhưng chỉ có thân hình của nó thôi. Cái đầu chưa kịp hiện ra đã bị ông và mọi người phá mất.

- Cháu... cháu không sợ ư? - Ông từ nói như sắp hụt hơi. Ba gã thanh niên cũng nín thở chờ nghe Tử Ân trả lời.

- Không sợ, hoàn toàn không sợ. - Tử Ân rùn vai đáp lời - Nếu quả thật có ma, thì chúng cũng như ta, cũng tồn tại song song trong một thế giới. Chúng vô hình còn ta hiện diện. Chẳng có gì đáng sợ đâu.

- Cháu nói năng lung tung quá. Ta không hiểu gì cả. - Ông từ lắc đầu - Cả ba thanh niên cũng thế. Họ ngơ ngác nhìn nhau mù tịt.

Biết có nói thêm cũng vậy thôi. Tử Ân nhẹ nhún vai :

- Thôi, vấn tuồng rồi, chúng ta về thôi.

Ông từ gật đầu, cùng ba thanh niên bước đi chậm chậm sau lưng Tử Ân. Ánh sáng theo họ xa dần. Lúc đó, từ ngói mộ của Lài, một bóng trắng hiện ra, vút lên lùm tre rồi khuất dần trong bóng tối, có tiếng gà gáy xa xa... bình minh sắp lên rồi.

Con Ma Truyền Kiếp

Chương 3

Ma thành tinh và những xác chết bí ẩn

Mặc dù bị ông từ dùng hết lời lẽ ra ngăn cản. Vừa đe dọa vừa năn nỉ, Tử Ân vẫn quyết không thay đổi quyết định của mình là tự cô sẽ sơn sửa khu nhà mồ không cần ai giúp đỡ.

Một đêm thức khuya đối diện với con ma, không làm sức khỏe Tử Ân suy giảm. Chưa sáu giờ, sương còn ướt mềm trên cỏ, cô đã y phục chỉnh tề, ung dung bước vào chợ làng tìm mua sơn.

- Cháu gái ông Hội đồng kia. Cô ta đẹp đấy chứ?

- Cô ta ở Sài Gòn phải không? Chẳng biết làm nghề gì hé?

- Ủ... tôi đoán chắc ả không làm điểm cũng là vợ bé của người ta thôi. Cả nhà ông Hội đồng sẽ chẳng ai làm được tích sự gì.

- Chắc quả báo.

- Còn phải nói.

Vừa bước chân vào chợ, Tử Ân đã nghe sau lưng mình dậy lên lời xì xào bàn tán. Họ như chẳng kiêng dè, cố tình nói cho cô nghe vậy. Ưc nhất là câu không làm điểm cũng làm vợ bé cho người, Tử Ân không nhin nổi, cô quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt người mới nói :

- Này chị kia, chị vừa nói gì đó?

- Nói gì đâu. - Bà ta nhẹ so vai, chối bay đi. Những người đứng quanh cũng gạt đầu, đứng về phía bà ta cả.

- Đúng vậy, chúng tôi chỉ nói chuyện phiếm thôi mà. Ác giả, ác báo xưa nay là chuyện thường tình đơn giản là vậy, lẽ nào cô không biết.

- Phải rồi, không có tích, không làm ác thì sợ gì chứ.

Hừ! Biết chẳng nói lại Tử Ân giận dữ quay lại bỏ đi một nước, mặc những tiếng cười lớn đuổi theo. Bây giờ thì chỉ cô thật sự tin giữa dòng họ Đoàn nhà mình và những người dân làng kia có oán thù. Theo lời họ nói, dường như gia tộc nhà cô đã làm một việc gì đó tàn ác lắm. Nhưng việc tàn ác đó là việc gì? Tử Ân nhủ lòng lần này sẽ ở lại đây, đến khi nào khám phá ra bí mật mới thôi.

Nghĩ rồi cô rào bước nhanh đến hàng sơn. Mua lĩnh kính đầy một giỏ. Nào cọ, nào bàn chải, nào thùng, nào sơn rồi ạch xách ra đường. Nặng quá! Tử Ân đưa mắt nhìn quanh tìm một chiếc xe kéo.

Mang tiếng mỗi năm về làng một lần, nhưng toàn sáng đi chiều về. Toàn bộ thời gian đều dành hết cho khu nhà mồ, nên Tử Ân chẳng hiểu được cuộc sống sinh hoạt của những người dân ở một vùng quê cách xa Sài Gòn một quãng đường không xa lắm.

Đường đi không xa nhưng sự cách biệt về nếp sống của hai vùng rất lớn. Bây giờ Tử Ân mới ngỡ ngàng nhận ra mức sống, trình độ nhận thức của những người dân ở đây còn thấp quá. Có lẽ vì giao thông cách trở, mỗi tuần chỉ có một chuyến xe từ Sài Gòn về và một chuyến xe ra. Lại phải hai lần bước xuống đò nên kiến thức và văn minh ngại xuống. Để đến tận bây giờ thế kỷ hai mươi mốt

sắp đến rồi họ vẫn chưa biết thế nào là ánh sáng của ngọn đèn không cần lửa. Đừng nói gì đến vi tính, điện toán mắc công.

Đời sống của họ đơn giản vô cùng. Phương tiện giao thông chỉ có xe thô, xe kéo. Hiếm hoi lắm mới thấy người đi xe đạp chạy qua. Từ hôm qua đến nay, Tử Ân chưa thấy một chiếc xe có động cơ nào chạy trên đường cả. Trách chi họ không mê tín dị đoan, tin ma quỷ và vị thánh sống kia như thế. Trị bệnh bằng vỏ sào riêng và vỏ chôm chôm. Ôi, Tử Ân không nhịn được ôm bụng bật lên cười lớn.

Rồi cô lại thấy thương hại cho họ quá. Sao lại có một sự cách biệt như vậy chứ? Sao những vị lãnh đạo ở đây không biết quan tâm đến đời sống của những người dân? Tiềm năng kinh tế của họ tương đối lớn, nếu đầu tư đúng mức, Tử Ân tin chẳng bao lâu nơi đây sẽ trở thành một vùng quê trù phú, nhộn nhịp và hiện đại chẳng thua kém bất kỳ thị trấn nào. Lòng Tử Ân bỗng nổi lên một tham vọng lớn. Cô muốn làm một cái gì để giúp cho những người dân này quá. Lập trường học, mở bệnh viện hay làm một cái gì đó. Chà! Mới nghĩ thôi, lòng cô đã rạo rực nôn nao lắm rồi.

- Cô Hai đi xe không ạ?

Một chiếc xe kéo trờ tới, dừng ngay trước mặt, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tử Ân, ngẩng đầu lên, cô cười vui vẻ.

- Có... có ạ... Tôi muốn về khu nhà mồ của ông Hội đồng.

- Khu nhà mồ ông Hội đồng? - Nụ cười mời khách trên đôi môi anh tài xế vụt tắt. Nét mặt sa sầm, anh gằn giọng :

- Vậy ra cô là cháu của ông Hội đồng? .

- Phải. - Tử Ân gật đầu không giấu diếm. Anh ta lập tức kéo xe đứng dậy bỏ đi ngay, không nói một lời. Tử Ân gọi theo - Này anh ơi, sao vậy? Sao lại không chờ cho tôi, tôi trả tiền cho anh mà.

- Tôi nhỏ toẹt vào đồng tiền đầm máu của cô. - Vừa nói anh ta vừa phun ngay bãi nước bọt xuống chân Tử Ân.

Cô giận dỗi kêu lên :

- Ôi... thật là mất lịch sự, vô văn hóa. Không chờ thì thôi chứ. Làm như nơi đây chỉ có một mình anh chạy xe kéo thôi. Hừ...

- Đúng vậy, ở đây có rất nhiều người chạy xe kéo. Nhưng họ thà ế chứ không thêm chờ cô đâu.

Kèm theo lời nói là một chiếc xe đạp sườn ngang thẳng kệt ngay trước mặt Tử Ân. Ngẩng đầu lên, mắt Tử Ân tối sầm đi khi nhận ra đó là gã vô duyên chết tiệt hôm nào đã giành ghế của mình trên chuyến xe cuối cùng từ thành phố về làng. Lòng tự ái trẻ con đã khiến cô ngoảnh mặt sang nơi khác. Đưa tay quệt mũi, gã cười khẩy nhẹ nhàng.

- Tự cao à? Cái trò đồng đánh tiểu thư do chỉ nên diễn ra ở nhà để làm nũng với mẹ của mình thôi. Nơi đây chỉ có làm người ta ghét cô thôi, cô tự sản kiêu kỳ ạ. Đã tự sản, lại còn kiêu kỳ. Toàn những danh từ Tử Ân ghét nhất đời. Không thèm nhìn đến gã nữa. Vừa lúc có chiếc xe kéo chạy qua. Tử Ân đưa tay vẫy, chưa kịp nói gì, gã chết tiệt đã chen vào :

- Cháu gái ông Hội đồng đó, anh có dám chờ không?

Cũng giống như gã kéo xe lúc nãy, người thanh niên vội lắc đầu, thà kéo xe trống bỏ đi. Gã quay lại nhìn Tử Ân cười đắc thắng.

- Thấy chưa, tôi đã nói rồi. Dù cô có đón bao nhiêu chiếc xe kéo cũng vậy thôi. Chẳng một ai thèm chở cô đâu.

- Hừ! - Tử Ân quát đôi mắt sáng - Tôi đã làm gì xúc phạm đến anh, mà anh cứ theo quấy rầy tôi mãi thế?

- Cô không xúc phạm tôi nhưng tôi thù ghét cô hơn bất cứ người dân làng nào ở làng này. - Xương quai hàm bạnh ra, giọng gã đánh lại đầy thù hận. Thù ghét! Tử Ân chau mày lạ lẫm. Hắn là gã có biết chuyện gì. Cố nén giận, cô hạ giọng :

- Tại sao lại ghét tôi? Tôi và anh chưa gặp nhau lần nào mà? Chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ? Nếu biết, xin anh hãy kể cho tôi nghe với.

- Cô đóng kịch ngây thơ tài quá đấy. - Gã bỗng bật lên cười lớn như đóng chuyện khôi hài - Nhưng xin lỗi, tôi không phải là con nít mới dễ mắc lừa đâu.

- Tôi không đóng kịch. - Tử Ân thật lòng - Xin anh hãy kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ. Tại sao với tôi mọi người tỏ ra thù ghét thế?

- Đừng làm ra vẻ ngây ngô tội nghiệp như thế. - Gã gắt lên - Không tạo được sự thương hại cho một ai đâu. Món nợ gia đình cô đã thiếu, tôi nhất định đòi bằng được cả vốn lẫn lãi.

Nói xong, không cho Tử Ân kịp có phản ứng gì, gã nhảy lên xe đạp đi ngay - Tử Ân nhẹ so vai cui nhìn các giỏ xách dưới chân mình. Có lẽ gã nói đúng, sẽ không có một chiếc xe nào chịu chở cô đâu. Tốt nhất, hãy tự đi bộ về nhà. Mà lúc này gã chết tiệt ấy nói gì nhỉ. Gia đình cô đã thiếu nợ gã bao nhiêu? Vô lý quá, dòng tộc cô giàu có vậy, làm sao phải mượn nợ hắn chứ?

- Nhanh lên, nhanh lên đi, mà ông Hội đồng có người bị ma cắn chết kia.

- Hả? Thật không? Ai bị ma cắn chết vậy?

- Nghe nói thằng Trọng con bà Tư. Nhanh lên.

Đang cúi đầu lăm lăm bước, Tử Ân nghe dòng người trước mặt mình bỗng xôn xao. Cả khu chợ nhốn nháo hẳn lên. Bỏ hết việc bán mua, dòng người rầm rộ tiến vào khu mộ.

Có án mạng ư? Tim Tử Ân đập mạnh. Bỏ luôn cái giỏ nặng trĩu đầy màu sơn, cô chen chân lẫn lên dòng người.

- Trật tự, trật tự. Xin đừng chen lấn xô đẩy nhau. Mọi người không thể vào được đâu. Cơ quan pháp y đang khám nghiệm hiện trường.

Một viên cảnh sát đứng trước cổng rào giải thích cùng dân chúng. Tử Ân bước hẳn lên.

- Tôi là cháu gái ông Hội đồng, là chủ nhà khu mộ này, anh cho tôi vào được chứ?

Nhìn cô một lát, viên cảnh sát không trả lời, hé rộng cánh cửa ra một chút. Mặc cho dòng người xôn xao lời bình luận, Tử Ân lách ngay vào.

Hiện trường vụ án chính là nhà mồ. Nạn nhân bị giết đứng vào nơi Nhị đã tự tử hôm nào. Hai nhân viên pháp y đang thu thập hiện trường bằng những dụng cụ thật thô sơ.

- Anh ta bị giết bằng vật gì thế?

Tử Ân bước vào khu nhà mồ, đúng lúc viên cảnh sát pháp y lật ngửa thi thể nạn nhân lên. Ôi! Không chỉ Tử Ân mà cả những người có mặt tại hiện trường không khỏi rùng mình kinh sợ. Cái chết khủng khiếp quá. Nạn nhân bị mổ phanh từ ngực dài xuống bụng. Tất cả ruột gan phèo phổi đều lộn ra ngoài.

- Kinh khủng quá!

Một người cất tiếng bàng hoàng, Tử Ân té ngồi luôn xuống ghế. Cô nhận ra nạn nhân, anh ta chính là một trong ba người hồi đêm đã đi cùng ông từ đến nhà mồ này tìm cô. Vừa nói vừa cười đó, chưa đầy tám tiếng đã chết thảm rồi. Ai đã giết anh ta? Sao lại đem vào khu nhà mồ chứ?

- Ôi, anh ta bị mất một trái tim. - Giọng viên pháp y chột kêu lớn, bàng hoàng. Tử Ân ngẩng nhanh đầu dậy. Bị mất một trái tim ư? Sao lại thế?

- Có lẽ anh ta bị ma giết thật. - Viên pháp y kết luận vào biên bản khám nghiệm hiện trường - Không tìm ra dấu vết hung thủ. Nạn nhân chết bởi bị xé banh lồng ngực, vết xé dài 0,52m. Không có hung khí, vết thương do bị một lực mạnh xé tan ra. Thời gian tử vong từ một đến hai giờ sáng. Nguyên nhân tử vong do bị lấy mất trái tim.

- Xong rồi đây. - Sau một lúc hý hoáy ghi vào giấy, viên đội trưởng ngẩng đầu ra lệnh - Cho gia đình nạn nhân vào dọn dẹp đi. Chúng ta hết phận sự rồi.

Nói xong, anh ta cùng ba nhân viên bước lẹ ra ngoài như trốn chạy. Cánh cửa lập tức bị mở bung ra, gia đình nạn nhân cùng đám đông ủa vào. Mọi dấu vết trong phút chốc bị mọi người xóa sạch.

Tiếng khóc, tiếng ồn dậy lên cả một góc trời, Tử Ân vẫn ngồi yên bất động trên ghế đá. Trong đời lần đầu tiên cô được thấy một kiểu khám nghiệm hiện trường như thế. Nhanh còn hơn người ta mổ một con gà, các nhân viên pháp y như chỉ làm việc qua loa, chiếu lệ. Chưa gì đã phán ra lời kết luận như đinh đóng cột. Chỉ cần không tìm được dấu vân tay, chỉ cần vết thương kia không do hung khí tạo nên là có thể bảo hung thủ là một kẻ vô hình, là một con ma nào đó. Tắc trách không tưởng nổi.

Nhưng... cũng phải thông cảm thôi. Tử Ân nghĩ lại. Tuy mang tiếng là cảnh sát, là nhân viên pháp y; bọn người kia cũng chỉ là những người dân quê mùa ở làng này. Được đào tạo qua một lớp chuyên môn ngắn hạn. Vốn kiến thức sơ sài cộng với cách suy nghĩ đơn thuần nông dân của họ, cách giải quyết như thế là hợp lý lắm rồi.

Lẽ ra theo nguyên tắc, họ phải báo cáo việc này lên cấp trên. Nhiệm vụ của họ là cố bảo vệ hiện trường. Việc khám nghiệm tử thi, điều tra vụ án phải dành cho cấp cao hơn. Trình độ chuyên nghiệp hơn.

Nhưng đường xá xa xôi, giao thông cách trở. Thiếu phương tiện liên lạc. Đây lại là vụ án mạng đầu tiên của các xã này. Lúng túng, thiếu kinh nghiệm là lẽ đương nhiên.

- Dạ, xin mời thầy vào ạ. Cái chết lạ lùng lắm.

Đang suy nghĩ, Tử Ân chột nghe giọng một người đàn bà vang lớn. Ngẩng đầu lên, cô thấy dân làng đứng nép vào nhau, nhường đường cho hai người khách bước vào.

Hai người khách một là đàn bà, tuổi sồn sồn, nét mặt khắc khổ, ăn vận bình thường như mọi phụ nữ vùng quê. Còn người đàn ông, cao lớn dềnh dàng, trạc bốn mươi, sắc mặt hồng hào, cường tráng lắm, ăn mặc rất lạ đời. Tuy mái tóc để dài, búi cao nhưng trông ông chẳng ra vẻ quê mùa một chút nào. Đôi mắt sáng tinh anh, gương mặt nghiêm nghị uy nghiêm một cách lạ thường.

- Ông ta là ai vậy?

Tử Ân khều vai một người hồi nhỏ. Không nhận ra cô là cháu gái ông Hội đồng,

người đó tỏ ra ngạc nhiên.

- Thầy Bảy đó, cô không biết sao?

- Tôi không biết. - Tử Ân thì thầm nhìn theo bước hai vị khách. Họ đang tiến vào khu nhà mồ, nơi thi thể nạn nhân bỏ nằm chờ vợ ra đó. Người đàn bà có lẽ là thân nhân của người bị hại, vừa nhìn thấy người chết bà ta đã la lên và khóc lớn.

- Âm khí nặng nề quá!

Đặt cái túi vuông vuông của mình xuống đất, người được mệnh danh là thầy Bảy đưa mắt nhìn quanh. Bàn tay bấm bấm một hồi. Ông bỗng giật mình la lớn :

- Thôi chết, không xong rồi, oan hồn đã thành tinh...

- Eo ơi! - Đám dân làng rú lên kinh sợ.

Tử Ân không hiểu, cô bước lên một bước.

- Oan hồn đã thành tinh là sao? Có nguy hiểm không?

- Cô là cháu gái của ông bà Hội đồng? - Chợt quay lại, ông không trả lời câu hỏi của Tử Ân vừa hỏi. Tử Ân thoáng bất ngờ nhưng cũng gật đầu ngay.

- Phải, tôi là cháu gái của ông bà Hội đồng, ông hỏi để làm gì?

- Tôi muốn gặp cô bàn chút chuyện riêng, cô đồng ý chứ? - Đôi mắt ông nhìn cô không chớp. Tử Ân gật đầu :

- Đồng ý. Mời ông vào nhà ông từ nói chuyện.

- Được. - Ông tỏ vẻ hài lòng và quay sang đám dân làng đang ngăn người ra ngơ ngác dõi theo câu chuyện của mình - Mọi người đứng đây đợi tôi một lát. Bàn chuyện xong tôi sẽ ra ngay. Thi thể người chết cứ để đấy chờ tôi. - Nói xong, ông quay sang phía Tử Ân vui vẻ Mời cô...

* * * * *

Từng được mệnh danh là người có thần kinh bằng thép, không biết sợ là gì. Vậy mà lần này, Tử Ân lại không đủ can đảm chứng kiến người ta táng người đã chết.

Thì ra câu chuyện cần bàn của thầy Bảy với cô là thế. Bây giờ thì cô biết ông là vị thầy pháp đáng kính nhất làng rồi. Theo lời ông từ kể, tuy ông ta mới chỉ đến làng khoảng một năm thôi, nhưng tên tuổi của ông không người nào mà không biết. Ông ăn dật, sống tịnh tâm khép kín, ít giao lưu tiếp xúc ai. Mọi người biết đến ông là qua tài thuật của ông thôi. Đúng vậy, tài thuật của ông cao minh lắm, ngoài việc biết làm bùa phép, luyện ngải giúp mọi người buôn may, bán đắt, tìm ra đồ vật bị đánh cắp, ông còn biết ếm, thư cả một cây đèn cầy, một con cá lóc vào bụng người ta nữa. Nhưng ông ít khi làm lắm. Mỗi khi có ai đến nhờ, ông đều lắc đầu khuyên nhủ :

- Làm thế thất đức lắm, ông chẳng nỡ làm đâu.

Ông chỉ sốt sắng nhiệt tình giúp mọi người bắt ma, trừ quỷ thôi. Tay ấn ông cao lắm. Ma quỷ dù thành tinh, dù tài phép đến đâu cũng bị ông thu phục được. Bắt chúng về làm đệ tử cho mình. Âm binh của ông đông lắm, đến hàng ngàn, hàng vạn con, không tin cứ thử đến nhà ông ngủ một đêm thì biết. Sẽ nghe chúng đi rầm rập trên mái nhà, nói cười giòn giã ngoài cửa sổ đấy.

Linh nghiệm lắm, không giỡn được đâu. Được chứng kiến tận mắt nhiều lần nên cả làng này tín nhiệm ông. Lúc trước khi oan hồn Nhị và Lai bắt đầu hiện lên quấy phá, mọi người đã một lần đề nghị ông đến. Nhưng ông bảo không sao, oan hồn còn non lắm. Tại tội nghiệp xót thương cho mối tình của hai người nên ông chỉ dán một đạo bùa trước cổng ngôi nhà mồ, ếm không cho chúng vượt

quá giới hạn ra ngoài quấy phá. Nhờ thế mọi người mới không sợ hãi, sống yên ổn suốt năm qua. Không ngờ, mới đó đôi tình nhân non nớt đó đã biến thành tinh quấy nhiễu mọi người. Có lẽ là do âm khí nơi này nặng quá.

Tuy ông nghiêm trọng nhưng Tử Ân chỉ nghe với một thái độ dửng dưng. Xưa nay cô vốn không tin vào ma quỷ, càng không tin thầy bùa thầy pháp. Bằng lòng cho ông làm lễ trừ tà, an táng Trọng trên đất nhà mình, Tử Ân chẳng qua chỉ muốn thu phục nhân tâm. Hy vọng qua chuyện này dân làng sẽ bớt ác cảm, không thành kiến cùng mình nữa.

Nặng xong trái tim bằng đất, đặt vào lồng ngực người chết, ông bắt đầu may vết rách trên bụng anh ta lại. Đôi tay ông khéo léo vô cùng, những nút khâu trong thật đều, thật đẹp. Đã có ác cảm với ông mà Tử Ân cũng xuýt xoa khen thầm trong bụng. Cùng với mọi người cô thích thú nhìn ông lập đàn, bày phép.

Tựa như trong phim vậy, thanh kiếm trừ tà của ông đặt ngay bàn hương án. Những đạo bùa được dán khắp nơi bay phát phơ trong gió. Những ngụm rượu trong miệng của ông phả ngang ngọn lửa cháy rực lên, tạo một cảm giác linh thiêng ma quái.

Cắn ngón tay mình đến bật máu tươi, ông đem máu hòa rượu phun lên khắp thi thể người chết, rồi ra lệnh cho hai đệ tử đem một cây cọc đến.

Ông đem cọc đến làm gì thế nhỉ? Cả đám dân làng dậy lên lời bàn tán. Ông vẫn như không, ra lệnh hạ quan tài xuống mộ huyệt vừa đào xong. Ông ta điên rồi hay sao nhỉ? Tử Ân lạ lắm... nắp quan tài chưa đặt, thậm chí cả thi hài cũng chưa được liệm đã bỏ xuống huyệt rồi? Sao lại có thể đăng trí một cách vô lý như thế?

- Đóng xuống!

Tử Ân và mọi người còn đang ngờ ngác nhìn nhau, ông đã trầm giọng ra lệnh cho hai đệ tử. Trời ơi! Tử Ân đưa tay bịt lấy miệng mình trong tiếng hét thất thanh của mẹ nạn nhân. Cây cọc nhọn được đặt lên ngực nạn nhân đóng mạnh. Những giọt máu còn sót lại trong người vung tóe lên, bám đầy thành quan tài tựa như những pháo hoa ngay lễ.

Tàn nhẫn quá! Tử Ân không đủ can đảm nhìn thêm, những nhát búa thò cứ chan chất đóng mạnh xuống cây cọc nhọn. Lồng ngực người chết vỡ tung nát bấy.

Cây cọc đang xuyên qua người, qua lớp quan tài ẩn sâu xuống đất.

- Trời ơi, tội nghiệp con tôi! - Người mẹ trên bờ huyệt vật vã khóc than - Thầy ơi, xin thầy đừng đóng nữa.

- Tôi biết làm thế bà đau lòng lắm. - Giọng thầy Bảy bùi ngùi - Con ma đã thành tinh, kẻ nào bị nó móc lấy trái tim cũng biến thành tinh như nó. Buộc lòng lắm tôi mới dùng cọc nhọn xuyên qua người chết, dùng đạo bùa linh dán lên, ếm chặt âm hồn xuống đất, không cho nó thành tinh quấy phá người đời.

- Trời ơi! - Bà mẹ kêu lên nức nở - Vậy là linh hồn con tôi vĩnh viễn không đầu thai được. Phải làm con ma đói bị ếm bùa ư!

- Chuyện đã đến nỗi này, đành phải vậy thôi. - Thầy Bảy an ủi người mẹ đáng thương rồi vung tay dán mạnh đạo bùa lên cây cọc. Lớp đất được phủ xuống ngay. Chẳng mấy chốc mộ huyệt đã vun đầy.

- Tai họa vẫn chưa dứt đâu. - Thầy Bảy lại cất giọng trầm trầm - Tôi chỉ vừa mới ếm cho âm hồn người chết không trở dậy thành tinh được. Hiện tại, khu mộ này vẫn còn hai con tinh nữa. Chúng chính do âm hồn của cô Lài và anh Nhị biến

thành, cần phải diệt trừ ngay.

- Xin thầy cứ ra tay đi ạ! - Đám dân làng nhao nhao. Thầy hướng mắt nhìn về phía Tử Ân :

- Chuyện này cần phải hỏi ý kiến của cô đây. Dù sao đây cũng là phần đất thuộc cô quản lý.

- Sao? - Tử Ân ngẩng đầu lên lo sợ - Ông còn muốn quật cả mồ chị Lài và anh Nhị lên đấm cộc qua ư? Họ đã chết lâu rồi, xương thịt tan cả còn gì đâu chứ?

- Xương thịt tiêu tan, nhưng âm hồn không tan được. - Thầy Bửu nghiêm trang - Nó lại đã biến thành tinh nguy hiểm vô cùng. Tôi đang lo không biết nó đã biến các vong linh trong khu mộ này thành tinh hết hay chưa? Nếu chuyện xúi quẩy ấy xảy ra tôi cũng sẽ phải ếm tất cả những ngôi mộ có trong khu vực nhà mồ này.

- Ông đừng nói nhảm thế! - Tử Ân vụt đứng lên Tôi chẳng những không cho ông động đến mồ mả của tổ tiên mà còn không cho ông chạm đến mả của anh Nhị và chị Lài nữa. Nhảm nhí, vô lý vô cùng, nếu quả thật con tinh đó nó ghê gớm vậy thì tại sao nó phải sợ cây cọc gỗ tầm thường kia của ông. Mọi chuyện đã văn tuồng rồi, mời ông về ngay cho!

- Nếu cô không đồng ý thì tôi về ngay đây. Nhưng nếu làng này còn có người bị chết thì tất cả lỗi là tại cô. - Giọng thầy Bửu sang sảng đe dọa.

- Không, tôi không đồng ý để thầy Bửu về như vậy. Dưới đám dân bỗng vang lên một giọng nam trầm. Tử Ân quay lại, mắt cô tối sầm lại khi nhận ra kẻ vừa nói không xa lạ. Gã chết tiết kia, hẳn là oan gia của cô, sao lúc nào cũng hiện ra đối đầu cùng cô vậy.

- Vấn đề này nghiêm trọng lắm. Liên quan đến sinh mạng cả làng ta. Tôi đề nghị mọi người nên suy nghĩ kỹ. Biết đâu án mạng tiếp theo chính là con cháu của mình.

Lời của gã lập tức có tác động ngay. Đám dân làng nhìn nhau sợ hãi.

- Đúng vậy đó, một người chết rồi, không thể coi thường được. Con tinh đó, lập tức phải diệt ngay.

- Nói không chừng cả dòng, cả tộc cô ta cũng đã biến thành tinh cả rồi. Không được, phòng bệnh hơn chữa bệnh. Đề nghị thầy cứ ếm hết cả đi.

- Đất của cô ta. Của cô ta thì sao chứ? Không lẽ miếng đất kia quan trọng hơn sinh mạng của cả làng ta sao? Nếu cô ta không chịu, mình cứ ào lên làm đại đi. Thử cô ta làm được gì cho biết.

Lặng nghe mọi người bàn tán, Tử Ân biết bạo động sắp xảy ra rồi, đám dân này ngu dốt quá, chỉ biết mù quáng tin vào lời thầy Bửu, chẳng biết cân nhắc thiệt hơn gì cả. Tranh luận với họ chỉ uống công thôi.

- Cô chủ, chuyện đến mức này rồi, tính sao đây? Giọng ông từ lo lắng - Nếu cô con ngăn cản họ có thể giết cô chết mất. Hay là cứ thuận theo ý họ đi.

- Không. - Tử Ân chột vùng lên. Bước ra giữa đám đông, hét lớn - Tôi không cho phép bất cứ ai xam phạm đến mồ mả tổ tiên tôi. Nếu có gan thì giết chết tôi ai, tôi thách đó.

Thái độ của cô làm cho đám dân làng thoáng chùn lòng. Thù ghét cô lắm nhưng vốn hiền lành chân chất họ đâu thể ra tay giết người.

- Cô đừng tưởng cứ nói thế là uy hiếp được bọn này, đừng tưởng bọn tôi không dám động đến cô là làm đấy. Đành rằng xam phạm đến mộ của người đã chết là

một việc làm tàn nhẫn và vô cùng thất đức. Nhưng bọn họ những người đang nằm kia đáng bị như vậy lắm, đây là quả báo cho những việc làm của họ năm xưa.

Không gian như chùn xuống, gã chết tiệt lại bước lên cao giọng, giọng gã sang sảng vang to, mắt gã sáng ngời rực lửa nhìn cô đầy thù hận. Để trong phút chốc cơn giận trong lòng đám dân làng vừa nguôi xuống lại bùng lên, như ngọn lửa được thêm dầu.

- Đúng vậy, những kẻ nằm kia không đáng được thương hại đâu.

- Giết chết cô ta đi. Đừng quên cô ta là cháu gái ông Hội đồng đó.

- Tử Ân, vào đi cháu. - Nắm tay Tử Ân, giọng ông từ rưng rưng sợ hãi - Lòng căm thù đã được kích động, họ sẽ giết cháu mất.

- Cháu không vào. - Tử Ân cương quyết. Đôi mắt mở to, cô bậm môi trừng trừng nhìn thẳng vào đám người hiếu chiến, nhất là gã chết tiệt kia. Gã hung hăng lắm. Giữa lúc mọi người còn đang phân vân chưa biết đối phó cách nào, gã đã nhặt một hòn đá to, ném mạnh vào vai cô đau điếng. Đám dân làng thấy thế cũng làm theo. Đất đá bay về phía Tử Ân tủa bụi.

Bốp! Viên đá to đã làm đầu Tử Ân chảy máu. Cô biết mình sẽ chết nếu cứ gan lì đứng đây chống chọi. Nhưng thà chết cô không khuất phục đâu. Làm sao cô có thể khoan tay ngồi nhìn mồ mả ông bà tổ tiên bị người ta giày xéo.

- Mọi người xin hãy dừng lại đi. - Giọng ông từ yếu ớt vang lên bất lực.

Dòng người đang ào ạt tiến lên, tay lăm lăm cuốc thuổng, Tử Ân đưa mắt nhìn quanh thất vọng. Giá như ở Sài Gòn cô sẽ nhờ luật pháp can thiệp giúp mình, còn ở đây cô biết sẽ chẳng một ai chịu giúp mình đâu. Đành bất lực nhìn họ đào tung mồ mả ông bà lên ư? Nhát cuốc đầu tiên đã đưa lên, đau lòng quá Tử Ân nhắm đôi mắt lại chẳng dám nhìn.

- Khoan đã.

Đúng lúc đó, bỗng vang lên giọng một người, nghe hòa nhã dịu dàng nhưng không kém phần nghiêm nghị. Tử Ân mở bừng mắt ra, ngạc nhiên tự hỏi. Giọng nói kia sao nhiều uy lực, đã khiến dân làng hung hãn phải dừng tay?

- May mắn quá! Cậu Vĩnh Thành đã đến. - Đưa tay ôm ngực, ông từ thở dài mừng rỡ. Thấy Tử Ân nhìn mình như hỏi, ông hạ giọng trả lời :

- Người uy tín nhất nơi này, con trai gia làng đấy.

Con trai trưởng làng, Tử Ân ngờ ngác và chột hiều, thì ra nếp sống quê mùa, lạc hậu vẫn còn tồn tại ở làng này. Dù chức danh trưởng làng đã lâu không còn trên pháp lý, nhưng trong lòng những người dân, địa vị của trưởng làng vẫn nguyên vẹn uy quyền. Lời nói của ông giá trị gấp trăm lần văn bản pháp lệnh. Chà! Không biết cậu Vĩnh Thành này có đứng về phía dân làng sao nét mặt của ông từ vui quá.

- Xin dân làng khoan bạo động, tôi có một vài lời muốn nói với mọi người đây.

Ôi! Là anh ta ư? Tim Tử Ân reo vui, bởi Vĩnh Thành chính là người thanh niên lịch sự hôm trước đã nhường ghế cho cô. Tuy chưa biết vài lời của anh ta là lời gì, nhưng cô tin rằng những lời của anh sẽ cứu được mình.

- Cậu Thành. - Cả thầy Bảy cũng gật đầu chào anh kiềng nể, thì nói gì đám dân làng không cúi đầu cung kính.

- Nghe nói thầy và mọi người muốn đào tung cả ngôi nhà mồ của cô Tử Ân đây có phải không? - Vĩnh Thành hỏi, nét mặt nghiêm trang không biểu lộ sự quen

biết với Tử Ân. Thầy Bảy gật đầu :

- Chúng tôi buộc lòng mới làm thế thôi.

- Thế mọi người có thấy yêu cầu của mình là quá đáng không? - Vẫn giọng đều đều và thân thiện, Vĩnh Thành lườm mắt nhìn ra khu mộ - Mồ mả ông bà tổ tiên của mình, quý vị có để cho người ngoài mặc tình đào bới không?

Đám đông vẫn nín lặng, Vĩnh Thành nói tiếp :

- Không, dĩ nhiên là không rồi. Nên quý vị cũng phải hiểu và thông cảm cho thái độ của cô Tử Ân đây. Cô ta không chống đối dân làng, chỉ muốn bảo vệ mồ mả ông bà của mình thôi.

Đúng vậy! Đám dân làng nhìn nhau. Cơn giận ngút trời bị cơn gió mát của Vĩnh Thành thổi tan đi nhanh chóng. Đúng lúc đó, gã chết tiệt lại bước lên.

- Muốn bảo vệ mồ mả ông bà tổ tiên là một lẽ. Nhưng cô ta cũng phải biết nghĩ đến dân làng chứ? Không thể vì những nắm mộ đất đó mà để sinh mệnh dân làng bị đe dọa được.

- Đúng vậy! - Đám dân làng lại nghiêng về phía gã. Vĩnh Thành mỉm cười :

- Dân làng có cái lý của dân làng. Cô Tử Ân có cái lý của cô Tử Ân. Ai cũng đúng, ai cũng sai. Đem ra tranh luận cũng vậy thôi. Dĩ hòa vi quý hay hơn. - Rồi anh hướng về phía thầy Bảy - Có phải lúc nãy thầy nói chỉ có oan hồn của anh Nhị và cô Lài là chắc chắn biến thành tinh, còn những ngôi mộ kia chỉ là có thể thôi không?

- Phải. - Thầy Bảy gật đầu - Và một khi biến thành tinh, Nhị và Lài có khả năng tiếp sức cho những âm hồn biến chúng thành tinh theo mình, cũng như những kẻ nào bị chúng giết đều biến thành tinh tất cả. Tôi không thể biết được, những nắm mộ kia kẻ nào đã biến thành tinh, kẻ nào chưa. Đã biến hoặc chưa bị biến một âm hồn nào. Để đề phòng mọi tình huống xấu có thể xảy ra, ta đành phải làm phép cho tất cả.

- Nhưng như vậy chẳng hóa ra ta ép cô Tử Ân đây quá hay sao? - Vĩnh Thành nhẹ lắc đầu - Tôi có đề nghị thế này, dân làng và cô Tử Ân nghe xem có được không nhé. Thôi thì trước mắt chúng ta cứ nhờ thầy Bảy làm phép trên mộ của cô Lài và anh Nhị. Còn những ngôi mộ kia chúng ta cứ để nguyên đừng chạm đến.

- Cả mộ anh Nhị và chị Lài, tôi cũng không cho ai chạm đến. - Tử Ân hất mặt lên. Vĩnh Thành quay lại nhìn Tử Ân.

- Cô đừng cương quyết thế, sẽ chẳng giải quyết được gì đâu. Thầy Bảy đã bảo hai âm hồn đó đã thành tinh, không thể không trừ. Hơn nữa Lài và Nhị không phải là người nhà của cô. Cô hãy vì dân làng mà nhân nhượng chứ?

- Lời cậu Vĩnh Thành nói phải, có đồng ý đi. - Ông từ lại chen vào.

Biết không thể, Tử Ân dần đổi :

- Các người muốn làm gì thì làm đi.

Nói xong, cô quay lưng bỏ đi một mạch. Tai vẫn còn nghe gã chết tiệt kia hét to :

- Tiến lên đi, dân làng ơi!

Chát! Chát!

Những nhát búa đập mạnh vào ngôi mộ đá. Hình dung đến cảnh thân thể Lài bị cây cọc nhọn đâm xuyên qua, lòng Tử Ân đau nhói. Nước mắt ứa ra... cô sợ hãi nghĩ đến một ngày những ngôi mộ của ông bà cha mẹ mình bị người ta giày xéo lên như thế.

Ma thành tinh, chuyện đó có thật không? Sao lòng cô mơ hồ quá!

* * * * *

Cuối cùng mọi việc cũng đầu vào đó. Mỉm cười, Tử Ân hài lòng nhìn ngôi nhà mồ được sơn sửa mới toanh. Tất cả cũng nhờ Vĩnh Thành giúp đỡ. Nếu anh không chịu nói vào một tiếng, những người dân kia chẳng đời nào chịu phụ cô sơn phết cũng như chẳng đời nào thân thiện với cô đâu.

Chỉ một lời thôi. Rằng cô là kẻ đời sau, chẳng liên quan cũng như chẳng biết chuyện gì của người lớn đời trước. Đám dân làng lập tức hết ác cảm với cô. Ra chợ, thậm chí có người còn trêu cô cười nói nữa. Vĩnh Thành thật là người tốt, Tử Ân bắt đầu cảm mến anh.

Qua nói chuyện, Tử Ân được biết, Vĩnh Thành là bác sĩ, chưa có vợ con, anh hiện sinh sống và làm việc ở Sài Gòn. Cũng như cô, anh về quê ăn tết, tình cờ gặp chuyện bất bình mới vọt miệng chen vào. Thật tình, nhưng chẳng muốn mượn danh hiệu trưởng làng của ông cha ra oai với mọi người đâu.

Vĩnh Thành hoạt bát, vui vẻ và uyên thâm lắm. Nói chuyện với anh thích thú vô cùng. Tử Ân thầm nghe lòng xao xuyến. Dường như cô đã có tình ý cùng anh thì phải. Ôi! Lại nghĩ bậy bạ rồi. Đỏ mặt thẹn thùng, Tử Ân lắc đầu cho ý nghĩ trôi qua nhanh.

Là một luật sư tên tuổi, nhan sắc lại hơn người. Tử Ân được nhiều chàng trai đeo đuổi lắm, nhưng lòng cô cứ dửng dưng. Không hiểu sao lần này gặp Vĩnh Thành, cô lại có nhiều ấn tượng như vậy. Chắc vì anh đã hai lần giúp cô thoát khỏi tình trạng khó khăn.

Vĩnh Thành bảo rằng anh không tin vào ma quỷ. Nhưng cũng như cô, không thể nào giải thích được, những hiện tượng xảy ra xung quanh khu nhà mồ. Anh còn hứa với cô rằng sẽ cùng cô khám phá ra bí mật. Anh có hẹn với cô năm giờ chiều này cùng đến ngôi nhà mồ xem xét đấy.

Đưa mắt ngó đồng hồ, Tử Ân thở ra một hơi dài ngao ngán. Mới có một giờ, phải đến bốn tiếng nữa mới đến giờ hẹn với anh, làm gì để giết thời gian? Vào nhà chuyện trò với ông từ ư? Vừa nóng vừa chán, chỉ bằng cứ ngồi ở khu nhà mồ này hóng gió.

“Thầy Bầy cao tay ын thật!” Se se ngón cỏ trên tay Tử Ân bắt đầu nghĩ miên man. Từ hôm dán bùa ếm chặt vong hồn Nhị và Lài, ngôi nhà mồ đã trở nên yên tĩnh như cũ. Không còn tiếng khóc than, cũng chẳng còn bóng trắng nào xuất hiện đu đưa trên cành cây nữa. Dân làng vui mừng ra mặt.

Gió đồng ban trưa mát quá, khiến mi mắt Tử Ân cứ sụp xuống. Cô không cưỡng lại làm gì. Tựa lưng vào thân cột, cô nhắm mình vào giấc ngủ. Cô ngủ thật ngon, thật lâu. Và sẽ chưa tỉnh lại nếu không bị ai đó lay nhẹ nhẹ.

- Tử Ân, xin cô hãy giúp tôi. Hãy thả tôi ra, một mình lang thang nơi này, tôi sợ lắm. Bơ vơ và lạnh lẽo làm sao!

- Bà, bà là ai? - Ngỡ ngàng, Tử Ân đưa mắt nhìn người đàn bà trước mặt mình. Bà thật đẹp, mặc chiếc áo dài gấm thêu hoa màu đỏ thắm - Bà nói gì tôi không hiểu?

- Thả tôi ra... tôi sợ lắm. - Giọng bà run rẩy - Tôi là Hạnh Dung... Tử Ân, tôi van cô hãy giúp tôi... hiện tại chỉ có cô mới giúp được tôi thôi.

- Vậy bà muốn bao nhiêu hả?

Cho tay vào túi, Tử Ân hoang mang lấy ra một xấp tiền.

- Không, tôi không cần tiền đâu.

Bà lắc đầu từ chối, Tử Ân lạ lẫm :

- Không cần tiền, vậy bà muốn tôi giúp chuyện gì?

- Tôi cũng không biết nữa, tự cô hãy nghĩ cách cứu tôi, tôi biết ơn cô lắm!

Nói xong, bóng bà ta bỗng xa dần, Tử Ân chồm theo gọi lớn.

- Hạnh Dung... bà đừng đi... lời của bà khó hiểu quá.

Nhưng bóng dáng bà đã mất hẳn giữa không gian, trước mắt Tử Ân chỉ là một khoảng trống vô hình. Mình đã mơ ư? Tử Ân lạ lùng tự hỏi rồi cắn mạnh xuống môi mình và cảm thấy đau điếng, rõ ràng là cô không ngủ. Thế nhưng bà Hạnh Dung ấy... cô lại vùng dậy và gọi to :

- Hạnh Dung, bà đừng trốn nữa, ra đây mau đi.

- Tử Ân, cháu vừa gọi ai thế hả?

Đám lá cây trước mặt bỗng xạc xào rồi ông từ hiện ra ngơ ngác.

- Có khách đến chơi à?

- Cháu mơ hồ quá! - Tử Ân rời thành lan can nhà mồ bước xuống gần ông -

Không biết là mơ hay thật nữa. Rõ ràng là có một bà vừa đến đây khóc lóc xin cháu giúp. Rồi vụt biến như ma. Bà ta xưng mình là Hạnh Dung ông ạ.

Xoảng!

Cây mắc trên tay ông từ rơi nhanh xuống đất. Toàn thân ông bất động sững sờ, Tử Ân nhìn ông kinh ngạc.

- Ông ơi, ông sao vậy? Ông có quen với bà ta à?

- Hạnh Dung có nói gì với cháu không? - Giọng ông từ run run khàn đi kỳ lạ.

Tử Ân nhíu mày, cố nhớ :

- Toàn những lời lạ lùng thôi. Bà ta năn nỉ cháu cứu, lại còn nói cái gì một mình lang thang ở đây, cô đơn lạnh lùng lắm.

- Tội nghiệp Hạnh Dung! - Ông từ bỗng ôm mặt bật lên khóc lớn - Ta làm sao cứu được nàng.

- Nàng? - Tử Ân nghiêng đầu - Sao ông gọi bà ấy là nàng? Phải chăng bà ấy là người yêu của ông? Bà Hạnh Dung đâu rồi, chuyện gì đã xảy ra? Ông ơi, kể cho cháu nghe đi.

- Ta không thể kể gì với cháu được. - Cúi nhặt cây mắc dưới chân lên, ông từ bước đi chậm chậm. Được mấy bước, đột nhiên ông quay đầu nhìn lại - Ta chỉ có thể nói với cháu rằng Hạnh Dung đã không còn sống trên cõi đời này nữa... năm mươi năm về trước, nàng đã chết rồi.

Chết rồi! Sóng lưng Tử Ân đột nhiên ớn lạnh, không lẽ mình đã thật sự gặp ma? Không lẽ ngôi nhà mồ này có ẩn chứa nhiều bí mật? Ông từ kiên quyết không chịu nói. Vậy cô biết phải bắt đầu từ đâu? À, phải rồi, mắt Tử Ân chợt sáng bừng lên. Nhà thờ, sao cô không nhớ đến ngôi nhà thờ sớm hơn nhỉ?

Nghĩ rồi quyết định ngay, Tử Ân nàng bước nhanh tới ngôi nhà của tổ tiên được cất cách khu nhà mồ một đoạn không xa lắm, là một căn nhà gỗ năm gian, bề thế lắm. Bên ngoài nhìn vào, nó không có gì lạ, giống hệt những căn nhà gỗ của những người giàu có. Nhưng khi bước vào, người ta sẽ phát hiện sự khác biệt rất xa.

Đầu tiên sẽ là tiếng xuýt xoa, thán phục. Gian nhà đẹp quá! Được làm bằng gỗ quý lâu năm như mun, cẩm lai... lại được lau chùi cẩn thận, nên từng thớ gỗ ngời lên láng bóng. Soi mặt vào, có thể thấy được bóng mình trong đó.

Công trình kiến trúc rất công phu. Các góc nhà đều được chạm trổ rồng phụng với những bàn tay nghệ nhân khéo léo. Trong nhà, mỗi vật dụng từ cái bàn, cái ghế, tràng kỷ, kệ thờ đều là đồ cổ. Có món hơn năm trăm tuổi. Tất cả đều là vật ngày xưa được vua chúa dùng qua. Quý giá vô cùng.

Cũng như ngôi nhà mồ, mỗi năm Tử Ân chỉ ghé qua ngôi nhà thờ một lần thôi. Vào đốt nhang cho tổ tiên dòng họ là cô trở ra ngay. Dường như chưa bao giờ cô đi hết căn nhà. Có một cái gì âm u rờn rợn khiến cô không thích vào. Cả ông từ cũng thế. Ông thà ngủ ngoài chòi lá của mình, chứ không chịu vào nhà thờ để ở, dù cô nhiều lần đề nghị.

Mở xong khóa, Tử Ân hít một hơi dài rồi vung tay mở tung hai cánh cửa. Một luồng hàn khí ủa ra làm cô phải rùng mình. Lạnh lẽo quá, cô không sao hình dung nổi căn nhà hoang phế cô niên này có lúc lại ồn ào nhộn nhịp chứa hàng chục gia đình như lời mẹ kể.

Bước qua cổng, Tử Ân dáo dác nhìn quanh. Cảnh vật vẫn nguyên vẹn. Không một thay đổi. Vẫn bộ tràng kỷ bằng mun đến bóng ở giữa nhà. Vẫn bộ ấm trà với những cái chun nổi bật lên, tựa như chủ nhà chỉ vừa đi đâu ít phút thôi, rồi ông ta sẽ trở lại tiếp tục nhâm nhi tách trà còn dang dở.

Thong thả đặt những bước chân mềm lên sàn gạch tàu đỏ bóng, Tử Ân nhẹ chạm tay vào những cây cột gỗ. Ngày còn nhỏ, cô vẫn thường vòng tay đi quanh những cây cột lớn này lắm. Cô thích áp đôi má của mình vào những thân cột trơn tru, cao ngút để nghe hơi lạnh thấm vào người. Chao ôi! Đến tận bây giờ, cô vẫn không hiểu những người thợ đã dùng hóa chất gì bôi lên cột để chúng có thể đen ngời bóng loáng đến thế kia.

Rồi cô lại đưa mắt ngắm nhìn những tấm hoành, tấm liễn treo khắp nhà. Ông từ bảo chúng được phết bằng vàng và ngọc thật đấy. Để có được những bức tranh công phu như vậy, những người thợ phải tốn nhiều công sức lắm.

Thêm vài bước Tử Ân đã đến trước bàn thờ. Mang tiếng mỗi năm đến viếng một lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn kỹ bàn thờ tổ tiên của dòng tộc nhà mình.

Âm u ghê rợn, không khí hoang vu lạnh lẽo của căn nhà. Bàn thờ là nơi nhả ra cái lạnh nhiều hơn hết. Kể yếu bóng vía sẽ không dám nhìn vào bàn thờ đâu, chỉ cần thấy một đám bài vị ngổn ngang đen sì, xám xịt là đủ hồn phi phách tán, hoảng chi bàn thờ lại sâu hun hút tối đen, lơ mờ một ngọn đèn vàng ma quái.

Đốt ba nén nhang, thành kính cắm lên bàn thờ xong, Tử Ân bước ra sau. Dừng chân trước một căn phòng luôn khóa kín, cô quyết định sẽ bắt đầu cuộc điều tra của mình tại đây. Ông từ không trao cho cô chìa khóa căn phòng này, nhưng chẳng hề gì, chẳng có khóa, cô có thể dùng dao để cạy.

Hì hục gần một giờ đồng hồ, toát cả mồ hôi, cuối cùng Tử Ân cũng cạy được khoen cài cửa. Không kịp thở cô nóng lòng đẩy mạnh cánh cửa, rồi nhảy cẫng lên, hét to một tiếng thất thanh.

- Má ơi!

Một người đàn ông đang bệ vệ bước ra. Đến cửa ông dừng chân nhìn cô một cái rồi cất lên cười ghê rợn.

- Ông là ai, người hay quỷ vậy?

Té ngời xuống đất, Tử Ân sợ hãi ôm lấy đầu mình, đỡ cây gậy trên tay ông đập xuống.

- Sao lại đánh tôi?

Cách đầu cô khoảng nửa tắc, ông đột nhiên dừng lại, thụt lùi bước trở vào, lại bật lên tiếng cười ghê rợn.

Hé mắt nhìn lên, Tử Ân thấy người ông phốp pháp, hồng hào, ông mặc bộ đồ bà ba bằng lụa trắng, chân mang đôi guốc mộc, tựa như hình ảnh của những ông Hội đồng ngày xưa vậy.

- Ôi!

Vừa chống tay ngồi dậy, Tử Ân lại té ngay xuống, ông ta lại trở ra, cây gậy vung cao, cất giọng cười ghê rợn. Rồi khi cây gậy hạ xuống vừa chạm đầu cô, ông lại lẩy về và bước thụt lùi rồi lại bật lên tiếng cười lớn. Những hành động đó cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, giống hệt nhau.

Sao lạ lùng như thế nhỉ? Tử Ân cố định thần nhìn kỹ rồi bật lên cười lớn. Đúng là ngớ ngẩn quá đi thôi. Quỷ ma không sợ lại đi sợ hình nhân bằng sáp.

Đúng vậy, một hình nhân bằng sáp. Tử Ân chạm tay vào một cái nút trên tường. Hình nhân kia lập tức ngưng hoạt động. Chà! Ai đã nghĩ ra cái trò lý thú nhưng hại chết người này nhỉ! Nếu lúc này không phải là cô, người có thần kinh bằng thép, có lẽ đã chết vì sợ rồi. Hay thật! Người phát minh quả là một thiên tài. Biết lợi dụng sức nước làm hình nhân cử động. Vậy mà lúc chưa phát hiện ra, cô cứ ngẩn ngơ, thắc mắc, không biết điện đâu mà hình nhân hoạt động như thế này. Chân dung ông Hội đồng Toàn.

Dưới có áo ông có gài một mảnh giấy vuông vuông, Tử Ân tò mò lật lên xem rồi ồ lên một tiếng to thích thú, thì ra ông sơ của cô ngày xưa có hình dạng như thế này đây. Nghiêng đầu nhìn hình nhân thật kỹ, cô thầm phục nghệ nhân nào thật khéo tay. Tạc tượng như thật. Chẳng những giống mà còn giữ nguyên được thần khí người đã chết, khiến ai lần đầu mới nhìn vào phải làm ngay. Chỉ cần nhìn qua bức tượng, cô đã biết ông sơ ngày xưa khó tính và nghiêm khắc lắm. Đưa mắt nhìn sang bên, suýt tý Tử Ân đã hét lên vì sợ hãi. Rồi chợt nhớ cô bật cười lớn. Ông từ bao lâu này xấu quá, không cho cô biết ở phòng này có nhiều đồ chơi như vậy. Toàn những hình nhân bằng sáp. Lớn có, nhỏ có, trai gái đều đủ cả.

Người đàn bà uy nghi ngồi trên chiếc ghế bành, tay cầm chiếc quạt giống chiếc quạt của cô này, không cần đoán, Tử Ân cũng biết ngay đó là bà cố tổ. Cũng như hai cặp hình nhân đang ngồi trên bàn ăn kia là ông bà cố và ông bà nội của mình. Đứa bé trai này là ba mình ư? Tử Ân nghiêng đầu thích thú nhìn đứa bé trai trạc mười hai tuổi. Im lặng trong một góc phong, thẳng bé như đang viết cái gì đó vào quyển sổ dày.

Ồi, con hình nhân này sao lại quăng vào xó thế? Cúi nhặt cái hình nhân nằm lẩn lóc dưới chân lên, Tử Ân chợt sửng người ra bất động. Không vì hình nhân chỉ vừa tạc được một nửa thôi, mà vì người trong tượng sao đẹp quá. Lại quen quen... cô như từng gặp một lần rồi. Cô ta là ai thế nhỉ? Tử Ân cố lục tìm trong ký ức. Gương mặt này, đôi mắt buồn này, rõ ràng là đã một lần cô có nhìn thấy rồi.

Suy nghĩ một lúc lâu, không tìm thấy được gì, không đành lòng ném con búp bê trở vào xó cũ, Tử Ân nhẹ nhàng đặt nó lên bàn rồi từ từ quay bước.

Cạch!

Chợt con búp bê xinh đẹp ngã nhào, Tử Ân giật mình quay lại. Không hiểu vì sao nó lại ngã, lúc này cô đã dựng chắc lắm mà.

Vừa toan bỏ đi lại sợ nó bị lẩn, Tử Ân quay trở lại. Đỡ nó lên, cô lại một phen sửng sốt kinh ngạc. Vô tình hay cố ý, đôi tay con búp bê lại cảm theo quyền sở dầy. Chia ra trước mắt Tử Ân, nó dường như mời cô hãy đọc. Được rồi, giở quyền sở ra khỏi tay con búp bê xinh đẹp chỉ có nửa thân người, Tử Ân mới hay quyền sở dầy đặc chữ. Bí mật ở đây chăng? Kéo chiếc ghế, châm một cây nến đặt vào giá, Tử Ân lật thử một dòng. Không ngờ bị hút luôn vào câu chuyện...

* * * * *

Còn những mười ngày nữa mai đến Tết Nguyên Đán, vậy mà nhà ông Hội đồng đã lo rộn rịp chuẩn bị từ hơn hai ngày trước.

Sáng tinh mơ, mặt trời còn chưa thức dậy, đám gia đình đã phải cời trần trùng trục lo lau cột cho ông.

Những cây cột bằng gỗ lim già, to hơn vòng tay người ôm được đám thợ bào mài nhẵn thín, bóng ngời, láng mịn, chạm tay vào không nghe một chút gợn nào vẫn không làm ông Hội đồng vừa ý. Để hàng cột ngày càng bóng ngời lên, ông đã nghĩ ra một cách lau thật là độc đáo.

Không dùng nước, cũng chẳng cần đến một loại xà phòng hay hóa chất nào, hàng cột sẽ được làm láng bóng bằng chính mồ hôi của các tráng đinh.

Ôm một cái bao bố vào lòng, vòng tay quanh cây cột cho ông lấy dây buộc chặt, các tráng đinh này phải dùng sức leo lên tuốt ngọn cột cao nghêu hơn tám mét kia, rồi thả người tuột xuống.

Tuột xuống, leo lên... làm đi làm lại hàng trăm hàng ngàn lần như thế. Mồ hôi nhễ nhại, từ người các tráng đinh xuyên qua các bao bố tời, thấm vào hàng cột. Ngày này qua ngày khác.

Cách của ông xem ra công hiệu lắm, hàng cột ngày càng bóng lên trông thấy rõ, mặc cho thân thể các tráng đinh ngày cứ gầy còm kiệt quệ.

Công việc nặng nhọc và tốn nhiều công sức lắm, Đình Hùng biết vậy dù anh không phải mó tay vào. Nhiệm vụ của anh chỉ việc đứng đây trong coi đám tráng đinh với sợi roi da thật dài và thật lớn. Ông Hội đồng đã ra lệnh cho anh phải quát thẳng tay vào đám lưng trần kia nếu họ chậm chạp, làm biếng, không làm đúng tốc độ ông muốn.

Đình Hùng không đánh họ, trừ những lúc có mặt ông Hội đồng. Anh không phải bà con ruột thịt với ông. Được sung ái thế này chẳng qua anh may mắn được bà Hội đồng vừa ý.

Đình Hùng cũng không còn cha mẹ, anh được bán vào nhà ông Hội đồng làm người ở, khi hãy còn là thằng nhóc lên tám tuổi, nhanh nhẩu được việc lại thông minh hiểu ý chủ, anh được bà Hội đồng vừa ý cho làm cai, trông coi các gia đình. Đặc ân được hưởng, nhưng Đình Hùng không hách dịch, ỉ lại như các tên cặp rảnh khác. Lúc nào anh cũng đặt mình ở địa vị một gia nhân nên được đám tráng đinh yêu mến, có chuyện gì họ cũng kể cho anh nghe cả.

- Chết! Ông Hội đồng về đến.

Lời một tráng đinh thông báo. Đình Hùng giật mình ngẩng dậy, đập chát cây roi xuống mặt bàn, anh hét :

- Có nhanh lên không, đập chết hết bây giờ.

Không khí bỗng trở nên nhộn nhịp khác thường. Dù một muốn dứt hơi những các tráng đinh vẫn phải ráng làm hết sức lực của mình. Khốn nỗi, cây cột quá

trơn bóng nên việc leo lên thật không dễ chút nào. Mà có lẽ vì khó leo, vì phải dùng nhiều nước để mồ hôi mới đổ ra nhiều, mới làm cho cây cột sáng bóng lên thêm.

- Cái thằng này, mày làm biếng hả?

Vừa mới vào nhà, chưa kịp nói gì cây gậy trên tay ông đã quất vào lưng một gia đình khi anh ta vừa tuột tay rớt xuống. Để cản cây gậy trên người ông quất tứ tung, Đình Hùng rót một ly trà nóng bước lại :

- Ông mới về, mời ông dùng nước.

Uống luôn một ngụm, ông có vẻ hài lòng với vị trà thơm đậm. Đảo mắt nhìn quanh, ông hỏi :

- Ở nhà có xảy ra việc gì không?

- Dạ thưa ông, không có gì ạ! - Đình Hùng nhanh nhẩu trả lời. Ông Hội đồng lại hét to :

- Thằng Quý đâu rồi?

- Dạ... - Đình Hùng khúm núm - Nó vừa đánh trâu về đã vội đi xay gạo ạ.

- Bảo nó vào đây cho tao biểu. - Giọng ông hầm hầm đầy giận dữ. Đình Hùng lo lắng bước ra sau, thấy thằng Quý đang nóng sốt nằm trùm chăn trong một góc nhà. Anh bước lại nhẹ lay nó :

- Quý, em sao vậy?

Một gia đình đang xay lúa, trả lời :

- Nó bị bệnh mấy hôm rồi.

- Ông Hội đồng kiểm em kia. Ông ấy có vẻ giận dữ lắm. - Đình Hùng nhẹ đỡ Quý ngồi lên.

- Sao! Ông Hội đồng gọi em à? - Đang mơ màng trong cơn sốt, nghe nhắc đến ông Hội đồng, thằng Quý vội nhồm ngay dậy.

Đình Hùng kéo tay nó :

- Khoan đã, lúc này anh bảo là em đang xay gạo. Cũng nên cho bột dính vào người chút đỉnh.

Nói xong, anh cho tay vào cối bột, chấm một ít trây lên mình nó. Rồi cùng nó bước ra nhà trước.

- Cái thằng kia, tao đã bảo bao nhiêu lần, sao mày cứ cãi lời tao hả?

Thằng Quý vừa bước ra, chưa kịp mở câu chào đã bị ông Hội đồng vung mạnh cây gậy đập xuống đầu nghe cái bốp. Một cục u to tướng hiện lên ngay.

- Dạ thưa ông, con đâu dám cãi lời ông ạ! - Đau quá, thằng Quý đưa tay ôm đầu meo meo.

- Còn dám cãi. - Ông Hội đồng gầm lên giận dữ - Thằng Hội đâu đem tang chứng vào đây?

- Dạ. - Một gã cặp răng bước vào, trên tay gã là một bịch phân trâu to tướng.

- Vậy tao hỏi, cái này là cái gì hả?

Ông Hội đồng gằn giọng, rồi ụp nguyên bịch phân trâu vào mặt thằng Quý :

- Tại sao tao đã bảo không được để phân trâu rơi vãi dọc đường mà mày dám cãi hả? Hừ! Nếu hôm nay tao không tình cờ đi ăn giỗ và trông thấy có phải đã bị mày qua mặt rồi không?

Mặt mũi nhầy nhụa trong đám phân trâu, thằng Quý không dám lau, meo meo :

- Dạ, xin lỗi ông, con chỉ lỡ một lần...

- Một hay nhiều lần làm sao tao hiểu.

Ngã dài ra sao ghế cho hai cô gia nhân hầu quạt, ông Hội đồng gần giọng :

- Nuốt hết cho tao.

- Dạ, ông Hội ơi... xin tha cho con. - Sợ quá thằng Quý sụp xuống chân ông lạy - Con không dám nữa đâu.

- Không dám cũng phải nuốt. - Đập mạnh vào vai thằng Quý té nhào, ông đưa mắt nhìn Đình Hùng - Bắt nó ăn hết cho tao. Cho nó bỏ tật dám để phân rơi rớt trên đường.

- Dạ! - Thương thằng Quý, những Đình Hùng không dám cãi, đập vào mông nó một cái, anh đau lòng bảo :

- Ăn hết đi... kéo lại bị đánh đòn.

Nghe Đình Hùng bảo thế, thằng Quý biết anh đã hết cách cứu mình. Nước mắt tuôn tràn trên má, nó vừa khóc vừa bốc từng nắm phân bỏ vào miệng nuốt. Hối quá! Cổ họng nó nhợn lên muốn ói, nhưng cái trũng mắt của ông Hội đồng đã khiến nó phải nuốt vào.

Chẳng phải nó làm biếng không hốt hết phân về như ông Hội đồng đã bảo đâu. Nó biết phân trâu quý lắm. Đó là thứ phân bón ruộng là chất dung dịch làm keo để tráng nền mà ông Hội đồng chẳng bao giờ cho rơi rớt ngoài đồng. Muốn có được nó, người tá điền phải đem lúa, đem tiền về đổi. Chỉ tại hôm qua nó bị bệnh. Nhức đầu, hoa mắt, lại đói run. Bầy trâu lại giở chứng lồng chạy lung tung, nó không thể nào kiểm soát được những bãi phân ị bậy.

- Ông Hội đồng, thằng Quý đang bị bệnh, nếu ông bắt nó ăn hết phân này e ngày mai nó không chần trâu nổi đâu ạ! - Suy nghĩ một hồi Đình Hùng cũng tìm được cách giải vây cho thằng Quý. Quả thật nghe đến việc không thể làm nổi, ông Hội đồng lập tức tha ngay.

Điу thằng Quý ra sau, cho nó súc miệng, lòng Đình Hùng đau nhói, nhớ đến thời thơ ấu của mình. Ngày xưa, như thằng Quý, có lần anh cũng bị ông Hội đồng bắt nuốt vào bụng món phân trâu ấy.

Không dám nói ra, nhưng Đình Hùng biết ai cũng oán hận, căm hờn ông lắm. Bởi ông tàn ác.

Đồng lúa xanh trải ngút ngàn ngoài kia đều được ông đánh đổi bằng mồ hôi và nước mắt của đám tá điền nghèo khổ. Hạt lúa do chính tay mình làm ra lại phải đi vay, đi mượn. Mà có được đủ ăn đâu, mùa nào cũng thiếu lên, hụt xuống. Ông bà Hội đồng ác lắm, trong đời chỉ biết tiền thôi, chẳng biết nhân nghĩa là gì. Giàu như vậy, lúa có thể để mục trong kho những vẫn không bỏ qua một thủ đoạn nào để bóc lột tận cùng từng hạt lúa lặn lưng của đám tá điền. Từ việc mua lúa non đến cho vay cấт cổ. Không vừa ý một chút là ra lệnh cho cặp rằng đóng trấн, dỡ nhà, đòi ruộng lại. Dựa vào thế lực bọn Tây, ông bà xem sinh mạng của tá điền như cỏ rác. Còn thua những con trùn, con dế, muốn giết lập tức giết ngay.

Mười hai năm sống và làm việc trong căn nhà lớn Đình Hùng đã phải chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh tượng thương tâm. Phần uất đau lòng nhất vẫn là cảnh anh phải ngày ngày chứng kiến các cô gái ngây thơ bị cha con ông Hội đồng dập vùi trinh tiết. Cô nào chống cự là bị đánh đập dã man. Bị xé toạc áo quần rồi bị đuổi ra sân cho bầy chó Berger cắn nát mặt mày.

Những lần như thế, Đình Hùng chỉ biết đứng yên, cắn chặt răng, nước mắt tuôn ròng. Ước mình có được phép thần kỳ đổi thay những bất công cho những

người khốn khổ không bị dọa dầy, chà đạp nữa...

Đêm đã khuya, mọi người trong nhà ông Hội đồng đã ngủ hết rồi, nhảy ào xuống mương tắm qua loa một cái, Đình Hùng vượt rào sải bước nhanh trên con đê nhỏ.

Anh đi đâu mà vui vẻ vậy? Ánh trăng trên đầu Đình Hùng tò mò hỏi. À, tôi đến thăm niềm hạnh phúc ngọt ngào của tôi ấy mà. Đình Hùng đáp trả rồi lần tay xuống lưng quần, lấy ra một mẫu đèn cây nho nhỏ. Nhìn kỹ thì ra mẫu đèn cây đó là gương mặt một cô gái đẹp. Hạnh Dung đẩy, trăng có biết nàng không?

Đình Hùng khoe với vẻ tự hào: "Hôm qua tôi đã lén trộm mẫu nến của ông Hội đồng để khắc thành tượng tặng cho nàng đó. Trăng xem có đẹp không? Có giống nàng không? Tôi làm khéo tay lắm nhé? Dưới chiếc bao bố chỗ ngủ của tôi có lắm tượng hình. Hôm nào tôi lấy cho trăng xem nhé!"

Mãi trò chuyện với trăng, Đình Hùng đến nhà Hạnh Dung lúc nào không hay. Nó chỉ là một chòi lá nhỏ, nằm chơ vơ giữa ruộng thối. Xập xệ lắm, nhưng cũng hơn hẳn khối người. Vì ít ra hai công ruộng đó thuộc sở hữu của nhà nàng. Không phải mướn của ông Hội đồng như những tá điền kia. Nhờ vậy mà cuộc sống gia đình nàng không đến nỗi cơ cực lắm.

Đình Hùng quen Hạnh Dung từ lúc hai đứa còn bé tí. Anh chăn trâu còn nàng thì lang thang đi bắt những con cua đồng về thay thế thức ăn. Hai đứa đã là bạn của nhau và tình yêu đến từ lúc nào Đình Hùng cũng không biết nữa, anh chỉ nhớ hôm đó, sau khi chạy một mạch qua cánh đồng nhật giùm Hạnh Dung cánh điều rơi, anh chợt sững sờ ngơ ngác nhận ra nàng đẹp quá. Còn hơn thiên thần nữa.

Giữa đồng lúa xanh rì trải rộng, hình ảnh nàng nổi bật lên trên nền trời trong vút. Một cô gái quê, với đôi má hồng hay hay, thân thể căng tròn đầy sức sống, mái tóc dài buông thả trên lưng. Tay e thẹn mân mê tà áo, làm lòng gã trai tơ bỗng bùng bùng niềm xúc cảm. Bàn tay gã động đậy tìm tay nàng trong bồi hồi lưu luyến.

Tình yêu đến thật nhanh và cũng thật dễ dàng. Nên thơ, trong sáng làm sao những đêm ngồi cạnh bên nhau nghe gió lùa thì thầm. Đình Hùng biết rằng, cuộc đời mình không thể thiếu Hạnh Dung.

.....

Phụt!

Ngọn nến đang lung linh cháy bỗng dưng vụt tắt.

Không thể đọc được gì trong bóng đêm dày đặc, Tử Ân ngẩng nhanh đầu dậy, bàng hoàng nhận ra bầu trời ngoài khung cửa tối đen. Thời gian trôi nhanh quá, mới đó đã hơn tám giờ rồi.

Thế là lỡ mất buổi hẹn với Vĩnh Thành. Tử Ân thở dài tiếc rẻ. Liệu anh có nghĩ rằng, cô kiêu kỳ, ngạo mạn không nhỉ. Chưa gì đã giở thói đỏng đảnh đáng ghét rồi.

Xếp quyển vở lại, Tử Ân bỏ vào trong túi áo, cô định đêm nay về nhà ông từ sẽ chong đèn đọc hết. Thật không ngờ, tổ tiên của cô ngày xưa lại hung tàn độc ác đến như thế. Trách chi dân làng không nhìn cô bằng cặp mắt oán thù.

Một cái gì tựa như bóng trắng vụt qua mắt Tử Ân. Bán tính bán nghi cô ngẩng nhanh đầu dậy nhìn theo. Bất chợt nghe toàn thân nổi đầy gai ốc. Người đàn bà ngoài ngôi nhà lúc nãy lại hiện lên chập chờn trước mắt. Vầng gương mặt diễm lệ

nhưng đầy đau khổ. Vẫn chiếc áo gấm đỏ, bà cất giọng thê lương, van nài :

- Thả tôi ra, xin hãy thả tôi ra!

- Bà... bà đang bị nhốt ư? - Môi Tử Ân mấp máy.

Một tia chớp như vụt lóe lên giữa đầu, Tử Ân bỗng rùng mình kinh sợ. Bây giờ thì cô nhận ra rồi... Bà có gương mặt như con búp bê sáp chỉ có nửa thân hình kia... bà là Hạnh Dung... Chao ôi! Lẽ nào mình đã gặp mal Lẽ nào chuyện linh hồn thật sự tồn tại trên thế gian này?

- Thả tôi ra... thả tôi ra... - Giọng bà cứ lặp đi, lặp lại một điệp từ trùng lặp. Tử Ân giương mắt hỏi :

- Tôi muốn cứu bà lắm, nhưng bằng cách nào? Bà đang bị nhốt ở nơi nào hả?

- Cô hãy theo tôi. - Bà chột bảo rồi quay lưng bỏ đi ngay. Nhìn kỹ, Tử Ân mới hay, bước chân của bà lướt như bay trên mặt đất.

Bà quả là ma thật rồi, tim Tử Ân nghe run sợ. Nhưng máu thám tử của một luật sư lại kích thích cô tìm ra sự thật. Đắn đo một chút, Tử Ân bước theo ngay. Bất quá chết là cùng, cô tự trấn an mình như thế.

- Đây là đâu thế nhỉ? - Tử Ân đảo mắt nhìn quanh. Cô không thấy bà Hạnh Dung đâu cả. Trước mắt cô là một thảm lúa rộng mênh mông. Một tốp con gái đang vui vẻ cùng nhau cắt lúa, tiếng nói cười râm ran nghe vui vẻ vô cùng.

Đúng lúc đó, một tốp trai làng bước ngang qua. Ban đầu là một gã đẹp trai, ăn mặc rất bảnh bao. Áo quần bằng lụa trắng. Không cần đoán, Tử Ân cũng biết ngay gã là con trai ông Hội đồng, tức là ông cố của mình.

Chột dừng chân bên bờ đê, gã chụm tay làm loa gọi xuống đám con gái quê :

- Đưa nào tên Hạnh Dung, lên cho cậu chủ biểu coi.

Đám con gái dừng tay cắt rồi một cô gái bước lên.

Hạnh Dung đấy sao! Chao ôi, thật không ngờ, lúc trẻ bà đẹp quá.

Không chỉ có Tử Ân ngẩn người sửng sốt, cậu chủ cũng mở tròn đôi mắt ra kinh ngạc. Bàn tay tròn nung núc thịt cứ sờ mấy sợi râu mọc dưới cằm :

- Trời ơi, đẹp thế này sao? Hèn gì thằng Đình Hùng nó chết mê chết mệt. Một hai năn nì đòi ba tao cưới mày về cho nó. May mà tao thấy kịp không thì uống của trời rồi.

- Dạ, cậu chủ nói gì ạ? - Không hiểu Hạnh Dung cúi đầu chào, đôi mắt ngây thơ tròn xoe như ngọc bích.

Cậu Tường cười khà khà, híp đôi mắt lại :

- Tao bảo số mày hên nên mới được tao nhìn thấy. Thôi đừng thương thằng làm mướn không công ấy nữa, về làm nàng hầu cho cậu chủ được sung sướng một đời.

Sắc mặt đang hồng tươi, bỗng tái mét đi ngay. Hạnh Dung lắc đầu sợ hãi.

- Xin cậu chủ đừng đùa. Con với anh Đình Hùng thật lòng thật dạ yêu nhau.

- Cậu chủ chẳng đùa đâu. - Bàn tay gã cọt nhả, quẹt qua má Hạnh Dung - Về làm nàng hầu cho cậu chủ. Đừng ương bướng cãi lời mà gặp chuyện không hay đấy. Suy nghĩ kỹ đi, ba ngày sau gặp lại.

Sao mà ngang ngược thế? Tử Ân cảm thấy bất bình, cô bước lên một bước toan nói giúp Hạnh Dung một tiếng. Nhưng vụt một cái, cảnh vật trước mắt biến đi rồi. Cô lại thấy mình hiện diện giữa nhà thờ, trong một khung cảnh rộn ràng của một ngày buồn tẻ.

Cô dâu trẻ Hạnh Dung đang đầm đìa nước mắt đứng bên cạnh chú rể Đình

Tường. Trồi Sao như thế được? Quay người sang bên, cô lại thấy chàng Đình Hùng tội nghiệp. Bị cột chặt chân tay, khắp người bê bết máu. Đường như anh ta vừa trải qua một trận đòn đau đớn lắm.

- Anh làm sao ra nông nỗi, đã phạm lỗi lầm gì? - Nhẹ nhàng Tử Ân hỏi nhanh. Đình Hùng không trả lời, vì anh có nhìn thấy Tử Ân đâu. Chỉ có tiếng thở dài của một cô tớ gái nào thôi.

- Tội nghiệp nếu cậu Định Tường không đe dọa giết chết Đình Hùng, đốt nhà, đốt ruộng, Hạnh Dung không bao giờ phản bội đâu. Đã được vợ rồi còn chưa thả người ta, ác gì mà ác thế!

Nghe đến đây, chợt hiểu ra có sự, Tử Ân nghe giận đùng đùng. Quên mất mình là người hiện tại, không thể xen vào quá khứ, hay thay đổi được gì, cô xộc ngay vào phòng hoa chúc, rồi sững người chết lặng.

Cô dâu Hạnh Dung đang lăm lăm con dao dọa sẽ tự tử ngay nếu Định Tường dám chạm vào người, cô còn bắt gã phải thả Đình Hùng ngay lập tức.

Cô đẹp quá. Giận dữ càng thêm đẹp, làm cho Định Tường phải xiêu lòng, không dám trái ý cô, gã vội ra lệnh thả Đình Hùng, còn hứa sẽ không cưỡng bức Hạnh Dung. Gã tin rằng vì sức mạnh của uy quyền và vật chất, với tình yêu của mình, một ngày không xa lắm, gã sẽ chinh phục được cô từ thể xác đến tâm hồn.

Chịu chuông, dịu dàng, sẵn đón Hạnh Dung bao nhiêu, gã trở nên độc ác cay nghiệt với Đình Hùng bấy nhiêu. Từ địa vị một cặp rảnh, anh bị hạ xuống làm gia đình. Bao nhiêu công việc nặng nhọc nhất trong nhà, ngoài ruộng đều bắt anh cáng đáng. Lại còn ra lệnh cho các tên cặp rảnh khác đánh đập anh tàn nhẫn.

Roi vọt, dọa dẫm, dù đau đớn vẫn không làm Đình Hùng đau đớn bằng cảnh ngày ngày phải tận mắt chứng kiến cảnh Hạnh Dung tiều tụy trong vòng tay Định Tường. Tuy tiết trinh nguyên vẹn, nhưng để tránh cho Đình Hùng bớt roi vọt dọa dẫm, để hai công ruộng, nguồn sống duy nhất của gia đình không bị ông Hội đồng cướp mất, nàng đành phải ngoài mặt vui cười, vâng dạ cho vừa lòng hắn.

Năm đó, trời hạn hán, dân làng bị mất mùa phải lâm vào nạn đói. Gia đình Hạnh Dung cũng thế. Để nuôi sống hơn bốn miệng ăn, họ đành phải đến vay ông Hội đồng ba mươi gia thóc. Tự trồng thòng lọng vào cổ mình siết chặt.

Thời gian thấm thoát trôi. Mới đó đã ba năm, Hạnh Dung vẫn luôn giữ mình thanh bạch. Thái độ lạnh lùng của nàng đã làm gã Định Tường điên đảo. Gã yêu nàng cuồng dại. Hơn tất cả các báu vật trên đời. Gã quyết lòng phải chinh phục cho bằng được trái tim đầy kiêu hãnh của nàng.

Đêm đã khuya lắm rồi. Định Tường và tất cả mọi người đã ngủ say, chỉ có Hạnh Dung là còn thao thức mãi. Nàng không ngủ được. Đôi mắt cứ nhìn ra ở cửa sổ, xót xa lòng nghe gió mùa đông rít từng cơn.

Thời tiết năm nay khắc nghiệt quá. Ông trời như không biết thương cho những tấm lưng trần nằm chờ vợ ở nhà ngoài, cứ phải từng hơi lạnh buốt cắt da. Cả trâu bò còn không chịu được hưởng hồ chi người. Lại là người đang mắc bệnh như Đình Hùng chứ!

Hồi chiều, ngồi ăn cơm với Định Tường, nhìn Đình Hùng trần trụi trực, lưng đầy những lần roi, vừa ho sù sụ, vừa phải dùng hết sức mình đẩy chiếc cối xay, lòng Hạnh Dung đau nhói. Phải kiềm lăm nàng mới không bật lên òa khóc. Vì nàng biết nước mắt của mình chỉ làm khổ anh thôi.

Đưa mắt qua Định Tường, nhìn gã trần trụi trực, người to đầy, bóng lưng như

một con heo. Gương mặt tròn tự đắc dương dương, Hạnh Dung chỉ muốn dùng dao đâm chết gã ngay lập tức. Nhưng nàng chỉ dám giết hán bằng tưởng tượng, bằng căm thù của lòng mình. Nàng không đủ can đảm làm điều đó.

Giết hán thật dễ dàng. Nhưng sau đó thì sao? Nàng, Đình Hùng và bốn sinh mạng ở nhà nàng sẽ thế nào? Hạnh Dung cắn chặt môi, nước mắt tuôn tràn như suối.

Tiếng sụt sịt của nàng đã làm Đình Tường trở giấc. Nghe tiếng trở mình cọt két trên giường, Hạnh Dung hoảng hồn nín bật. Hai tay chấp trước ngực, nàng van vái đức Quan Thế Âm Bồ Tát đừng để hán thức dậy vào giờ này, nàng sợ hán lại giở cái trò thô bỉ kia trước mình lắm.

Mấy ngày nay, để kích thích, để khơi dậy lòng ham muốn chuyện chăn gối ở nàng, Đình Tường đã bày ra trò mới, mỗi đêm gã bắt về hai cô gái trẻ, rồi cùng họ ân ái trước mặt nàng.

Đình Tường đúng là tên khốn nạn, chẳng ra gì. Gã thô bỉ, đốn mạt vô nhân đạo lắm. Nhìn các cô gái oằn oại đốn đau, chịu sự giày vò của hán, lòng Hạnh Dung trào dâng niềm khinh khi. Nàng chẳng thấy kích thích chút nào mà ngược lại, càng thêm ghê tởm và căm thù gã. Nghĩ đến một ngày tấm thân trinh bạch của mình bị hán chạm vào nàng chỉ muốn chết ngay.

Lạy trời, Đình Tường đã ngủ say trở lại. Tiếng ngáy của hán đã báo với Hạnh Dung như vậy. Nhón chân bước xuống giường, nàng quyết định xuống thăm Đình Hùng.

Ba năm nay tuy cùng sống chung một mái nhà, nhưng nàng và anh chưa cùng nói chuyện cùng nhau. Chỉ có những tia nhìn trao nhau nhớ thương, niềm an ủi. Nàng sợ Đình Tường biết sẽ giết anh, sẽ không giữ lời hứa cùng mình.

Nhưng lần này thì khác. Hạnh Dung không thể nào kiềm lòng giả đóng kịch dừng được nữa. Một gia đình đã lên tới báo với cô Đình Hùng đang bệnh nặng. Cứ nằm sốt mê man từ chiều hôm qua đến giờ.

Đêm tối như bưng, nhưng Hạnh Dung không vấp một bước nào, dù đây chỉ là lần đầu nàng đến gặp anh, nhưng con đường này, nàng đã đi bằng mắt, bằng tâm tưởng hàng vạn lần rồi!

- Đình Hùng! - Nhẹ ngồi xuống một đụn rơm, Hạnh Dung run run gọi - Anh đâu rồi?

- Hạnh Dung! - Đang mê man trong cơn sốt, Đình Hùng vẫn nhận ra ngay giọng của người yêu. Anh chống tay ngồi dậy những yếu sức quá, lại té xuống ngay.

Hạnh Dung vội đưa tay đỡ lấy anh rồi kêu lên hốt hoảng :

- Trời, anh nóng quá!

- Hạnh Dung, Hạnh Dung! - Đình Hùng gấp gấp siết chặt tay người yêu. Trống ngực anh đập mạnh nghe thương nhớ dâng tràn - Em về đi.

- Anh giận em ư? - Hạnh Dung bật khóc - Anh nghĩ rằng em đã phản bội anh sao?

- Không bao giờ anh nghĩ thế đâu.

Bàn tay Đình Hùng vụng về lau lệ cho nàng.

- Anh yêu em lắm, nhớ em lắm nhưng anh sợ em phải bị đòn oan.

- Em không sợ, em không sợ. - Gục đầu xuống vai anh, Hạnh Dung vòng tay ôm lấy người anh chặt cứng. Đây là lần đầu, cô và Đình Hùng dám ôm nhau. Lúc trước cả cái nắm tay cũng dè dặt, giữ gìn không dám phạm - Hán có giết em

chết, em cũng nói là yêu anh!

- Hạnh Dung... - Đình Hùng không biết nói gì. Bàn tay của anh vuốt mãi lên mái tóc của nàng, dài óng ả. Mái tóc mà bao năm rồi, anh chỉ có thể vuốt ve nó bằng đôi mắt của mình.

- À, đúng rồi. - Như chợt nhớ, Hạnh Dung ngẩng dậy, cho tay vào túi, lấy ra ba viên thuốc - Anh uống đi, lúc chiều em vờ bệnh để dành cho anh đó.

- Em vờ bệnh, để dành cho anh đó... nghe yêu thương ngọt ngào nhỉ?...

Ba viên thuốc chưa kịp bỏ vào miệng Đình Hùng đã bay vút tên cao rơi xuống mắt tằm. Hạnh Dung quay người lại, điếng hồn nhận ra kẻ vừa hết vang, đá tung ba viên thuốc khỏi tay mình chính là Định Tường. Quanh gã còn có cả chục gia đình tay cầm đuốc sáng ngời.

- Khốn nạn, dám trốn tao ra tình tự với trai à?

Chưa kịp hoàn hồn Hạnh Dung đã lãnh hai cái tát như trời giáng vào giữa mặt, tối tăm mặt mũi.

- Cậu chủ, không phải lỗi cô ấy, xin cậu hay đánh tôi đây.

- Im ngay. - Tung chân đá mạnh vào mặt Đình Hùng làm anh té bật nhào, Định Tường hét lớn - Tao sẽ tính chuyện với mày sau. Đem con đàn bà hư đốn này về phòng tao ngay lập tức.

- Hạnh Dung! - Đình Hùng chồm theo ôm chân Định Tường.

Gã quay lại, hét đám gia đình :

- Đem đóng trăn nó cho tao.

Rồi hầm hầm gã bước về phòng mình một nước.

Phía sau, Hạnh Dung đã bị hai tên gia đình lôi đi xềnh xệch.

- Khốn nạn, làm bôi tro trát trấu vào mặt tao. Mày có biết địa vị của mày trong nhà này là gì không hả?

Cánh cửa vừa sập lại, Định Tường vội chụp lấy đầu Hạnh Dung ghì xuống. Vừa ghen, vừa tức, vừa xấu hổ với đám gia đình, khiến hắn không làm chủ được mình. Vung roi đánh như mưa xuống người Hạnh Dung, bộ đồ lụa trắng của nàng trong phút chốc rách tả tơi, thấm đầy máu đỏ.

- Có chuyện gì mà nửa đêm ồn ào thế này?

Cánh cửa bật mở rồi ông bà Hội đồng bệ vệ bước vào. Định Tường ngưng tay roi hậm hực :

- Con khốn này đang đem nó xuống tình tự với trai, bị con bắt tại trận.

- Tình tự với trai à? - Đôi mắt bà Hội đồng bén ngót - Chẳng nào mà gan trời thế?

- Còn thằng nào nữa ngoài thằng Đình Hùng cưng của má. Hừ! Khốn nạn, dám gạt tao lấy thuốc cho nó uống.

Nói đến đây cơn giận lại trào lên, Định Tường vung roi đánh vào Hạnh Dung túi bụi. Chiếc roi bằng đuôi cá đuối, đầy gai nhọn. Đánh đến đâu là thịt da tả tơi đến đó.

- Không cần con phải giận dữ thế đâu. - Ông Hội đồng chậm rãi - Cái ngữ mèo mả gà đồng đó chẳng đáng giá gì. Ngày mai cứ giao nó cho trường làng thả trôi sông.

Thả trôi sông! Cây roi trên tay Định Tường rơi nhanh xuống đất, gã lắc đầu lo sợ. Không đâu, gã không muốn giết Hạnh Dung đâu. Cô là người con gái gã yêu nhất đời mình, sao gã đành lòng để cô chết khi chưa chiếm được cô.

- Con sao thế? Vẫn chưa hả giận à?

Thấy gã cứ ngẩn người ra, ông Hội đồng cau mày hỏi. Ông năm nay đã già lắm rồi, bà cũng vậy. Nên tính tình phần nào cũng trầm tĩnh hơn xưa.

- Con không muốn Hạnh Dung chết đâu. Con yêu cô ta. - Định Tường hạ giọng. Bà Hội đồng chen vào :

- Chuyện làm rùm beng, mọi người ai cũng biết cả rồi, không thể không đưa ra làng xét xử được đâu.

- Đúng vậy - Ông Hội đồng gật đầu - Con tiếc làm gì, thế gian này hết con gái cho con yêu rồi sao chứ? Để cho thiên hạ cười vào mũi con à?

Nói xong, ông đứng dậy cùng bà Hội đồng trở về phòng.

Ông bà Hội đồng bỏ đi đã lâu rồi mà Định Tường vẫn ngây người ra chết lặng. Phải năm phút sau gã mới hoàn hồn chợt tỉnh. Thở ra một hơi dài, cúi nhìn Hạnh Dung nằm thiêm thiếp dưới chân mình, tim gã chợt nhói lên một cái đau. Người đẹp thế này mà phải chết thảm vậy sao?

Tự nhiên nghe hối hận thật nhiều, gã trách mình đã làm to chuyện. Sao gã không biết Hạnh Dung yêu Đình Hùng kia chứ? Nàng có phản bội gã đâu. Chính gã đã cướp nàng của Đình Hùng mà.

Nhưng dù cho hối hận bao nhiêu, có nói cách nào, ngày mai Đình Hùng và nàng cũng chỉ còn một con đường chết. Lời cha đã nói ra dù chỉ là lời đơn giản, nhẹ nhàng, Định Tường biết mình không thể nào thay đổi được.

Chết! Cúi nhìn Hạnh Dung lần nữa, lòng Định Tường lại bùng lên nổi tức giận, thế chẳng phải đã quá dễ dàng cho nàng và Đình Hùng ư? Chẳng phải là giải thoát, là cho cả hai được ở cạnh nhau đời đời kiếp kiếp như lời thề nguyện gắn bó ư? Không, Định Tường này nhất định không thể để chung bây toại lòng như thế. Dù có chết, tao cũng phải tách chúng bây ra mãi mãi. Nhưng bằng cách nào đây?

Suy nghĩ, suy nghĩ mãi không tìm ra cách. Định Tường tức điên người. Cúi nhặt ngọn roi lên, gã hầm hầm bước ra ngoài kiếm Đình Hùng. Đêm nay, gã nhất định đánh chết Đình Hùng mới đã cơn giận.

* * * * *

Trời chưa sáng hẳn, bên sông quê đã đầy áp người ta. Ai cũng muốn chọn cho mình một chỗ thật gần, thật tốt để nhìn cho rõ. Hơn một năm rồi thì phải, họ mới được xem trường làng xử một vụ gian dân.

Không như nhiều lần xem trước, đám dân làng không ai xì xào bàn tán, cũng chẳng phần nộ nổi giận bùng bùng. Đòi lấy đá ném chết đôi gian phu dâm phụ ấy. Họ chỉ đứng lặng bên nhau thở dài buồn bã, thương cho đôi trai tài, gái sắc hiền ngoan nhất làng này.

Chưa sáu giờ, Đình Hùng và Hạnh Dung đã được dắt đến bên sông. Cả hai đều bị đánh đập dã man, toi tả. Chẳng còn hình thù con người nữa. Nhất là Hạnh Dung, nàng đã bị Định Tường dùng dao rạch nát mặt mày. Có lẽ vì ghen tức cái nhan sắc khuynh thành. Hầu quyết lòng biến nàng thành xấu xí trước khi trả về đoàn tụ cùng Đình Hùng nơi chốn suối vàng.

Cả hai đều bị trói gập khuỷu tay. Mồm nhét một trái chanh to tướng, để không kêu la hay chối tội cho mình. Thật đáng thương, nghe trường làng tuyên án, không một ai có thể cầm nước mắt.

Một cái cọc to được cắm trên bờ sông, sát mé nước. Đình Hùng bị trói chặt vào đấy. Anh sẽ bị phơi nắng chờ thủy triều lên chìm chết. Còn Hạnh Dung, thăm

thương hơn. Sau khi bị trói chặt chân tay nhét vào trong lồng lợn, nàng sẽ được hai tráng đinh chờ ra đến giữa dòng rồi thả tay quăng xuống nước. Trước đôi mắt chứng kiến của trưởng làng và toàn thể dân làng.

- Hạnh Dung!

Đình Hùng vấy vũng, gọi tên nàng trong bắt lặc. Dòng nước chảy xiết quá. Thân thể nàng vừa bị quăng xuống đã mất tăm. Đám dân làng òa lên nức nở.

- Không!

Tử Ân gào lớn, cô vùng chạy đến bên bờ sông và khóc. Trời ơi! Sao lại như thế được, Hạnh Dung đã bị giết một cách tàn nhẫn thế sao. Còn Đình Hùng nữa, làm sao cô có thể cứu anh, khi nước thủy triều cứ chìm dần. Chẳng còn bao lâu nước đã ngập đến mũi anh rồi.

Trời ơi! Té ngồi trên thảm cỏ, Tử Ân nghe ghê tởm bản thân mình, ghê tởm dòng máu con cháu ông Hội đồng đang lưu chảy trong huyết quản mình. Tại sao cô lại là con cháu của những người tham lam, tàn ác thế nhỉ? Món nợ của gia đình cô đã vay của Hạnh Dung, vay dân làng... cô biết làm sao trả cho vừa?

- Tử Ân... Tử Ân... tỉnh lại đi... cháu làm sao vậy?

Giọng ông từ chợt vang lớn bên tai, Tử Ân bàng hoàng mở choàng mắt dậy, ngờ ngác nhận ra mình đang nằm trên bãi đất trống của khu nhà mồ. Bên cạnh là ông từ, ông đang nhìn cô lo lắng hỏi.

- Cháu đi đâu ra đây? Sao lại té bất tỉnh giữa đường? Có phải đã trông thấy ma rồi không?

Bất tỉnh? Tử Ân vội chống tay ngồi dậy. Đôi mắt chớp nhanh, cố nhớ. Sao lại thế nhỉ? Rõ ràng lúc này cô đã theo bà Hạnh Dung đến tận bến sông, sao bây giờ lại nằm đây? Lẽ nào những gì cô thấy này giờ chỉ là giấc mơ thôi? Nhưng nếu là giấc mơ thì cô phải còn ở trong căn nhà thờ chứ?

- Cháu vẫn chưa tỉnh à? - Thấy cô cứ ngây người ra, ông từ hỏi.

Chớp mắt, hoàn hồn lại, Tử Ân ngờ ngác hỏi :

- Ông gặp cháu ngủ ở đây ư? Ông đi đâu mà gặp cháu như thế này?

Ông từ cất giọng thản nhiên :

- Trời tối, vẫn không thấy cháu trở về, ta lo lắng đi tìm. Còn đang ngờ ngác thì bất chợt nghe tiếng cháu la hét kinh hãi, cháu mơ thấy gì mà cứ luôn miệng hét không không thế?

- Cháu thấy... - Chợt nhớ đến những cảnh hãi hùng mà mình đã thấy, Tử Ân không chịu được bật lên tiếng khóc lớn - Thật là khủng khiếp ông à?

- Nín đi cháu! - Đưa tay lên đầu Tử Ân, ông từ vỗ về - Chỉ là giấc mơ thôi có phải sự thật đâu?

- Nhưng... - Tử Ân đưa tay quệt nước mắt - Không hiểu sao cháu cứ tin những gì mình vừa mơ thấy kia là thật ông à? Nó rõ ràng lắm... cháu không thể tự dưng mơ ra được.

- Thế cháu đã thấy những gì? - Ông từ tỏ vẻ quan tâm.

Thút thít, Tử Ân kể ông nghe toàn bộ giấc mơ mình đã thấy.

- Thật sao? - Nghe xong, mặt ông từ biến sắc, mồ hôi từ hai thái dương ông chảy ròng ròng lên áo. Đôi môi ông già run rẩy - Hạnh Dung đã kể với cháu như thế thật sao? Không lý nào đâu...

Nhìn thái độ của ông từ, Tử Ân biết mình đã không làm. Câu chuyện cô vừa thấy không phải là chuyện hoang đường. Rõ ràng ông từ có biết. Nắm lấy tay ông, Tử

Ân hạ giọng :

- Nếu bà không kể, cháu không sao biết được. Ông ời, hãy cho cháu biết, có thật là ông nội Đình Tường của cháu đã làm như thế? Đình Hùng là ai? Ông ta có chết không? Ông hãy kể cho cháu nghe đi.

- Ta không biết! - Ông từ lắt nhanh đầu - Không biết chút gì cả, Đình Hùng đã chết rồi, Hạnh Dung cũng đã chết rồi. Xin hãy để những vong hồn được yên, xin đừng nhắc nữa.

Nói xong, ông vùng đứng lên bỏ chạy thật nhanh như trốn chạy. Tử Ân vẫn kịp nhìn từ trong đáy mắt ông những giọt lệ tuôn trào.

Con Ma Truyền Kiếp

Chương 4

Người từ cõi chết

Nép mình sau cây so đũa già, đợi Tử Ân và Vĩnh Thành đi khuất rồi, Kỳ Phương mới rón rén rời chỗ nấp chạy nhanh đến bên bờ tường. Vút! Chỉ có một cái nhún chân thật nhẹ, anh đã lọt được vào bên trong khu nhà mồ.

Kỳ Phương, cái tên nghe lạ, những thực ra anh chẳng lạ chút nào với chúng ta, cả với cô nàng Tử Ân kia. Bởi anh chính là gã chết tiệt, người không biết ga lăng cùng phái nữ hôm nào trên chuyến xe đồ ầy.

Anh tên thật là Minh Tri, Kỳ Phương chỉ là bút hiệu của anh thôi, một bút hiệu rất nổi danh. Người Sài Gòn ai có đọc qua báo “Tia sáng” cũng đều biết cả. Phóng sự điều tra của Kỳ Phương không chỉ hay, ly kỳ, hấp dẫn mà vô cùng thuyết phục bởi tính chân thật và đầy bất ngờ nữa. Các nhật báo đều tha thiết nhận được bài anh cộng tác. Nhưng mặc cho giá nhuận bút có cao đến đâu, Kỳ Phương vẫn giữ đúng nguyên tắc của mình. Một tháng một phóng sự và chỉ giao bài duy nhất cho tờ báo mình cộng sự.

Là một phóng viên tài năng, nhiều kinh nghiệm, Kỳ Phương chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nắm được tình hình. Xưa nay anh nổi tiếng là nhạy bén và lợi hại. Cùng một phóng sự, các phóng viên khác chưa nghĩ được gì, anh đã có thể dàng hoàng tề chỉnh cho lên mặt báo rồi.

Thế mà... Đến ngồi trên ngôi mộ đá, bật quẹt châm điếu xì gà, Kỳ Phương thở ra một hơi dài bất lực. Đã bốn tháng ăn dầm nằm dề ở vùng quê này rồi. Anh vẫn không phát hiện được gì, ngoài những chuyện quỷ ma nhảm nhí.

Kỳ Phương không tin ma quỷ, nhưng những chuyện xảy ra thật là khó giải thích. Chủ nhiệm vừa gọi điện bảo anh trở về Sài Gòn gấp. Tuần báo “Tin sáng” mấy tháng nay vắng bài của anh rồi. Các độc giả đang gửi thư thắc mắc đầy một bàn

kia. Thế mà anh cứ mãi lang thang ở vùng quê hút gió này, thở than với mấy nắm mồ hoang.

Tòa soạn đang rối tung lên, Kỳ Phương biết nhưng anh không thể về một khi chưa điều tra rõ. Tính anh xưa nay vốn không quen bỏ cuộc. Huống chi phóng sự này quá ly kỳ. Lại liên quan đến... Nghĩ đến đây, Kỳ Phương bỗng cho tay vào túi lấy ra một tượng nhỏ bằng sáp. Tuy cũ kỹ, nhiều chỗ bị mẻ, nứt nhưng vẫn còn nhận được. Người trong tượng là một người đàn bà đẹp, có mái tóc dài.

- Cậu lại đến đây à? - Đang mãi mê ngắm người trong tượng, chợt nghe giọng ông từ vang lên từ phía sau, Kỳ Phương giật nẩy người quay lại. Bức tượng sáp trên tay rơi nhanh xuống đất.

- Dạ... chào ông. - Với cảm giác tên trộm bị bắt quả tang, Kỳ Phương lúng túng - Dạ... cháu đi hóng mát ạ.

- Hóng mát! - Ông từ cười khẩy - Cậu tưởng lão là trẻ lên ba để gạt đây à? Mau khai thật, cậu muốn gì mà chiều nào cũng vào đây hả? Tôi đã theo dõi cậu nhiều ngày rồi, đừng hòng chối. Cậu kiếm gì ở những ngôi mộ hả?

- Dạ... - Biết khó thể giấu được ông, Kỳ Phương đành thú thật - Cháu đi tìm mộ người thân ạ.

- Mộ người thân! - Ông từ lại bật cười - Cậu cho già này ngớ ngẩn hay sao chứ? Đây là khu mộ của gia đình ông Hội đồng. Người ngoài dòng họ làm gì được chôn ở đây chứ?

- Dạ... người cháu tìm không phải là người dòng họ. Bà ấy là... - Nói đến đây Kỳ Phương bỗng ngập ngừng. Đôi mắt của anh nhìn bức tượng dưới chân, anh thầm cân nhắc, liệu có nên đem bí mật của mình tâm sự với ông lão giữ mồ này không?

- Bà ấy là ai? - Đôi mắt ông nhìn theo tia mắt của Kỳ Phương, bất chợt giật nẩy người lên kêu lớn - Hạnh Dung ư?

- Ông biết bà ấy à? - Giọng Kỳ Phương mừng rỡ.

Ông từ không trả lời, cúi nhặt pho tượng sáp lên. Giọng ông rưng rưng, nghẹn nghẹn.

- Làm sao cậu có được bức tượng này?

- Dạ... - Thở ra một cái, Kỳ Phương quyết định không giấu nữa - Bức tượng này của mẹ cháu. Cách đây bốn tháng, trước lúc lìa đời bà đã trao lại cho cháu kèm theo một câu chuyện kể. Bà bảo cháu phải đến đây tìm ra sự thật. Bà Hạnh Dung chính là bà cô của cháu.

- Sao? Cậu là cháu của Hạnh Dung ư? - Chợt ôm chầm lấy Kỳ Phương ông từ mừng rỡ kêu lên, với cảm giác như người vừa tìm gặp được người thân - Trời ơi, thật là may mắn quá!

- Nói vậy ông có quen với bà cô của cháu ư? - Kỳ Phương ngơ ngác.

Ông từ bật khóc :

- Quen... ta mà là người quen của Hạnh Dung ư? Không... ta là kẻ đã hại nàng.

- Ông đừng kích động! - Kỳ Phương nắm tay ông - Hãy kể cho cháu nghe, ông là ai?

- Ta là ai? - Ông bật cười cay đắng - Nếu cậu đã từng nghe qua câu chuyện thì được biết một nhân vật tên gọi Đình Hùng.

- Đình Hùng! - Kỳ Phương bàng hoàng gọi lớn - Ông là Đình Hùng, là người yêu của Hạnh Dung, bà cô cháu ư? Thế chẳng phải ông đã chết rồi. Mẹ cháu bảo, mọi người đã thấy ông rõ ràng bị nước thủy triều dâng cao chìm chết...

- Giá mà ta chết được... - Ông bùi ngùi, xa vắng.

Kỳ Phương nắm lấy tay ông.

- Chuyện gì đã xảy ra, hãy kể cho cháu nghe, cháu xin ông...

- Được! - Trầm ngâm một phút, ông từ gạt đầu - Vì cậu là cháu của Hạnh Dung, ta sẽ kể. Nhưng trước khi kể, ta muốn cậu phải hứa cùng ta một điều rằng sẽ không đem bí mật này tiết lộ cho người thứ hai được biết. Bằng không hậu quả sẽ không lường.

- Hậu quả sẽ không lường! - Kỳ Phương chớp mắt - Phải chăng câu chuyện ông sắp kể có liên quan đến kho báu nhà ông Hội đồng?

- Cậu cũng biết chuyện này à? - Chợt nghiêm nét mặt, ông từ nhìn Kỳ Phương đầy cảnh giác, Kỳ Phương gạt đầu.

- Từ lâu cháu vẫn nghe trong dân gian truyền tụng về truyền thuyết kho báu nhà ông Hội đồng Toàn. Nhưng cháu không tin, cũng không quan tâm đến. Điều cháu quan tâm là chỉ muốn tìm ra hài cốt của bà cô đem về quê an táng. Mẹ cháu bảo, đã nhiều lần thấy bà hiện về báo mộng. Bảo mình cô độc lang thang lạnh lẽo lắm!

Giọng nói chân thành cùng ánh mắt thiết tha của Kỳ Phương đã khiến cho ông từ cảm thấy yên tâm. Dù chỉ mới gặp một lần, chỉ nói chuyện với anh chưa đầy một tiếng, không hiểu sao ông lại thấy tin anh quá. Phải chăng, vì anh có gương mặt rất giống Hạnh Dung, và có phải vì trong lòng ông luôn nghĩ rằng những người có liên quan đến Hạnh Dung thì luôn luôn tốt bụng, đáng tin nhất đời.

- Được, vậy thì cậu hãy nghe. - Đảo mắt nhìn quanh một vòng, biết chắc không bị ai rình trộm nghe, ông cất giọng trầm trầm.

* * * * *

... Thủy triều lớn dần, mấp mé cánh mũi. Chẳng mấy chốc thì cái chết sẽ đến với mình rồi. Vậy mà Đình Hùng không thấy buồn một chút nào, anh thấy lòng thanh thản. Cái chết với anh bây giờ nhẹ tựa lông hồng.

Anh chỉ thấy thương, thấy tội nghiệp Hạnh Dung. Đêm qua, hân nàng đã bị Đình Tường hành hạ nhiều. Tên khốn đã dùng dao rạch nát mặt nàng, lại còn thân nhiên cười nhìn người ta ném nàng xuống giữa dòng nước đang cuộn cuộn chảy.

Giờ này chắc Hạnh Dung đã chết rồi. Chậm chậm chờ anh đi với, nước đã dâng đến mũi rồi. Đình Hùng nhắm mắt xuôi tay yên bình chờ cái chết.

Đúng lúc đó, anh cảm giác sợi dây trói tay mình ở phía dưới được ai đó cắt tung. Còn đang chơi với, anh lại thấy mình được lôi đi bởi một bàn tay mềm mại. Ai thế nhỉ? Anh cố quay đầu tìm kiếm, nhưng cơn mệt mỏi rã rời của hơn một ngày dài bị tra tấn dã man đã khiến anh chìm vào cơn mê mải.

Anh đã ngủ mê một giấc khá dài. Hơn một ngày sau mới bàng hoàng chợt tỉnh. Ngơ ngác nhận ra mình đang nằm trong một túp lều tranh lạ hoắc. Mùi cháo thịt thơm lừng cộng tiếng bụng sôi ọt ọt lên kêu đói đã báo cho Đình Hùng biết rằng mình đang còn ở dương gian.

Vị ân nhân nào đã cứu mình? Liệu người ấy có sẵn lòng cứu luôn cả Hạnh Dung? Niềm hy vọng đã tăng thêm sức mạnh, anh chống tay ngồi dậy thật nhanh.

- Đình Hùng anh hãy con mệt lắm. Chưa thể ngồi được đâu.

Tiếp theo cái giọng trong trong là một bàn tay nhẹ ấn vai Đình Hùng nằm trở xuống. Bàn tay mềm mại này đã cứu mình, anh nhận ra ngay. Đưa mắt nhìn lên, chưa kịp nói tiếng cảm ơn, Đình Hùng đã bừng giận dữ. Chụp nồi cháo nóng hổi trên bàn quăng xuống đất vỡ tan, anh gầm lớn :

- Đồ độc ác, rắn độc, cút đi ngay, tao giết mày!

Không chút ngạc nhiên, cũng chẳng chút sợ hãi. Người con gái từ từ bước tới cạnh Đình Hùng. Đặt con dao vào tay anh và nói :

- Nếu giết cháu chết mà chú có thể nguôi cơn giận, thì chú hãy giết đi.

Chộp nhanh con dao, mắt Đình Hùng ngầu tia lửa hận. Anh chỉ muốn đâm ngay ngọn dao vào giữa trái tim người con gái vừa cứu mình thoát chết kia. Một lý do thật là đơn giản. Cô là con gái của tên ác độc Định Tường.

Lưỡi dao run lên bần bật trong tay Đình Hùng đòi rửa hận. Nhưng anh lại chẳng thể nào can đảm ra tay. Tuyết Nhi hãy còn ngây thơ quá. Mới mười bốn tuổi đầu. Nó đâu hiểu gì oán hận của anh và cha nó. Huống chi, ngày thường nó vốn là cô bé vô cùng tốt bụng. Luôn giúp đỡ anh và đám gia nhân. Bao lần vì nó lên ăn cắp của cha từng viên thuốc, từng nắm cơm cho đám gia nhân nghèo khổ.

Mười bốn tuổi đầu, con bé đã biết yêu thương đồng loại. Thấy nội, thấy cha tàn ác hành hạ đám tá điền nghèo khổ, nó thương lắm. Không dám ngang nhiên chống lại nội, lại cha. Con bé chỉ biết nhin quạ, dè xèn tiền đem cứu đói. Đám tá điền vẫn thường gọi nó bằng ba từ yêu thương "*Thiên thần nhỏ*".

- Ba cháu đã giết chết cô Hạnh Dung của cháu rồi. Chú giết cháu đi! - Thấy Đình Hùng cầm lưỡi dao đưa lên cương quyết, Tuyết Nhi cất giọng run run. Đình Hùng nhìn nó ngơ ngác hỏi :
- Hạnh Dung đã chết rồi ư?
Gật đầu, nó òa lên khóc :
- Lúc này cháu cố bơi ra giữa dòng toan cứu cô ấy. Nhưng nước chảy xiết qua, cháu không với kịp. Xin lỗi chú!
- Hạnh Dung đã chết thì ta còn sống làm gì nữa?

Nói xong, Đình Hùng trở ngược lưỡi dao cắm phập xuống tim mình. Tuyết Nhi trông thấy nó vội đưa tay ra chụp lấy lưỡi dao, giằng lại. Con dao không đâm trúng ngực Đình Hùng nhưng đâm trúng tay con bé một đường dài, máu tuôn lênh láng.

- Tuyết Nhi sao cháu làm vậy?
Hốt hoảng Đình Hùng bỏ con dao ôm chầm lấy Tuyết Nhi lo lắng. Nó nghẹn ngào.
- Cháu không cho chú chết đâu.
- Cháu thật là dại quá! - Xé áo mình Đình Hùng bằng vết thương cho nó - Đau lắm phải không?
- Miễn chú còn sống là đau bao nhiêu cháu cũng chịu cả. - Quệt tay lau nước mắt, Tuyết Nhi toét miệng cười. Nụ cười tươi hồn nhiên có chiếc răng khểnh của đứa bé chưa trải chuyện đời làm lòng Đình Hùng nao núng. Anh nhẹ thở ra một hơi dài.
- Nhưng ta sống làm gì khi Hạnh Dung đã chết rồi. Không cháu đừng cản, ta không thể bỏ mặc Hạnh Dung cô đơn buồn tủi, ta phải chết theo nàng.
Nói xong, Đình Hùng lại cúi xuống nhặt con dao lên. Nghiến răng, anh cắm phập xuống tim mình. Biết không tài nào ngăn cản kịp Tuyết Nhi hét to :
- Không chú đừng chết. Cô Hạnh Dung vẫn còn sống.
- Cháu nói gì? - Lưỡi dao ngừng lại nửa chừng rồi lại tiếp tục giơ cao - Cháu đừng gạt ta. Lúc nãy chẳng phải cháu đã bảo nước chảy xiết quá không cứu kịp là gì à?
- Cháu không gạt chú đâu. - Tuyết Nhi gạt đầu quả quyết - Nói cô Hạnh Dung đã chết chẳng qua cháu không muốn chú quay lại tìm cô ấy mà gặp nhiều chuyện phiền phức thôi.
- Tuyết Nhi, cháu nói thật... - Quăng luôn con dao xuống đất, Đình Hùng nắm lấy tay Tuyết Nhi lay mạnh - Hạnh Dung chưa chết?
- Cháu cũng không biết nữa! - Tuyết Nhi nói - Có thể là cô Hạnh Dung chưa chết.
- Cháu nói vậy là sao? - Đình Hùng cau đôi mày.
Tuyết Nhi gãi tóc :
- Số là lúc nãy trước khi đến đây, cháu có tình cờ lên nghe người lớn nói chuyện với má cháu rằng, ba cháu đã dùng một người khác chết thế cô Hạnh Dung để qua mắt ông bà nội thôi.
Có chuyện đó thật sao? Đình Hùng nghe choáng váng. Nửa mừng, nửa lo. Bán tín bán ngờ, lời Tuyết Nhi nghe qua vô lý nhưng ngẫm lại cũng hợp lý vô cùng.

Lúc sáng, quá đau lòng, anh đâu có thời gian nhìn kỹ Hạnh Dung. Giờ nhớ lại mới thấy cái gì là lạ. Tự dưng Đình Tường phải phá nát mặt của Hạnh Dung? Đúng là hấn còn nhét cả trái chanh vào miệng nàng. Phải chăng, hấn sợ nàng hét to lên sẽ bị người ta nhận ra giọng nói? Chuyện chưa rõ thật hư. Nhưng cũng đủ để Đình Hùng hy vọng vào cuộc sống.

Đình Hùng không phải chờ lâu, ba ngày sau khi những người dân chài vớt được xác cô gái bất hạnh, anh đã biết người chết không phải là Hạnh Dung rồi. Nàng không có nốt ruồi to bên tai trái như nạn nhân kia.

Hạnh Dung chưa chết. Vậy nàng hiện đang ở đâu? Đình Tường đã làm gì để dọa dẫm nàng? Lòng Đình Hùng nóng như lửa đốt. Lòng lên như sư tử bị thương, anh chỉ muốn chạy đến gặp Đình Tường, đâm chết hấn rồi sự thể ra sao cũng được.

Nhưng Tuyết Nhi đã không cho anh làm như thế. Bằng lời lẽ chân thành, thuyết phục, con bé đã khuyên anh hãy ở lại tạm tại làng chài dưỡng sức. Tự nó một mình sẽ dò la tông tích Hạnh Dung và tìm cách cứu nàng, đưa nàng về cùng anh hội ngộ.

Lời hứa hẹn của Tuyết Nhi khác nào liều thuốc hồi sinh, Đình Hùng nhanh chóng phục hồi sức khỏe. Ngày ngày cùng đám dân chài thả lưới trên sông, anh dệt bao mộng đẹp. Ước mơ có một ngày Hạnh Dung thoát khỏi cảnh chìm lũng cá chấu, anh sẽ đưa nàng đi thật xa, cùng nàng tạo dựng một cuộc sống hiền hòa bình dị.

Thời gian lặng lẽ trôi, niềm hy vọng không nhạt nhòa theo năm tháng, ông bà Hội đồng lần lượt qua đời. Đình Tường chính thức bước lên nắm quyền cha. Đây mới thật sự là thời kỳ đen tối, khủng khiếp nhất của đám tá điền nghèo khổ.

Ông bà Hội đồng tuy keo kiệt, hà khắc những ít ra cũng còn chút tình người, không như gã Đình Tường kia. Chẳng những tham lam độc ác, hấn còn vô cùng hung bạo và khát máu. Ngày ngày đem việc đánh đập và hành hạ gia đình ra để mua vui. Hấn xem sinh mạng của con người rẻ hơn cỏ rác. Chỉ cần không vừa ý là hấn lập tức giết ngay.

Khổ nhất vẫn là những cô đầy tớ gái, những tá điền nghèo xinh đẹp. Vừa ý hấn là hấn bắt kể ngày đêm, bất kể giữa thanh thiên bạch nhật trước mặt mọi người, cũng đều bị hấn đè ra làm nhục. Cô nào phản kháng là lập tức bị hấn đánh chết ngay. Dân làng căm phẫn lắm, nhưng chẳng dám nói gì. Thế lực của Đình Tường bây giờ lớn lắm, đỡ đầu cho hấn là gã quan ba người Pháp. Nhiều lần, đám tá điền đã nổi lên phản kháng rồi, nhưng lần nào họ cũng bị gã quan ba xua quân đàn áp dã man. Riết rồi họ đâm ra nhụt chí. Đành làm con giun cho người ta giày xéo.

- Chú Hùng ơi, cứu cháu với!

Đang ngồi vãi lưới, nghĩ miên man, Đình Hùng giật mình nghe tiếng Tuyết Nhi gọi lớn đằng xa. Quay đầu lại, anh nhìn thấy con bé đang chống mái dầm bơi ngược dòng sông, nước mắt tuôn ràn rụa trên mặt, con bé vừa bơi vừa nức nở, dường như đang đau khổ lắm.

- Chuyện gì thế?

Đưa tay đỡ Tuyết Nhi bước lên bờ, Đình Hùng lo lắng. Trống tim đập liên hồi, anh linh cảm sợ Hạnh Dung gặp chuyện chẳng lành.

- Cứu cháu với, cháu không muốn làm vợ lẽ của lão quan ba đó. - Ôm chầm lấy

Đình Hùng, Tuyết Nhi nức nở.

Lấy chồng ư? Đình Hùng thẳng thốt. Nó hãy còn là một đứa bé mà! Ồ không! Vuốt nhẹ tay lên mái tóc dài của Tuyết Nhi, anh bàng hoàng cảm nhận. Con bé đã thành người lớn tự bao giờ.

Bốn năm... Từ một đứa bé con mười bốn tuổi Tuyết Nhi đã trở thành cô thiếu nữ mười tám tràn đầy sức sống. Vội rút nhanh tay mình lại Đình Hùng như trách mình sao qua ư bất cần. Lẽ ra anh không nên có những cử chỉ thân mật như thế với Tuyết Nhi.

- Chú ơi, mau nghĩ cách cứu cháu đi. Cháu không thể nào làm vợ tên quan ba đó.

Tuyết Nhi lại khóc lên. Đình Hùng nhẹ gật đầu thờ ra. Thương con bé qua, nhưng anh biết mình bó tay rồi. Một mình anh, thậm chí cả làng chài này kết hợp lại, cũng không thể nào chống nổi quyết định của ông Hội đồng Đình Tường.

- Hay là... - Đình Hùng cất giọng trầm buồn. - Cháu trốn đi.

- Bỏ trốn. - Đôi mắt Tuyết Nhi mở lớn vui mừng - À phải rồi, nhưng không được chú ơi! - Nó bỗng ngập ngừng - Nếu cháu bỏ trốn sẽ tội nghiệp cho những người ở lại lắm. Nhất là các cô hầu chăm lo cho cháu. Cha cháu sẽ đánh họ, sẽ giết họ, nếu biết họ đã a tòng, đã giúp cháu trốn thoát. Rồi còn chú... còn cô Hạnh Dung nữa, cháu đi rồi ai giúp hai người đoàn tụ.

Sống mũi chột cay xè, Đình Hùng nhìn Tuyết Nhi đầy thương cảm. Lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho người khác thôi.

- Chú đừng buồn nữa. - Thấy Đình Hùng bỗng trầm tư, ngỡ anh buồn. Tuyết Nhi an ủi ngược lại - Cháu không bỏ cuộc đâu, nhất định sẽ tìm ra cô Hạnh Dung cho chú. Có điều cháu không biết ba cháu giấu cô Hạnh Dung ở chỗ nào. Cả gian nhà cháu đều lục tung cả lên rồi, vẫn không tìm ra dấu vết.

- Đừng bận tâm chuyện của chú nữa. - Đình Hùng nhẹ vỗ lên vai Tuyết Nhi - Hãy nghĩ về chuyện của cháu. Ta thật không đành lòng nhìn cháu về làm vợ tên quan Tây súc sinh kia.

- Có thật không chứ? - Mắt Tuyết Nhi long lanh sáng - Có thật là chú quan tâm đến cháu không? - Nắm tay anh, con bé như bỗng giạt mình vội rút tay về, lo lắng. Thôi cháu về đây.

Nói xong, Tuyết Nhi quệt nước mắt đứng lên. Nhảy xuống thuyền, cô sải tay bởi vội đi nhanh như trốn chạy. Lần nào cũng vậy, đến gặp Đình Hùng xong cô cũng ra về vai một tâm trạng đầy mặc cảm thế này? Vì sao thế? Cô đã yêu anh rồi thì phải?

Ồ! Đôi má chột nóng bừng, Tuyết Nhi vội lắc đầu kinh sợ. Cô không muốn điều đó xảy ra, càng không dám tin điều ấy là sự thật. Nhưng biết làm sao, cô không thể giấu lòng.

Cô đã yêu Đình Hùng tự bao giờ cô cũng không biết nữa. Có lẽ từ lâu rồi từ khi cô hãy còn là đứa bé con tí xiu.

Thật không đúng chút nào. Tuyết Nhi tự lên án mình. Sao cô lại có thể yêu Đình Hùng? Anh lớn hơn cô những mười hai tuổi, anh lại là người yêu của cô Hạnh Dung? Trời ơi, sao cô đã cứ biết rõ để rồi cứ yêu anh chứ?

Cô đã yêu anh với tình yêu đầu đời của một người con gái ngây thơ. Yêu vì cảm kích, vì kính phục. Dù biết làm như thế là có lỗi với Hạnh Dung, nhưng Tuyết Nhi không làm sao cấm được trái tim mình. Mỗi chiều về lòng cô cứ nôn nao, mong

được đến gặp Đình Hùng. Được nhìn anh, nghe anh nói. Rồi mỗi khi nhìn anh đau khổ vì nhớ Hạnh Dung, lòng cô lại băng khuâng mang đầy mặc cảm. Mình sẽ không cướp chú ấy của cô Hạnh Dung đâu. Tuyết Nhi nhủ với lòng. Rằng cô chỉ yêu chú bằng một mối tình đơn phương thâm kín. Rằng vì yêu mình sẽ hy sinh, sẽ hết lòng tìm ra Hạnh Dung cho chú.

Mãi nghĩ miên man, Tuyết Nhi về đến nhà lúc nào không biết. Đến khi thuyền cập sát bờ cô mới giật mình choàng tỉnh. Nhẹ cột thuyền vào cọc, cô rón rén lên bờ. Đêm đã khuya lắm rồi, cô hy vọng không bị một ai bắt gặp.

- Chuyện tôi bàn với ông, ông đã thu xếp xong chưa!

Đang đi, bỗng nghe tiếng người nói chuyện xôn xao, Tuyết Nhi hoảng quá vội thụp mình sau bụi cây lẩn trốn. Dưới bóng trăng mờ tỏ, cô nhìn thấy cha và tên người Pháp thì thầm bàn tán.

- Đã ổn thỏa, bao giờ thì tàu cập bến?

- Năm phút nữa... - Tên Robert Cảnh thì thầm - Nhớ cẩn trọng, chuyện này không thể để lộ được đâu. Vì Nhật đã đảo chánh Pháp nên số báu vật này tôi mới đành gửi lại cho ông một nửa.

Thì ra là chuyện này. Tuyết Nhi đã nhớ ra rồi. Mấy hôm trước, cô đã loáng thoáng nghe mấy ba má của mình nói chuyện. Rằng trong những ngày sang Việt Nam cai trị, bọn Pháp đã vơ vét được một số báu vật của triều đình gồm vàng bạc, châu báu và nhiều cổ vật. Chúng giao nhiệm vụ hộ tống về nước cho Robert Cảnh. Không ngờ trên đường đi, chiến sự xảy ra. Nhật đảo chính Pháp, giao thông ách tắc, nên số báu vật mới lưu lại xuống đây. Hắn muốn chiếm làm của riêng nên mới báo cáo về bộ tham mưu rằng, chiếc thuyền chở báu vật đã bị quân Nhật nhận chìm.

- Thuyền đã đến rồi. - Tên Robert Cảnh thì thầm, Tuyết Nhi dút cơn suy nghĩ, đổi mắt nhìn. Ba cô đang vui vẻ cùng Robert Cảnh bước xuống thuyền. Được mấy bước, bỗng nhiên ông dừng lại, dưới ánh trăng, Tuyết Nhi thấy ngọn dao trên tay cha mình cắm phập xuống lưng tên Robert Cảnh.

Không kịp thét lên một tiếng, gã đổ nhào xuống khoang thuyền chết ngay tại chỗ. Người chèo thuyền nghe tiếng động ló đầu ra ngơ ngác.

- Có chuyện gì thế?

Vút! Ngọn dao trong tay cha vung lên. Gã lái đò chưa kịp hiểu chuyện gì cũng ngã chết theo tên Robert Cảnh.

Kinh hãi quá, Tuyết Nhi không kiềm được hét lên một tiếng to.

- Ai đó?

Chỉ cần một bước nhảy, Định Tường đã ở bên cạnh cô, ngọn dao vung lên rồi hạ xuống thật nhanh, khi ông nhận ra cô con gái của mình.

- Mà làm gì mà lấp ló rình mò trong bụi rậm thế?

- Dạ... - Run bắn lên vì sợ hãi, Tuyết Nhi đưa mắt nhìn ngọn dao con nhỏ máu trên tay cha mếu máo :

- Sao cha lại giết người?

- Im ngay. - Định Tường gầm lớn - Hãy lập tức quên hết những chuyện mảy mòi vừa chứng kiến hôm nay. Bằng không tao sẽ cắt lưỡi mày đó.

- Cha... - Tuyết Nhi mấp má môi, nhưng Định Tường đã không cho cô nói :

- Về phòng ngay!

Đẩy mạnh lưng, xô cô một cái ra xa, Định Tường nhảy tồm luôn xuống nước.

Ông hi hục đẩy chiếc ghe châu báu vào khuất một nhánh sông xa hẳn tầm nhìn của Tuyết Nhi.

Bóng cha đã khuất lâu rồi, Tuyết Nhi vẫn đứng yên trên bờ nhìn theo mãi, nước mắt tuôn trào, cô không hiểu, nhà đã giàu như thế, tội tình gì cha phải giết người đoạt của... Rồi cô phải làm sao? Im lặng hay tri hô tội lỗi của cha cho mọi người được biết? Dù tàn ác vô nhân, ông cũng là cha của cô mà nỡ lòng nào cô lại hại cha cho đành chứ?

* * * * *

Đêm nào theo cha đến khu nhà mồ cũng bị ông quay lại một cách bất ngờ, Tuyết Nhi tức lắm. Nên đêm nay, thay vì theo dõi cha từ nhà, cô đến chờ sẵn ở sau cây cột lớn của ngôi nhà mồ.

Cô không phải chờ lâu, màn đêm vừa buông xuống một lúc là Định Tường xuất hiện ngay. Một thân, một mình, ông mặc chiếc áo dạ đen, rón rén từng bước nhẹ nhàng thận trọng.

Thường khi bước vào ngôi nhà mồ là ông biến mất ngay nên lần này Tuyết Nhi không dám khinh thường. Đôi mắt mở căng, cô nín thở hồi hộp nhìn cha bước đến cạnh con đại bàng đá được chạm trên tường.

Tách!

Một tiếng động thật khê vang lên từ hốc mắt con chim đá. Ngôi mộ ông Hội đồng từ từ di chuyển, trong phút chốc đã bày ra trước mắt Tuyết Nhi một đường hầm sâu hút. Thì ra cha biến mất vào con đường này. Bây giờ Tuyết Nhi mới vỡ lẽ ra. Cánh cửa hầm đóng lại ngay khi ông đặt bước vào. Nhưng Tuyết Nhi không sợ bị mất dấu nữa. Đứng yên chờ cha đi được năm phút, cô rời chỗ nấp. Bên cạnh con đại bàng, bắt chước cha đặt tay vào hốc mắt, bấm tách một chiếc nút nhỏ. Con đường hầm đã mở ra. Nhẹ cắn môi mình một cái, Tuyết Nhi lần theo bậc thang bằng đá bước. Cửa đường hầm đóng lại ngay. Cô không nhìn thấy được gì. Chỉ dò dẫm bước đi theo quán tính.

Con đường hầm không dài lắm. Chừng mười mét, Tuyết Nhi đã thấy chân mình bước trên con đường bằng phẳng. Bàn tay chạm nhẹ vào vách đá, cô biết nó được làm bằng một thứ đá thiên nhiên thật rắn.

Có ánh sáng phát ra từ một khe đá nhỏ, Tuyết Nhi dừng chân hé mắt nhìn vào.

Ôi! Suýt tí là cô đã nhảy căng lên hét mừng rồi. Thì ra ba giam giữ cô Hạnh Dung ở đây. Trách gì bốn năm qua cô không tài nào tìm thấy.

Nhìn Hạnh Dung bị cha trói chặt chân tay bỏ nằm sòng soài trên mặt đất, Tuyết Nhi nghe đau lòng quá! Lòng xót xa hơn khi nhìn thấy bà thân thể còm nhom tiều tụy, khắp người đầy thương tích, bốn năm năm qua hẳn bà đã bị cha dọa dằn hành hạ đủ điều.

- Hạnh Dung, nàng thấy thế nào rồi? Có đói bụng không? Để ta đút cho nàng ăn nhé? - Tay bưng chén cháo, Định Tường đến ngồi cạnh Hạnh Dung cất giọng hiền hòa. Cái hiền hòa cố tạo mà Tuyết Nhi nhận ra ngay. Có lẽ bốn năm rồi, ngày nào cha cũng đến đây lặp đi lặp lại cái điệp khúc vừa ngọt ngào vừa đe dọa ấy.

Và Hạnh Dung, dường như bà đã nghe quá nhiều lần nên đã nhàm tai, chẳng có chút phản ứng gì. Chiếc miệng há ra rồi vô hồn đón nhận từng muỗng cháo trên tay Định Tường.

- Có ngon không? - Định Tường cất giọng ngọt ngào - Nàng nghĩ thế nào lời ta

đề nghị. Có chấp nhận làm vợ của ta không?

Chiếc miệng thôi không hé ra nữa, khẽ mím một nụ cười, bà nghẹo đầu sang bên. Mi mắt khép lại như đã ngủ say. Như muốn bảo rằng, câu trả lời là vẫn thế, đừng tốn công làm gì.

- Mở mắt ra, nàng không được ngủ. - Thái độ của bà đã làm Định Tường giận dữ. Ông nắm chặt cằm, kéo mặt bà đối diện với mặt mình - Thời hạn cuối cùng rồi, ta không còn đủ kiên nhẫn để đợi chờ đâu. Hãy trả lời mau, nàng có nhận lời làm vợ ta không?

Đôi mắt đẹp mở ra một cái rồi nhắm lại ngay. Hạnh Dung hé môi cười kiêu hãnh. Bà đã quyết định lâu rồi sao hấn cứ mãi ngu khờ chờ đợi một điều không thể có.

- Được lắm!

Ném mạnh chén cháo xuống đất vỡ toang, Định Tường rút nhanh chiếc roi da cái sẵn trên tường xuống, thẳng tay quát lên người Hạnh Dung như điên dại. Không kêu khóc, cũng chẳng van xin, Hạnh Dung nằm yên trên mặt đất, mắt mở trừng trừng đón nhận những roi đòn, máu trên người bà bắn tung ra bám đầy tường. Tuyết Nhi không kiềm nổi lòng bật khóc. Trời ơi! Sao người đàn ông tàn nhẫn vô nhân kia lại có thể là cha cô kia chứ? Trời ơi, cô biết phải làm gì? Làm cách nào để cứu Hạnh Dung đây?

Trong phút chốc, cô thấy mình có lỗi thật nhiều. Lẽ ra, cô không nên yêu Đình Hùng như vậy. So với tình yêu của Hạnh Dung dành cho anh, tình yêu của cô chỉ là hạt cát mà thôi.

- Hạnh Dung, tại sao nàng chống đối ta! Tại sao nàng cứ cứng đầu như vậy? -

Vung roi đánh một hồi, Định Tường bỗng buông tay ôm chặt lấy Hạnh Dung gào lớn - Nàng có biết là ta yêu nàng hơn tất cả không? Tại sao nàng không nghĩ đến ta năm xưa đã cứu mạng nàng chứ? Nàng thừa biết là ta không đành lòng để mất nàng trong cuộc đời mình. Sao nàng cứ mãi dọa dẫm hành hạ ta mãi thế?

- Chỉ một câu thôi... - Hạnh Dung chột cất giọng khàn - Vì ông là con thú đội lốt người. Đừng có tốn công đợi chờ vô ích. Hãy chấm dứt cuộc chơi, giết ta đi.

- Giết nàng ư? - Định Tường bật cười giòn - Thật chẳng có gì dễ dàng bằng.

Nhưng ta lại chẳng nở ra tay. Hạnh Dung, lần cuối ta cầu xin nàng, hay chấp thuận ta. Đình Hùng chết lâu rồi, còn gì mà nàng chờ đợi nữa.

- Ta không chờ đợi Đình Hùng, ta chỉ chờ có cơ hội giết ông thôi. - Cất giọng đầy thách thức, Hạnh Dung ngẩng cao mặt - Bây giờ thì ông hiểu vì sao, suốt bốn năm dài ta đã có giữ gìn mạng sống này, ta muốn được tận mắt chứng kiến ngày ông bị trời trả báo.

- Trời trả báo ta! - Định Tường cất giọng cười ha hả - Đừng có mơ. Thế gian này chẳng có một thế lực nào có thể làm hại ta đâu. Nàng không tin ư? Được lắm, ta sẽ giúp nàng toại nguyện, ta sẽ giúp nàng thiên thu tồn tại trên thế gian này để chứng kiến ngày kết cuộc của ta. Ha, ha, ha...

Vừa nói Định Tường vừa cho tay vào túi lấy ra một củ nhân sâm lớn. Cha làm gì thế nhỉ? Tuyết Nhi lo lắng. Sao cha lại nhét củ nhân sâm vào miệng cô Hạnh Dung như vậy?

- Cũng với củ nhân sâm này, người sẽ phải tồn tại vĩnh hằng, đời đời kiếp kiếp hồn phách không tan...

Lấy một dây lụa trắng, Định Tường quấn quanh bịt kín miệng Hạnh Dung để nàng không thể nhai, nuốt cũng như chẳng thể nào phun củ nhân sâm kia được.

- Không! - Hạnh Dung cố vùng vẫy trong tuyệt vọng - Ta không cho phép người làm như thế. Ta không làm thần giữ của cho người.

Thần giữ của! Tuyết Nhi lạnh toát cả người. Lẽ nào cha định chôn sống Hạnh Dung. Không, không thể để điều ấy xảy ra. Bằng mọi cách phải ngăn ông lại.

- Cha ơi! - Đẩy mạnh cánh cửa, Tuyết Nhi bước vào, nhưng muộn mất rồi.

Trước mặt cô chỉ còn là gian phòng trống. Định Tường cùng Hạnh Dung đã biến mất sau một cánh cửa bí mật rồi.

Trời ơi, khủng khiếp quá, Tuyết Nhi quyết định ra mặt cản cha. Bấm nhanh vào một cái nút giấu sau gờ tường, cô bước nhanh vào con đường hẻm tối đen trước mặt.

“Cha ơi...” Giọng Tuyết Nhi vọng dài trong con đường tối. Chẳng có tiếng đáp trả nào, cô mò mẫm đi trên con đường khúc khuỷu.

Được một lúc, con đường bỗng dừng chia thành hai lối. Tuyết Nhi nhẹ cầu ngón tay, bối rối. Biết đuổi theo cha ngã nào? Trái hay phải? Sao con đường nào cũng lặng lẽ im lìm đầy bí hiểm?

Suy nghĩ một lúc, Tuyết Nhi chọn con đường rẽ bên trái bước vào. Giá mà có một que diêm nhỉ? Giữa bóng tối chập chùng vây phủ, Tuyết Nhi thầm ước.

Có một khe nước chảy dưới chân nghe róc rách. Con đường trở nên gập ghềnh đầy đá nhon khó đi. Hơi nước bốc lên nghe lạnh buốt. Tuyết Nhi rùng mình lo sợ. Hay là mình đã lạc bước rồi?

Quay trở lại thôi! Tuyết Nhi quay đầu tìm phương hướng. Còn đang loay hoay mò mẫm, bỗng bước chân cô bước hụt vào khoảng trống, chưa kịp hiểu chuyện gì, cô đã thấy thân thể mình rơi bồng bênh trong cảm giác không trọng lượng. Cô đã rơi... rơi thật lâu trong một cái hố sâu hun hút. Thời gian như kéo dài vô tận, để Tuyết Nhi có cảm giác rằng mình đang rơi vào một hố sâu không đáy.

Trời đất quay cuồng đảo lộn. Kinh sợ quá cô ngất đi lúc nào không biết.

Mình đã ngất bao lâu, Tuyết Nhi cũng không biết nữa. Cô chỉ biết rằng, khi mở mắt ra, cô đã thấy mình nằm yên trên một đồng gì mềm nhũn. Nhẹ chống tay ngồi dậy, cô bỗng ọa lên một tiếng to.

Trời ơi! Có mùi gì hôi thối quá. Nhức đầu kinh khủng. Mình đã lọt vào bãi rác đầy chuột chết ư? Một tay ôm mũi, Tuyết Nhi thầm ghê sợ.

Bàn chân cô vừa giẫm lên cái gì mềm nhũn thế này? Lăn tay, Tuyết Nhi sờ thử cái vật vừa bị mình đạp nhẹp.

Sống lưng cô lạnh toát, bao nhiêu tóc trên đầu như dựng đứng cả lên. Tuyết Nhi hét to một tiếng kinh hoàng khủng khiếp.

- Trời ơi, xác người tal

Xác người đúng vậy, Tuyết Nhi chột vùng lên bỏ chạy. Nhưng chạy đến đâu, bàn chân cô cũng giẫm lên những thi hài chết, một số mềm nhũn dưới chân mình.

- Ui chao!

Đang lồng lên chạy loạn trong cơn sợ hãi, bàn chân Tuyết Nhi bỗng bị một bàn tay nắm chặt. Ma chẳng? Kinh khiếp quá, cô khụy chân té ngồi rên rĩ.

- Xin đừng giết tôi. Tôi còn phải đi cứu cô Hạnh Dung nữa, ma ơi...

- Tôi là người, không phải là ma đâu, xin đừng sợ!

Bàn tay nắm chân cô nói lỏng, rồi một giọng người vang lên yếu ớt giữa đám thây người bốc mùi tanh hôi.

Tuyết Nhi cố hoàn hồn, run run hỏi :

- Là người ư?

- Thật... Tôi chưa chết đâu. - Giọng nói trả lời. Tuyết Nhi cố bạo gan chạm vào bàn tay vừa nắm chân mình. Quả thật nó âm ẩm chứ không lạnh toát như những thi hài cô chạm phải nãy giờ.

- Hộp quẹt đây cô bật lên đi, có cả nến nữa đấy. - Bàn tay khẽ cử động, Tuyết Nhi tìm thấy hộp quẹt diêm chỉ còn duy nhất một que thôi.

- Cẩn thận, kéo cô làm tắt đấy! - Giọng nói kia thì thầm nhắc. Tuyết Nhi gật đầu. Bật môi, cô bật mạnh que diêm trong hời hộp. Một tia lửa lóe lên. Chói quá! Nhắm nhanh mắt lại, nghe ngọn lửa tắt phụt đi.

- Xong rồi, cô mở mắt ra đi.

Giọng người kia lại ân cần, Tuyết Nhi từ từ mở bừng mắt dậy. Ồ... trái tim cô reo vui mừng rỡ, thì ra ngọn lửa đã không tắt đi như cô tưởng. Con người kia đã kịp đưa cây nến vào trước khi que diêm vụt tắt.

Đưa cây nến lên cao, Tuyết Nhi ngỡ ngàng đưa mắt một vòng. Trời ơi, nếu lúc nãy trong bóng đêm, cô chỉ biết ghê sợ trong cảm giác thì bây giờ dưới ánh nến chập chờn, cảnh vật hiện ra càng ghê sợ nhiều hơn.

Người chết... người ở đâu mà chết nhiều đến thế? Trong đời mình, chưa bao giờ Tuyết Nhi nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng đến thế. Những con người đang chồng lên nhau mà chết kia sao tiêu tụy, còm nhom thế này. Tuyết Nhi không chịu nổi uạ tên một tiếng, cô nôn những gì có trong gan ruột mình ra khi nhìn thấy cạnh bên người còn sống là một cánh tay bị nhai nham nhở.

- Ông... ông ăn thịt người chết ư? - Tuyết Nhi run rẩy nhích ra xa. Cô sợ gã lại ăn thịt của mình.

- Cô đừng sợ! - Như đoán được ý nghĩ của cô, gã cất giọng thều thào - Tôi đói lắm, nhưng không đến nỗi nhẫn tâm ăn thịt cô đâu. Có phải cô là Tuyết Nhi con gái tên khốn kiếp Định Tường?

- Ông biết tôi ư? - Tuyết Nhi tròn đôi mắt lạ lùng Ông là ai thế?

- Tôi là Huỳnh Xê, kiến trúc sư.

- Huỳnh Xê, kiến trúc sư Huỳnh Xê.

Tuyết Nhi chợt reo lên :

- Ông là người đã thiết kế ngôi mộ cho ông bà nội tôi. Nhưng chuyện gì đã xảy ra? Tại sao ông và mọi người đã ở đây hả?

À, bây giờ thì Tuyết Nhi nhớ ra rồi, những người chết kia là những người tráng đinh hồi tháng trước được cha thuê vào xây nhà mồ cho nội.

Nhưng tại sao họ lại chết, lại chết ở đây? Chẳng phải cha đã bảo với thân nhân của họ rằng, họ đã theo kiến trúc sư Huỳnh Xê lên Sài Gòn nhận một công trình khác rồi đó sao?

- Nước, xin làm ơn cho tôi miếng nước. - Huỳnh Xê chép miệng thì thào - Không thì tôi chẳng còn đủ sức để kể cho cô nghe chuyện gì đã xảy ra đâu.

Nước? Tuyết Nhi đảo mắt nhìn quanh trong tuyệt vọng. Làm sao cô có thể tìm ra nước giữa một nơi có một trăm con người đã chết khát. đành phải bỏ mặc Huỳnh Xê chết trong cơn khát ngật ngào ư? Tuyết Nhi nhẹ chau mày tìm cách. Bất chợt, cô đưa ngón tay lên miệng mình cắn mạnh. Một dòng máu ứa ra. Đặt ngón tay vào miệng Huỳnh Xê, cô bảo :

- Anh uống tạm lấy sức. Cũng đừng nói gì nữa. Chờ tôi cứu anh thoát khỏi nơi

này rồi hãy tính.

- Tuyết Nhi. - Huỳnh Xê kêu lên trong nỗi xúc động bất ngờ. Anh không nỡ uống dòng máu của cô vào bụng. Nhưng cơn khát, bản năng sinh tồn đã khiến anh ngoạm chặt ngón tay cô. Nút lầy, nút để như đứa bé lâu ngày thêm sữa mẹ.

- Anh đỡ rồi chứ? - Thấy Huỳnh Xê nhả ngón tay của mình ra, Tuyết Nhi mừng rỡ hỏi - Để tôi đi tìm cửa trước rồi dìu anh ra nhé.

- Đừng... - Huỳnh Xê chợt nắm tay cô kéo lại - Tôi không đủ sức thoát khỏi nơi này cùng cô đâu. Đừng phí sức uống công. Hãy để tôi dành chút hơi tàn vạch trần tội ác tày trời của tên khốn nạn Định Tường. Xin lỗi... - Anh bật cười buồn - Tôi biết hẳn là cha của cô, nhưng tôi cũng biết cô là một người con gái đầy lòng nhân hậu, giàu nghĩa khí. Cô sẽ không vì tình riêng mà nỡ để chúng tôi chết oan đâu. Chuyện là thế này...

Trời ơi, mình đang tỉnh hay đang mê thế này? Đã ba lần cắn môi bật máu rồi, Tuyết Nhi vẫn mong những gì mình vừa được nghe kia là ác mộng. Cha của cô dù tham lam, dù độc ác, cũng không thể nào mất nhân tính, khốn nạn thế kia... Để chôn giấu số châu báu vừa đoạt được của tên Robert Cảnh, ông đã thuê kiến trúc sư Huỳnh Xê. Một kiến trúc sư tài giỏi thiết kế cho mình một địa đạo đầy những cơ quan bí hiểm. Rồi sau khi địa đạo được xây xong, nhằm bảo mật công trình ông đành lòng nhốt Huỳnh Xê cùng một trăm nhân công vào đấy hầm bí mật này cho đến chết.

- Tất cả chúng tôi, một trăm lẻ một người, đã chết dần chết mòn trong đói khát. Kể xong câu chuyện, Huỳnh Xê nói thêm bằng một giọng căm hờn :

- Tôi còn sống sót đây cũng bởi vì tất cả bọn họ đều nhường tất cả thực phẩm, nước uống cho tôi. Giúp tôi cầm cự sự sống với hy vọng tôi sẽ thoát được nơi này, đem sự thật phơi bày, giành lại công bằng cho họ.

Tôi đã quyết tâm, không phụ lòng mong mỏi của một trăm mạng người vô tội. Suốt một tuần liền, tôi sống thoi thóp bằng số thực phẩm ít ỏi. Lòng căm thù đã khiến tôi đủ can đảm ăn cả thịt đồng loại để duy trì cuộc sống. Nhưng dù là người đã thiết kế nên địa đạo này, dù biết rõ, thuộc lòng từng ngõ ngách, cơ quan, tôi vẫn không tài nào thoát khỏi nơi này được. Các cơ quan quá hóc hiểm. Đã đến lúc tôi hoàn toàn tuyệt vọng, nghĩ mình đành phụ lòng trông cậy của những người đã chết oan kia thì cô đến. Tôi không biết cô nhiều, cũng chưa từng gặp cô lần nào cả. Chỉ nghe bọn tráng đinh kể về cô. Về một cô tiên nhân hậu, khả ái được sinh ra từ một tên quỷ dữ. Trao bức sơ đồ này cho cô, là tôi trao cả sinh mạng, tâm huyết của tất cả một trăm lẻ một oan hồn vô tội. Họ có giành được công bằng, có thỏa nguyện ngậm cười nơi chín suối hay không, tùy thuộc vào quyết định của cô. Tôi không dám ép cô, vì Định Tường dù sao cũng là cha của cô, tự cô hãy quyết định.

Nắm chặt tám bản đồ được vẽ bằng máu trên tay, Tuyết Nhi bật khóc nghẹn ngào. Cô thương Huỳnh Xê, thương một trăm tráng đinh bị chết oan ức kia. Cô nghĩ đến cha mẹ, vợ con của họ sẽ đau đớn biết bao khi biết được tin này. Cha ơi, sao cha lại nhẫn tâm đến thế? Con biết phải làm gì? Trời ơi, sao cô lại là con của một người cha tàn ác như thế?

Một tiếng động bất chợt ở phía cuối con đường hầm. Biết cha sắp đến gần, Tuyết Nhi vội giấu nhanh bức sơ đồ vào túi áo, ngồi xuống đỡ Huỳnh Xê lên vai mình, cô vui mừng nói.

- Cha tôi sắp đến rồi, tôi sẽ bảo ông mở cửa đường hầm cứu anh, và an táng cho họ thật đàng hoàng.

- Cô tưởng ông ta sẽ nghe ư? - Môi Huỳnh Xê nhẹ mím một nụ cười cay đắng. Cũng lúc Định Tường hiện ra ngay trước mắt. Trên tay ông là cây đèn pin to tướng. Chĩa thẳng vào mặt Tuyết Nhi, ông quát :

- Lại là mày, tao đoán không sai mà? Tại sao mày cứ bám theo tao như vậy?

- Cha... - Ngược mắt lên, Tuyết Nhi thốn thức - Cha đã đem cô Hạnh Dung đi đâu? Cha đã làm gì cô Hạnh Dung rồi hả?

- Đừng nhắc đến con khốn kiếp ấy trước mặt tao. Giọng Định Tường đầy căm hận - Dám cứng đầu, ương bướng chống lại tao à? Thì cho đáng kiếp.

- Cha... phải chăng ba đã đem chôn sống cô Hạnh Dung! Trời ơi, sao cha làm như vậy?

Một tay đỡ đầu Huỳnh Xê, một tay nắm tay cha, Tuyết Nhi òa khóc.

- Cha ơi, con xin cha... cha hãy tha cho cô Hạnh Dung đi.

- Tha à? - Hất mạnh tay con, Định Tường cất giọng cười ghê rợn - Không dễ vậy đâu. Tao chẳng những không tha mà còn làm cho linh hồn nó không được yên ổn. Suốt đời này phải ngậm nhân sâm làm thần giữ của cho ta.

- Đúng là loài quỷ vô lương, mất hết tính người. - Không nhìn được, Huỳnh Xê cất tiếng mắng. Định Tường giật mình quay lại, mặt ông vụt biến sắc.

- Hơn mười ngày vẫn chưa chết à?

- Làm sao chết được khi tao chưa vạch trần tội ác của mày. - Đôi mắt quắc lên, giọng Huỳnh Xê đầy căm phẫn.

Tuyết Nhi vuốt tay ông :

- Cha hãy thả cô Hạnh Dung, mở đường hầm cứu anh ta đi cha.

- Được... - Định Tường chột gật đầu để dãi - Đi theo cha, cha sẽ mở đường hầm.

- Thật hả cha? - Giọng Tuyết Nhi mừng rỡ. Đặt Huỳnh Xê nằm xuống nhẹ nhàng, cô bước theo cha, lòng vui như mở hội.

- Con nhìn cho kỹ nhé! - Đưa cô sang một con đường khác. Định Tường vui vẻ bấm vào một chiếc nút đỏ trên tường. Tuyết Nhi kêu lên ngơ ngác.

- Cha à! Sao con nghe mùi xăng nồng nặc quá!

- Phải có mùi xăng chứ! - Ông cất giọng thản nhiên - Bằng không làm sao đốt cháy chúng thành tro được.

- Cha nói gì? - Tuyết Nhi sợ hãi - Cha định đốt họ à?

- Ta không định thế nhưng đến tận hôm nay Huỳnh Xê vẫn chưa chết. Biết đâu trong bọn chúng, khối thằng còn sống, nhờ cổ phải nhổ tận góc con à. Nếu không thì hậu quả khó lường.

Nói xong ông bấm tay vào một chiếc nút khác trên tường. Tuyết Nhi gào lớn cản tay cha.

- Không!

Nhưng muộn mất rồi, một tia lửa đỏ bùng lên, sáng rực cả góc đường hầm. Tiếng Huỳnh Xê gào to đau đớn trong đám lửa.

- Cha... - Tuyết Nhi cố vùng khỏi tay ông chạy nhanh về đám lửa, những vòng tay ông như gọng thép đã kiềm chặt lấy cô - Hãy nói con nghe, con thật tình không hiểu, gia đình ta giàu có thế, cần gì số châu báu kia? Tại sao cha phải giết người, tại sao cha lại đem họ chôn xuống lòng địa đạo. Tất cả những điều đó để

làm gì, để làm gì chứ hả?

Hừ! Không trả lời Tuyết Nhi, Định Tường thản nhiên quay đầu nhìn đám cháy. Huỳnh Xê chắc để chết rồi nên không còn nghe thấy tiếng gào thảm thiết nữa. Tại sao? Tại sao? Tuyết Nhi chỉ biết hỏi mà không hiểu cho ông nỗi đau khổ lớn lao này. Sự thật ông có muốn giết Hạnh Dung không? Không, không bao giờ cả. Ông yêu nàng và cả cuộc đời này chỉ có một mục đích duy nhất là đoạt được nàng. Vậy mà nàng lại khiến ông thất bại bằng sự chung thủy của mình. Gã Đinh Hùng ấy có gì hơn ông? Mà nàng thà chết chứ chẳng ưng ông? Không, ông không chịu thua đâu, cũng không để nàng vượt khỏi tay mình. Đời đời kiếp kiếp nàng sẽ phải ở cạnh bên ông không thể siêu sinh.

Số châu báu đó... đôi mắt ông lại sáng lên. Nghĩ về số bảo vật mình cướp được, không phải vì nó trị giá hàng ngàn, hàng triệu cây vàng, mà vì giá trị uy quyền của nó. Ôi! Có nằm mơ ông cũng không thể ngờ rằng, những thứ ấy có lúc lại lọt về tay mình như vậy.

Một chiếc long bào, một thanh thượng phương bảo kiếm, một chiếc vương miện, dù không có ấn ngọc cũng đủ cho ông bước lên địa vị hoàng đế chí tôn rồi. Thì ra số bảo vật tên Robert Cảnh lấy được toàn bộ đều là vật dụng mà nhà vua đã một thời sử dụng qua.

Từ ấn ngọc, chén vàng đến các đồ vui chơi giải trí. Trời ơi, lần đầu nhìn thấy Định Tường đã sướng điên lên rồi. Ngay lập tức ông chỉ muốn khoác long bào, đeo kiếm thượng phương đi một vòng thị uy cùng thiên hạ.

Nhưng ông không thể làm như vậy cũng như không dám đem các bảo vật kia ra sử dụng. Toàn quyền Pháp sẽ nhận ra... Cả cái chết của Robert Cảnh nữa.

Không, ông không thể nào để lộ.

Kiếp này không xài được, thế giới này không sử dụng được, ông đành phải chuẩn bị cho kiếp tới của mình. Ông nhất định sẽ không xuống gặp Diêm Vương, không đầu thai kiếp khác, mà mãi mãi tồn tại ở thế giới vô hình, sung sướng hạnh phúc tận hưởng những gì ông chuẩn bị sẵn cho mình.

Dưới lòng địa đạo, ông cho xây một cái cung vàng. Cả ngai vàng ông cũng dám làm cho mình thì ông còn ngại gì nữa chứ? Hạnh Dung đã là thần giữ cửa cho ông. Rồi ông sẽ còn kiếm cho mình nhiều cung tần mỹ nữ khác nữa. Các cô gái trẻ đẹp đó sẽ phải ngậm sấm mà chết. Chết mà vẫn còn nguyên vẹn chân khí. Ông sẽ chôn sống họ.

- Không... - Nghe cha nói mà Tuyết Nhi kinh hoàng quá. Trời ơi, sự ngông cuồng hiếu thắng đã làm ông điên loạn, biến thái mất rồi. Không, không thể để cha cứ tiếp tục đào sâu vào tội ác. Trước khi ngất đi, Tuyết Nhi nhủ lòng phải cản cha bằng được.

* * * * *

Không đầy một giờ đồng hồ nữa, tất cả những người trong dòng họ Đoàn sẽ chẳng còn ai sống sót, Tuyết Nhi đau đớn nhìn dòng nước dâng cao vượt quá ngực mình.

Tiết lộ tội ác của cha, cô những tưởng mọi người sẽ chỉ dậy lên làm áp lực, buộc cha phải thả bốn mươi cô gái kia ra. Cô đâu ngờ có sự lại như thế này.

Khi biết một trăm tráng đinh con cháu mình bị ông giết sạch, dân làng nổi giận bùng bùng. Không cần ai phải bảo ai, lập tức chạy đi tìm gậy gộc, dao, mác, chạy thẳng ngay đến nhà gặp cha đòi mạng.

Tất cả gia nhân trong nhà cũng thế, cũng dửng dưng cầm phần. Họ không nghe lời ông nữa. Cùng về hòa với đám dân làng. Họ bắt trói hết hai mươi bốn mạng người lớn nhỏ trong nhà giải ra đồng cho trưởng làng định tội.

Thậm chí viên cai quyền người Pháp cũng ngó lơ không can thiệp. Mà làm sao ông ta can thiệp được khi kẻ bị dân làng đem ra xử tội chính là thủ phạm giết chết Robert Cảnh, người em ruột của mình.

Một bản cáo trạng thật dài được mọi người thảo ra ngay. Ai cũng nổi giận bưng bưng đòi banh da xẻo thịt, cho voi giầy, ngựa xéo toàn gia nhà họ Đoàn. Cuối cùng, đành phải nghe theo quyết định của trưởng làng. Dìm chết cả nhà, theo cách trước đây họ đã làm với Đình Hùng.

Ác vay, ác báo... Tuyết Nhi không sợ chết. Cô biết, hai mươi bốn người so với một trăm mạng bị chết oan trong ngôi nhà mồ cùng với những tội ác mà cha đã gây ra với dân làng chẳng thấm gì. Cô chỉ tội nghiệp cho mẹ, cho em, cho những người phụ nữ tội nghiệp thôi. Họ không có lỗi gì, tất cả chỉ do cha. Vậy mà cuối cùng trong đám người bị trói cọc hành hình lại không có mặt cha.

Lúc bạo động xảy ra, biết không con đường thoát, ông đã bỏ rơi tất cả, chạy về phía khu nhà mồ mà trốn. Ông thà tự chôn sống mình chứ không để lọt vào tay đám dân làng.

Không tìm được cửa cơ quan, đám dân làng đành bó tay nhìn ông chạy thoát. Sợ một lúc nào đó ông có thể trở lên, họ quyết định dùng xi-măng bịt kín con đường địa đạo.

Vậy là xong, Tuyết Nhi khẽ khàng đánh rơi giọt lệ. Nước đã dâng mấp mé mũi cô rồi. Tất cả trẻ con đã chết hết từ lâu. Bên cọc giờ đây chỉ còn có cô, mẹ, chị Thúy Vi và bốn người đàn bà khác nữa.

Mẹ ơi! Tuyết Nhi đưa mắt nhìn mọi người một lượt. Ai cũng trợn mắt nhìn cô đầy thù hận. Trong tâm can họ, cô mới chính là hung thủ. Bán đứng cha, hại mọi người lâm vào cảnh nạn này.

Con xin lỗi! Tuyết Nhi nhẹ gật đầu. Con biết mình đã hại mọi người, nhưng con không còn con đường để chọn. Con không thể để cha gạt mọi người, đưa bốn mươi cô gái trẻ kia vào cái chết thảm thương.

Con cũng biết mình có lỗi với tổ tiên. Dòng họ Đoàn nhà ta từ nay tuyệt tự. Giọt máu cuối cùng đang hình thành trong bụng chị Thúy Vi đã không kịp chào đời.

Đưa mắt nhìn vào bờ, nhìn dân làng đang lăm lăm dao gậy đứng canh, Tuyết Nhi mím một nụ cười thanh thản. Cô không giận họ, cũng không oán trách căm hờn. Ác giả, ác báo xưa nay. Cha gieo nhân con gặt quả là lẽ tất nhiên. Chuyện luân hồi quả báo xưa nay đâu có lạ.

Nước đã đến mũi, đi chết đến nơi rồi, Tuyết Nhi nhắm đôi mắt lại thanh thản đi vào cõi vĩnh hằng. Bỗng nhiên, cô nghe nước quanh mình xao động. Giọng Đình Hùng vang nhỏ bên tai gấp gấp :

- Tuyết Nhi, ta đến cứu cháu đây.

- Chú Đình Hùng! - Tuyết Nhi kêu lên mừng rỡ. Trời đất thật công bằng mới cho cô được gặp anh trong lúc này.

- Xin lỗi cháu, ta không thể chống lại dân làng, không thể cứu cả gia đình cháu. Hiện thời ta chỉ có thể cứu cháu thôi. - Vừa nói Đình Hùng vừa lần tay cởi trói cho Tuyết Nhi.

- Chú đừng mở dây. - Tuyết Nhi chột nói - Cháu sẽ chẳng trốn đâu.

- Sao thế? - Đình Hùng ngơ ngác.

Tuyết Nhi hạ giọng :

- Vì tội cháu đáng chết. Vì cháu là con của Đình Tường, và cũng vì cháu đã hại tất cả những người thân của mình ra nông nổi.

- Cháu cũng vì mọi người thôi. - Đình Hùng cắt ngay dây trời - Cháu không thể chết được đâu. Nào, vòng tay ôm cổ chú, chú sẽ lội ngược dòng. Một chiếc thuyền đang đợi ta ở ngoài khơi.

- Cháu sẽ không đi. - Tuyết Nhi cương quyết lắc đầu - Nếu chú thật tình thương cháu thì cháu van chú hay cứu giùm chị Thúy Vi của cháu. Chị ấy đang mang thai. Giọt máu cuối cùng của dòng họ Đoàn không thể nào tuyệt tự được đâu.

- Thúy Vi ư? - Đình Hùng chau mày khó xử. Anh biết người con gái ấy, cô ta cũng đẹp người đẹp nết. Tuy có chút kiêu kỳ, chảnh chọe, nhưng chẳng đến nỗi ác tâm như những người trong dòng họ Đoàn - Thôi được rồi, cháu cứ ôm cổ ta. Ta sẽ cứu cháu và cả Thúy Vi một lượt.

- Chú không đủ sức đâu. - Tuyết Nhi cười buồn bã - Không khéo lộ chuyện thì cả chú, cả cháu và cả Thúy Vi và đứa bé kia sẽ cùng chết đấy. Hãy nghe lời cháu, cứu chỉ Thúy Vi đi, nước đã ngập mũi chị ấy rồi không thể chần chờ được nữa.

- Nhưng... - Đình Hùng ngập ngừng - Ta không đành lòng nhìn cháu chết đâu.

- Tự cháu chọn thôi, chú không phải đau lòng. Nếu còn nghĩ chút tình thì nhờ chú sau khi đưa Thúy Vi đi rồi, trở về đây, an táng hộ cháu và những người tội nghiệp kia vào lòng đất. Bấy nhiêu cũng đủ cho cháu lấy làm mãn nguyện rồi!

- Ta hứa, nhưng... - Giọt nước mắt lăn dài. Đình Hùng nắm tay Tuyết Nhi lưu luyến.

- Đình Hùng. - Tuyết Nhi vòng tay ôm cổ anh - Em biết nói ra điều này là có lỗi với cô Hạnh Dung nhiều lắm. Nhưng em không đành đi vào cõi chết khi chưa cho anh biết rõ lòng mình. Đình Hùng, anh biết không, em yêu anh nhiều lắm.

- Yêu... - Đình Hùng sửng người nhìn vào mắt Tuyết Nhi. Quá bất ngờ, anh không biết phải nói gì.

Tuyết Nhi mỉm cười :

- Nói vậy thôi, em không làm anh phải khó xử đâu. Bản đồ vào địa huyết đây. Vĩnh biệt anh.

Nói xong cô nhẹ hôn lên môi Đình Hùng một cái. Nở nụ cười mãn nguyện, cô buông tay thả mình vào dòng nước.

- Tuyết Nhi... - Đình Hùng vội chồm theo nhưng không kịp. Một cơn nước xoáy đã cuốn cô ra giữa dòng rồi. Nước mắt tuôn dài trên đôi má sạm đen vì nắng gió phong trần. Đình Hùng nghe thương tiếc người con gái đẹp người đẹp nết, giàu lòng nhân hậu phải chết oan.

Cơn gió chiều thổi mạnh, nắm chặt tấm bản đồ địa huyết trong tay, anh bỗng thấy mình nợ Tuyết Nhi nhiều quá.

“Hãy an lòng ngơi nghỉ nhé Tuyết Nhi!” - Anh nói thầm cùng sóng nước. - “Ta sẽ chu toàn mọi chuyện. Sẽ giúp cháu được an bài nơi chín suối”.

Nói xong, Đình Hùng sải tay bơi nhanh đến cạnh Thúy Vi, dùng dao cắt tung dây trời. Anh hồi hã bơi. Thúy Vi đã bất tỉnh rồi. Nhưng không sao. Bằng mọi giá, anh sẽ phải cứu Thúy Vi sống lại, đúng như lời trăng trối của Tuyết Nhi.

* * * * *

Ông từ kể xong câu chuyện đã lâu mà Kỳ Phương vẫn ngồi bất động. Anh không

ngờ cái chết của bà cô mình thương tâm thế! Cũng không ngờ đằng sau vẻ hùng tráng, huy hoàng của ngôi mộ cổ là một câu chuyện bi hùng. Xúc động mà cũng đáng cảm phần biết bao.

Cường hào ác bá, địa chủ bóc lột tá điền. Từng được nghe, được đọc nhiều trên sách báo. Nhưng được nghe kể tận miệng của một nhân chứng sống, anh mới cảm thấy hết sự độc tài tàn ác của một chế độ có phân chia giai cấp.

Căm giận nhà ông Hội đồng tàn ác, nhưng anh lại cảm thấy xót thương cho những người vô tội trong gia đình ông phải chết oan. Như cô bé Tuyết Nhi kia, cô không đáng chết chút nào. Vậy mà thân thể cô lại phải chìm trong dòng nước bạc.

Cũng không thể trách dân làng. Một khi lòng căm phẫn dâng trào, họ không nghĩ được gì ngoài chữ trả thù.

- Cứu Thúy Vi, quay trở lại xin dân làng được làm tròn lời ký thác của Tuyết Nhi.

- Im lặng một lúc lâu, không nghe Kỳ Phương nói gì, ông từ trầm giọng - Ta cam tâm ở lại làm kẻ giữ mồ! Chậc! Mới đó mà đã hơn sáu mươi năm rồi. Thời gian trôi nhanh thật.

- Ông có tìm được thi hài bà Hạnh Dung không? Cháu muốn đến thăm bà một lát. - Ngẩng đầu lên, Kỳ Phương như chợt nhớ.

Ông từ lắc đầu, cười buồn :

- Ta không tìm ra thi hài Hạnh Dung, dù mục đích ta ở lại giữ mồ chỉ nhằm có thể. Bí mật địa huyết quá cao siêu, hóc hiểm, nên dù cho có bản đồ trong tay ta vẫn không tài nào tìm được cửa đường hầm.

- Không tìm ra được cửa đường hầm? - Kỳ Phương kinh ngạc. Vậy ra thi hài của bà cháu vẫn còn ở dưới mộ huyết ư?

Gật đầu, ông không trả lời anh :

- Địa huyết đã bị kín, lại có thần giữ của canh chừng nên không cách gì tìm được lối vào. Trừ khi có câu thần chú bí truyền mà Định Tường đã cất vào người Hạnh Dung trước khi nàng bị biến thành thần giữ của.

- Cháu không tin... - Kỳ Phương lắc đầu - Tất cả chỉ là chuyện hoang đường, mê tín dị đoan.

- Hoang đường, mê tín dị đoan? - Ông từ chau đôi mày lạ lẫm - Hôm đó cháu là người cương quyết đòi đào mộ lên cho thầy Bảy dùng bùa linh ếm kia mà.

- Cháu... - Kỳ Phương ngượng ngịu. - Chẳng giấu gì ông, lúc đó chẳng qua cháu muốn được gió bẻ măng, thừa nước đục thả câu thôi. Lợi dụng việc đào huyết mộ ếm bùa để tìm ra cửa hầm ngầm.

- Ra thế! - Ông từ nghi ngại. - Cháu cũng quan tâm đến kho báu của ông Hội đồng ư?

- Không có. - Kỳ Phương lắc đầu - Cháu không quan tâm. Có lúc nghe mẹ kể, cháu bán tín bán nghi lắm. Đến đây, thứ nhất muốn làm tròn lời hứa với mẹ lúc lâm chung. Thứ nhì, tìm một bài phóng sự điều tra gay cấn. Và thứ ba, nếu được sẽ đem xác bà cô về an táng. Không ngờ mình lại được chứng kiến một chuyện ly kỳ hấp dẫn kia. Thú thật với ông, bây giờ cháu đã bắt đầu quan tâm tới kho báu rồi đấy. À, ông chờ hiểu lầm - Thấy mặt ông đổi sắc, Kỳ Phương xua tay - Cháu không có ý định chiếm đoạt số bảo vật đó đâu. Cháu chỉ muốn xin ý kiến ông cho cháu được đem bí mật này trình lên Viện Khảo cổ quốc gia, sử dụng số bảo vật kia. Dù sao đó cũng là di sản văn hóa nước nhà, ta không thể để nó bị

chôn vùi dưới lòng đất một cách phí hoài như vậy. Biết đâu một ngày không xa lắm, bí mật này lọt ra ngoài, bị kích một lần nữa lại xảy ra với dòng họ Đoàn. Mà đại diện là cô bé Tử Ân tội nghiệp kia.

- Cháu nói phải. - Ông từ nhẹ gật đầu - Sáu mươi năm qua, giữ bản đồ địa huyết trong tay là ta tự ôm cho mình một kho thuốc súng khổng lồ. Cũng may là ta lạnh trí giả ngu ngơ, khờ khạo với những kẻ nghe hơi đến đây săn tìm bí mật. Ta thật là ngu ngốc. Sao chẳng nghĩ đến điều cháu vừa nói sớm hơn. Có phải là đã tìm thấy thi thể Hạnh Dung đem về an táng rồi không?

- Vẫn còn chưa muộn ông à. - Kỳ Phương vui vẻ. Nhìn đồng hồ, anh chợt giật mình. - Thôi chết, trễ quá rồi, cháu phải về đây.

- Cháu về đi. - Ông từ không cản - Sáng mai lên sớm gặp ta. Ta muốn cùng cháu lên Sài Gòn tìm cái Viện Khảo cổ gì đó, nộp bản đồ địa huyết cho rồi.

- Vâng ạ! - Kỳ Phương gật đầu vui vẻ, anh không ngờ ông từ hiểu chuyện nhanh quá. Chà! Tin này được đăng truyền, báo “Tin sáng” của anh sẽ bán chạy ra trò. Tổng biên tập sẽ tròn mắt lên sửng sốt, mừng đến nỗi, anh không thể nói thành lời.

Con Ma Truyền Kiếp

Chương 5 Vén màn bí mật

Sáng nay Kỳ Phương dậy sớm. Thu tất cả hành lý cho gọn vào một chiếc va-li, anh định bụng sẽ đưa ông từ lên Sài Gòn vào Viện Khảo cổ nộp bản đồ địa huyết xong, sẽ không theo ông về đây nữa.

Mọi chuyện đã rõ ràng sáng tỏ. Bao giờ Viện Khảo cổ cho người xuống khai quật, anh sẽ xin phép họ cho mình cùng được đi theo. Một là lấy tư liệu viết tiếp thiên phóng sự điều tra. Hai, cùng với ông từ an táng thi thể bà Hạnh Dung một cách đàng hoàng chu đáo. Bà không chồng, không con, thì anh đây cũng kể như là cháu đích tôn của bà rồi.

Còn bây giờ, xách chiếc va-li đứng dậy, Kỳ Phương mỉm miệng cười. Nghĩ đến cảnh mình sắp phải trải qua, không vui vẻ gì đâu, đó là cảnh anh phải đóng kín tất cả các cửa sổ của ngôi nhà lại. Treo chiêu bài “miễn tiếp khách” lên cửa. Cả điện thoại cũng vắt lên, nằm dài ra, cặm cụi ngày đêm trên trang giấy. Chà! Biết lấy tựa đề gì đặt cho phóng sự điều tra của mình đây? “Ngôi nhà mồ và những oan hồn” hay “Thần giữ cửa và oan hồn truyền kiếp”. Chậc!... mới nghe thôi đã thấy ly kỳ, hấp dẫn rồi... ngựa tay muốn viết quá đi thôi.

- Ông từ ơi! Cháu đến đây rồi!

Đứng trước cổng rào gọi lớn, ba bốn lần vẫn không thấy ông từ ra mở cửa, Kỳ Phương càu nhàu.

- Chắc hồi đêm thức khuya ông ngủ quên mất rồi. Không khéo trễ chuyển xe về Sài Gòn thì nguy lắm. Phải leo rào đánh thức ông mới được.

Nghĩ rồi Kỳ Phương chống tay leo qua cửa rào nhảy vào trong. Đã có ông che chở, anh không còn sợ cô Tử Ân quá quắt kia nói bậy.

Nghĩ đến Tử Ân, Kỳ Phương tự mỉm cười. Nghe ông từ kể bây giờ anh đã không còn thấy ghét đã như trước nữa rồi. Nhất là khi nghe ông nói, cô có gương mặt giống hệt Tuyết Nhi, tâm hồn lại nhân từ chẳng kém, anh lại thấy lòng mền mền cô. Mai một về thành phố, có cơ hội, thế nào anh cũng tìm đến nhà cô. Để làm gì hả? Sao mà ngớ ngẩn thế? Dĩ nhiên là để làm quen rồi. Có được không ấy à? Sao mà coi thường Kỳ Phương này thế? Tuy không đẹp trai bằng gã bác sĩ Vĩnh Thành kia nhưng đầy bản lĩnh. Đã làm quen, là phải được. Mà đã được thì phải cưới. Ôi, lại nghĩ bậy nữa rồi.

Bật cười giòn, Kỳ Phương đẩy mạnh cửa bước vào. Bất chợt, một bóng đen trong nhà vọt nhanh ra, chạm phải người anh.

- Ôi... ôi... gì thế này.

Chơi với Kỳ Phương té ngửa ra sau ngơ ngác. Thấy kẻ kia không quay lại đỡ mình, Kỳ Phương giận dữ mắng theo :

- Đồ vô duyên, mất lịch sự. Mới sáng đã chạy đâu như ma đuổi thế? Hả? Ông từ ơi...

Như chợt nhớ, Kỳ Phương vội đập tung cửa nhảy vào rồi ngăn người ra chết lặng.

Trên giường, ông từ đang oằn oại với một con dao đâm lút cán ngay tim. Máu tuôn xối xả, ướt đầm cả vật giường.

- Ông từ! - Sợ quá, Kỳ Phương nhảy đến bên ông lo lắng - Có phải hấn...

Gật đầu, ông từ mấp máy đôi môi. Nhưng ông đã quá yếu rồi, tiếng nói khào khào không nghe được gì cả. Kỳ Phương đỡ lấy người ông.

- Để cháu gọi xe cấp cứu.

Giằng tay Kỳ Phương lại, ông từ lắc đầu ra hiệu sẽ chẳng kịp đâu. Rồi ông lại hướng mắt lên trần nhà, chỉ vào cây đòn tay bằng tre.

- Ý ông nói... bản đồ địa huyết... - Kỳ Phương hỏi lại.

Ông từ gật đầu, bàn tay ông run run bịt lấy miệng Kỳ Phương ra ý bảo anh hãy dè chừng người nghe trộm. Kỳ Phương hiểu ra, chưa kịp trả lời, ông đã giật nẩy người lên tắt thở. Kỳ Phương đau đớn quá, gào to :

- Ông từ!

Đúng lúc đó cánh cửa bỗng bật mở tung. Một toán cảnh sát rầm rộ bước vào. Thấy Kỳ Phương còn ôm chầm ông từ than khóc, họ không nói không rằng, tiến đến quát lên :

- Đề nghị anh đưa tay ra, anh đã bị bắt.

- Tôi đã bị bắt? - Kỳ Phương ngơ ngác - Vì sao thế?

- Chúng tôi bắt quả tang anh đã giết người. - Mặt viên cảnh sát mặt đằng đằng

sát khí. Kỳ Phương vội lắc đầu.

- Các anh đã hiểu lầm rồi. Tôi không giết ông từ. Khi tôi đến đây, ông đã bị người ta đâm rồi.

- Có chuyện gì thế? - Từ phòng bên Tủ Ân hốt hải chạy sang, thấy ông từ nằm chết trên vũng máu. Cô thét lên một tiếng bàng hoàng.

- Chẳng một tên sát nhân nào chịu nhận mình là hung thủ đâu, lời hấn đi. - Viên đội trưởng hất hàm.

Tủ Ân ngẩng đầu lên.

- Hung thủ là hấn ư?

Viên đội trưởng gật đầu.

- Đúng vậy.

- Khốn nạn! - Đứng bật lên, Tủ Ân vung tay tát vào mặt Kỳ Phương hai cái mạnh

- Giết một ông lão hiền từ như vậy, thật anh có còn là người không?

- Tôi không giết ông ta. - Nhìn thẳng vào mắt Tủ Ân, Kỳ Phương nghiêm giọng -

Và cũng như cô tôi rất nóng lòng muốn biết kẻ khốn nạn nào đã giết chết ông ấy.

- Đừng nói dông dài nữa, lời đi! - Viên cảnh sát lại hét lên.

Kỳ Phương đứng dậy.

- Tôi sẽ theo các anh về đồn. Nhưng trước khi đi, tôi có một thắc mắc cần được giải đáp. Rằng tại sao các anh biết tôi giết người mà đến kịp lúc như thế?

- Có người đã gọi điện báo cho chúng tôi biết. - Một viên cảnh sát trả lời.

Kỳ Phương mỉm cười nhẹ, gật đầu :

- Rồi rồi, cảm ơn anh.

Rồi anh đứng dậy, thản nhiên đưa tay dứt vào còng, ung dung theo đám cảnh sát bước đi.

Bọn họ đã đi hết cả rồi, trên hiện trường chỉ còn lại Tủ Ân và xác ông từ mà thôi. Trong cơn đau lòng cô vẫn nhận ra một điều kỳ lạ. Sao nhóm cảnh sát kia không khám nghiệm hiện trường? Cũng như không khám nghiệm tử thi của ông từ? Họ làm ăn tắc trách hay vì vụ án quá rõ ràng. Hung thủ bị bắt tại trận không cần truy cứu nữa.

Nhẹ đỡ ông từ nằm ngay ngắn lại, Tủ Ân khóc nghẹn ngào. Tuy không thân thiết ruột rà, những từ lâu cô đã yêu quý ông như họ hàng máu mủ của mình rồi.

Tên chết tiệt nọ đã giết ông từ ư? Bàn tay cô khế vuốt mắt cho ông. Ông và hấn có thù oán gì chứ? Thật lạ lùng... tuy không ưa gì hấn, sao cảm giác cứ bảo với cô là hấn không phải là kẻ giết người.

Sát nhân là một kẻ khác ư? Máu trinh thám của một luật sư trỗi dậy trong cô. Quệt nước mắt đứng lên. Tủ Ân bắt đầu xem xét hiện trường tỉ mỉ. Dù hung thủ

là ai, là gã chết tiệt kia hay một kẻ nào, cô cũng quyết tìm ra bằng chứng, lôi cổ hắn ra trước vành móng ngựa. Cô không để ông từ chết oan uổng thế này đâu.

* * * * *

Trang cuối cùng của quyển nhật ký đã đọc xong, Tử Ân đặt quyển sách xuống bàn che miệng ngáp. Tâm tư nghe trĩu nặng nỗi buồn.

Bây giờ thì cô hiểu vì sao bà nội và mẹ cứ vấn vương không cho mình biết. Cả ông từ nữa, họ sợ cô buồn, cô đau lòng quá đấy thôi. Mà không buồn, không đau lòng sao được với một kết cục quá thảm thương như vậy. Hai mươi bốn người lớn nhỏ của dòng họ Đoàn, trong một phút đã phải bỏ mình trong dòng nước. Và.. cả nội, cả mẹ nữa... nếu năm xưa không được ông từ ra tay giải cứu thì cũng đã chết rồi. Chẳng bao giờ cô tồn tại trên thế gian này.

Nhớ đến ông từ, lòng Tử Ân đau nhói. Thì ra ông chính là Đình Hùng, là người mà gia đình cô đã cứu mang ơn nghĩa và nợ ơn ông một món nợ ân tình không thể nào trả nổi. Đứng lên, đến bên bàn thờ, Tử Ân thắp cho ông nén nhang và rưng rưng khấn vái:

- Ông ơi, hãy an lòng ngơi nghỉ. Cháu nhất định bắt thủ phạm phải đền mạng cho ông. Sẽ chu toàn tâm nguyện cuối cho ông. Hồn ông có linh thiêng hay phù hộ cháu tìm ra cửa đường hầm ông nhé!

Bản đồ địa huyết cháu chưa tìm được. Cháu cũng không biết là nó đang ở nơi đâu. Một chỗ bí mật hay đã bị kẻ xấu lấy đi rồi. Nhưng cháu tin mình sẽ là người đầu tiên tìm ra cửa đường hầm. Cháu đã nghĩ ra rồi ông ạ! Con đại bàng trên cây quạu trăm của cháu chính là chìa khóa mở cửa tất cả các cơ quan.

Nói đến đây, Tử Ân bước trở về bàn. Lấy từ trong hộp tử ra chiếc tráp bằng gỗ mun đen, cô từ từ mở khóa. Bí mật của hầm ngầm là đây. Trách chi ngày trước có kẻ đã mua cây quạu đất bao nhiêu nội cháu cũng không chịu bán.

Ông ơi, cháu thật cảm ơn ông. Tử Ân lại hướng mắt về phía bàn thờ của ông từ. Trông ông thường ngày ngây thơ đần độn thế, ai biết được trong ông là cả một trái tim bao la nhân ái. Ông không chỉ cứu cho dòng họ Đoàn nhà cháu thoát khỏi cảnh tuyệt tôn, tuyệt tử, ông còn giữ cho những vong hồn xấu số của dòng họ Đoàn được ngàn thu yên giấc. Năm xưa, chỉ cần ông tham tiền, tiết lộ bí mật bản đồ địa huyết, mảnh đất này e đã bị đào tung xáo trộn từ lâu.

* * * * *

Ngọn đèn trên bàn thờ ông từ bỗng hết dầu, phụt phụt lên mấy cái rồi tắt ngấm. Cả gian nhà đắm chìm trong bóng tối. Tử Ân đứng lên tìm chiếc bật lửa. Nhớ lúc nãy để trên bàn nhưng không rõ để ở chỗ nào. Cô dùng tay mò mẫm.

- Ái... ôi...

Đang mò tìm trên bàn, tay Tử Ân chạm phải một bàn tay đầy lông lá. Hoảng quá, cô giật tay mình lại. Bàn tay kia như thích chí đã hù được cô sợ, bật cười lên khanh khách.

- Ai giỡn kỳ vậy? - Tử Ân cất giọng run run.

- Ta đây chứ ai! - Bàn tay nhẹ quẹt lên má Tử Ân một cái - Cô em xinh đẹp quá!

- Không giỡn nữa à ghen! - Tử Ân nạt ngang giận dữ. Chiếc bật lửa đã cầm được trên tay, cô bật lên ngay. Ánh sáng bùng lên, nhưng trước mặt cô chẳng có gì. Con vật đầy lông lá kia đã biến mất tăm.

Sao kỳ vậy? Tử Ân bước lại châm đèn chỗ ông từ rồi mang cây đèn đi tìm. Gầm bàn, hộc tủ đều trống không chẳng có gì.

- Ta ở đây nè, đừng tìm uổng công.

Bàn tay lại khều lên vai Tử Ân nhột nhột. Cô quay đầu thật lẹ. Nhưng... lại không thấy được gì... vừa quay qua, bàn tay kia lại khều lên trêu chọc.

Ma chẳng? Tử Ân nghe rùng mình ớn lạnh. Từ hôm thầy Bảy dùng cọc nhọn ếm hai con ma tinh ấy, khu nhà mờ đã trở nên yên ổn. Sao nay lại có ma xuất hiện thế này?

Một giọng cười, rồi một giọng cười vang lên ghê rợn, khắp khu nhà vang dậy tiếng chân người đi rầm rập. Chúng như đang sắp tiến vào, Tử Ân sợ quá, cô hướng mắt về phía bàn thờ nhìn ông từ cầu cứu.

Kéo kẹt...

Cánh cửa trước mặt bỗng dựng bật mở, rồi một con ma lưng lửng đi vào. Cao đến tận nóc nhà, con ma trắng toát một màu. Hốc mắt sâu, chiếc lưỡi dài, liếm vòng quanh mép, chậm chậm tiến về phía Tử Ân.

- Không! - Lùi sát góc nhà. Tử Ân lắc đầu kêu lên sợ hãi khi bàn tay dài ngoằn đầu móng nhọn của con ma vươn ra chụp lấy cổ mình.

- Xin đừng giết tôi.

Tử Ân van nài, nhưng con ma chẳng động lòng, nó siết chặt vòng tay cứng như gọng kìm từ từ thít chặt lấy cổ cô. Từ mũi nó, một làn khói tỏa mùi tanh tưởi lên nghe khủng khiếp vô cùng.

- Không! - Tử Ân nghe đất trời choáng váng, cô hét lên một tiếng rồi ngã ra bất tỉnh. Con ma nới lỏng vòng tay, bỏ mặc cô ngã lăn trên đất. Cất giọng cười ghê rợn. Nó quay lưng bước nhanh về phía bàn thờ của ông từ.

Bốp! Xoảng!

Lư hương, khung hình của ông bị nó quăng xuống đất vỡ tung. Còn như chưa hả giận, con ma còn đá sập luôn bàn thờ ông xuống.

Bước ngang cái bàn, nhìn thấy chiếc quạt trầm ngồ ngộ, con ma cầm lên xem rồi nhét vào túi áo.

Nó còn nghênh ngang đi khắp nhà, lục tung tất cả các góc ngách lên như nóng lòng tìm kiếm một vật gì. Nó tìm một hồi lâu, vẫn không thấy, như thấm mệt, nó quay ra, lúc đi ngang qua chỗ Tử Ân nằm, nó bỗng nghe giọng một người con gái vang lên lạnh lốt :

- Vĩnh Thành, vỡ kịch ma của anh đã đến lúc hạ màn đi là vừa đấy.

Con ma quay đầu lại, thấy Tử Ân quay người ngồi dậy, hấn như bị bắt ngờ, ngây người bất động. Tử Ân đứng dậy, nắm chiếc áo choàng trên người con ma giật mạnh. Chiếc khăn rơi xuống đất. Vĩnh Thành hiện ra ngay. Cao nghều với chiếc cà kheo đứng dưới chân.

- Bất ngờ lắm phải không? - Tử Ân mỉm cười nhẹ nhàng tháo hai cục bông gòn ra khỏi mũi mình - Chắc không cần giải thích anh cũng hiểu vì sao thuốc mê của anh không tác dụng với tôi rồi! Vĩnh Thành, tôi đoán không sai, anh chính là thủ phạm đã giết ông Từ.

Phút ngỡ ngàng qua mau, biết chuyện không thành, Vĩnh Thành vội co chân nhảy khỏi chiếc cà kheo. Đôi mắt ánh lên sáng rực. Rút nhanh con dao nhọn trong túi mình, gã đâm mạnh xuống người Tử Ân.

Cạch!

Con dao chưa đâm trúng Tử Ân đã bị đá văng xuống đất. Từ sau cánh cửa bí mật sau chiếc chõng tre, Kỳ Phương và bốn viên cảnh sát đã bước ra. Viên đội trưởng cao giọng :

- Vĩnh Thành, anh bị bắt quả tang tội giết người. Mau ngoan ngoãn đưa tay chịu trói.

Biết không còn đường tẩu thoát, Vĩnh Thành đành chìa tay cho bốn nhân viên cảnh sát bắt đi. Quay lại vỗ vai Kỳ Phương, viên đội trưởng cười vui vẻ :

- Cám ơn đã hợp tác. Cú đá đẹp lắm! Về Sài Gòn nhớ viết cho tụi này một bài báo thật hấp dẫn nhé!

- Yên tâm đi... - Kỳ Phương gạt đầu, vẫy tay chào.

Bốn viên cảnh sát và Vĩnh Thành đã khuất xa dần. Trong nhà chỉ còn lại anh và Tử Ân thôi. Cô đang hý hoáy cúi nhặt lư hương và khung ảnh ông từ đặt lên bàn thờ. Đáng điệu thẹn thùng bẽn lẽn. Kỳ Phương bước lại gần :

- Cám ơn cô đã nghĩ cách cứu tôi.

- Có gì đâu! - Tử Ân hướng mắt ra nơi khác - Chuyện bình thường thôi.
Rồi như vô tình, cô quay lại :
- Hôm trước vì hiểu lầm, tôi đánh anh hai cái tát, xin lỗi nhé!
Sờ tay lên má, Kỳ Phương như vẫn còn nghe nguyên cảm giác nóng ran của hai cái tát. Nhưng anh mỉm cười nhẹ lắc đầu :
- Hiểu lầm thôi. Tôi chẳng trách đâu. À... mà này... sao cô đoán việc như thần vậy. Có thể kể cho tôi nghe cách cô dụ Vĩnh Thành lọt vào bẫy không?

Trời hãy còn tối lắm, không thể bắt lịch sự để Kỳ Phương một mình ra về, cũng không thể leo lên giường ngủ trước mặt anh, Tử Ân đành vịn lớn ngọn đèn, bắt đầu kể cho anh nghe cách mình đã suy luận thế nào.

* * * * *

Hôm đó, tuy bất ngờ, choáng váng trước cái chết của ông từ, nhưng Tử Ân vẫn còn sáng suốt nhận ra câu hỏi cuối cùng của Kỳ Phương có điều đáng nghi ngờ.

Kẻ nào đã gọi điện cho cảnh sát? Và tại sao kẻ đó lại biết rõ thời gian Kỳ Phương ra tay như thế? Phải chăng anh không phải là hung thủ? Chính kẻ giết người đã dựng lên màn kịch này để hại anh.

Cùng với những nghi ngờ trong lập luận, Tử Ân tìm được trong ngăn kéo quyển nhật ký của ông từ. Chính những dòng này đã làm có chú ý.

Ngày... tháng... năm.

Có một gã thanh niên bí hiểm, thường đến tìm kiếm trong các ngôi mộ. Gã là ai? Gã muốn gì? Kho báu chăng?

Tiếp cận và chợt hiểu, gã không phải là người xấu như ta tưởng. Gã là Kỳ Phương, là cháu của Hạnh Dung. Thảo nào ta nhìn gã thật quen. Đúng là gã có gương mặt và đôi mắt giống Hạnh Dung.

Kể gã nghe câu chuyện ngày xưa, lòng ta xốn xang nhiều. Nhớ Hạnh Dung quá! Ta trách là mình đã không sớm nghĩ ra cách gã nói. Phải giao nộp bản đồ cho Viện Bảo tàng, cho đội Khảo cổ.

Hẹn với gã ngày mai, lòng ta cứ nôn nao. Cứ như sắp được gặp Hạnh Dung đến nơi rồi. Ta có lỗi với Hạnh Dung nhiều quá. Bao năm làm ông tù giữ mộ, ta vẫn không thấp được cho nàng nén nhang nào.

Tử Ân biết chuyện này có trách ta không nhỉ? Bao năm ta giấu cháu. Chẳng phải vì tham lam muốn chiếm kho báu một mình. Ta chỉ không muốn tâm hồn ngây thơ thánh thiện của cháu phải vướng bận chuyện hận thù ân oán. Ta sợ giao bản đồ cho cháu sẽ hại cháu thêm thôi.

Tử Ân, cháu là kẻ vốn không coi trọng vật chất, hẳn cũng đồng ý cho ta giao nộp số báu vật ấy về với quốc gia. Ta làm như thế cũng nhằm giải tỏa bớt tâm lý nặng nề của nhà họ Đoàn.

Kỳ Phương là cháu của Hạnh Dung ư? Đặt quyền nhật ký xuống bàn, Tử Ân không trách ông tù. Cô chỉ quan tâm đến một điều bất ngờ thôi. Và cũng như ông tù vậy, cô nghĩ rằng, nếu đã là cháu của Hạnh Dung, Kỳ Phương không thể là người xấu được. Hơn nữa, chính anh đã bảo ông tù giao nộp bản đồ thì lẽ nào anh lại ra tay giết ông chứ? Bao nghi vấn vây lấy cô.

Nghĩ mãi không ra, nhức đầu quá. Cô tìm đến nhà Vĩnh Thành rủ anh đi dạo. Vừa từ trong nhà bước ra, gặp cô Vĩnh Thành nói ngay :
- Ông tù đã chết rồi à? Kỳ Phương thật là tàn nhẫn. Đâm một dao ngập tim ông như vậy.

Đâm một dao ngập tim. Vĩnh Thành dùng từ chính xác quá. Cứ như anh tận mắt chứng kiến vậy. Tử Ân thoáng nghi ngờ. Từ lúc ông tù bị giết đến giờ cô và cảnh sát vẫn âm thầm giấu kín, làm sao Vĩnh Thành biết nhanh thế nhỉ?

- Một người bạn anh làm cảnh sát vừa kể cho anh nghe đấy. - Như đọc được mỗi nghi ngờ trong mắt của Tử Ân, Vĩnh Thành giải thích.
- Thật à?

Tin lời anh, Tử Ân thôi không nghi ngờ nữa. Cặp tay anh đi dạo một vòng trong vườn hoa, cô kể anh nghe về tình cảm của mình với ông tù, về câu chuyện mà mình được bà Hạnh Dung kể trong mơ.

- Thật vậy à?

Đôi mày Vĩnh Thành nhướng lên lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng mắt anh ráo hoảnh với cảm giác một người đã biết trước mọi chuyện rồi. Tâm sự một hồi, bất ngờ anh hỏi cô :

- Thế em có biết bản đồ địa huyết ông tù cất ở đâu không?

- Bản đồ địa huyết ư? - Tử Ân ngờ ngác - Không, em không biết.

Lúc ấy, cô thấy rõ ràng mắt Vĩnh Thành tối sầm đi đầy thất vọng. Một nỗi nghi

ngờ xâm chiếm lấy cô. Sau khi nghĩ thật kỹ, cô quyết định dùng kế nhử Vĩnh Thành.

Vào đồn cảnh sát thăm Kỳ Phương, khẳng định thêm một lần nghi ngờ của mình là đúng. Tử Ân đề nghị anh và cảnh sát giúp mình. Xong, cô trở về tìm gặp Vĩnh Thành. Vờ như vô tình, cô bảo với Vĩnh Thành rằng mình đã tìm được bản đồ địa huyết. Không chỉ thế, cô còn cho anh biết là mình đã có chìa khóa trong tay, sáng mai nhờ anh cùng cô lên Sài Gòn một chuyến. Cô muốn giao nộp tất cả cho Viện Bảo tàng quốc gia.

Nghe cô nói, Vĩnh Thành vui vẻ nhận lời. Thái độ anh tự nhiên, nhưng Tử Ân vẫn tinh ý nhận ra, trong giọng nói của Vĩnh Thành có gì là lạ.

Bàn kế hoạch với Kỳ Phương và bốn viên cảnh sát xong, Tử Ân nhét hai cục bông tẩm thuốc chống mê vào. Và như chẳng biết gì, cô đến bàn đọc sách. Quả nhiên Vĩnh Thành lọt bẫy.

- Tài phán đoán của cô còn tuyệt hơn Sherlock Holmes nữa đấy. - Nghe cô kể xong, Kỳ Phương đưa một ngón tay lên, cất giọng thán phục - Mai mốt về tòa soạn, thế nào tôi cũng viết một bài riêng về cô đấy.

- Được thôi. - Tử Ân cười vui vẻ - Nhưng phải chia nửa phần nhuận bút cho tôi đấy.

- Chẳng hề gì. - Kỳ Phương gạt đầu rồi chìa ngón út ra. Tử Ân lập tức đặt ngón tay của mình vào cùng anh ngoéo chặt. Khoảng cách như không còn nữa. Trên bàn thờ, ông tử dường như cũng hài lòng với sự hòa thuận của hai người. Gương mặt ông sáng bừng lên, ngời hạnh phúc.

* * * * *

- Vĩnh Thành, cơm của anh đây.

Mặc cho viên cảnh sát gọi lớn rồi đặt cơm vào Vĩnh Thành vẫn nằm yên bất động. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào bức tường đá rêu phong, hẩn như thăm hỏi điều gì đã đưa mình đến kết cuộc hôm nay.

Phải chăng vì câu chuyện của bà nội kể năm xưa mà hẩn rất thích nghe. Câu chuyện truyền thuyết về một kho báu được chôn sâu trong lòng đất. Nội đã kể đi kể lại hàng mấy trăm lần rồi mà hẩn vẫn cứ muốn nghe. Vẫn cứ bắt bà kể mãi.

Bà đã bảo rằng, câu chuyện kia không có thật. Nó chỉ là truyền thuyết tồn tại trên môi của mọi người thôi. Nhưng không hiểu sao cậu bé Vĩnh Thành vẫn không tin, vẫn cho rằng sự thật có kho báu nằm sâu trong lòng đất đang chờ mình khai quật.

Đêm đêm, cậu bé Vĩnh Thành mười bốn tuổi cứ thao thức mãi. Kho báu như hiện ra kia rồi kích thích bộ óc phiêu lưu của cậu. Cậu đã hình dung, đã tưởng tượng ra bao nhiêu câu chuyện lý thú quanh kho báu.

Cậu đã mon men tiếp cận ông từ, dò hỏi, nhưng lần nào cậu cũng bị ông từ trợn mắt, nạt ngang bảo rằng con nít chẳng nên nhiều chuyện. Không bỏ cuộc, một lần Vĩnh Thành đã dám lẻn vào nhà thờ thám thính. Chính ở nơi này cậu đã phát hiện ra những hình nhân bằng sáp và quyển nhật ký.

Ồ! Càng xem, mắt Vĩnh Thành càng sáng rực lên. Thì ra chuyện kho báu là có thật. Đặt trả tất cả vào chỗ cũ, cậu thăm mớ một ngay được tận mắt nhìn thấy những báu vật kia.

Từ ước mơ con trẻ, từ một đứa trẻ mười bốn tuổi, theo thời gian đã biến thành tham vọng. Một tham vọng điên cuồng rằng phải chiếm được tất cả số báu vật kia.

Vĩnh Thành đã suy nghĩ, đã vất tung bộ óc của mình lên suy nghĩ. Không có bản đồ, cũng không có chìa khóa trong tay. Muốn tìm ra cửa đường hầm chỉ có một cách thôi. Đó là đào tung khu nhà mồ lên. Nhưng làm sao đào được khu đất ấy bây giờ. Vĩnh Thành biết điều đó thật chẳng dễ chút nào. Ông từ sẽ chẳng cho ai phạm đến, dù chỉ một tấc đất trong khu mồ ông giữ.

Bế tắc... giữa lúc Vĩnh Thành bế tắc hoàn toàn thì bất ngờ ngôi nhà mồ tình cờ xảy ra một việc kinh thiên động địa. Đó là chuyện đôi trai gái Nhị - Lài yêu nhau không lấy được nhau, và cùng chết trong khu mộ. “Trời giúp ta rồi”. - Vĩnh Thành hét vang mừng rỡ. Một kế hoạch thật chu đáo lập tức được hình thành ngay trong óc hắn.

Biết trình độ dân trí của mọi người ở đây thấp kém, nhìn nhận sự việc một cách đơn sơ và thiên cận, gã đã dựng lên một câu chuyện ma hoàn hảo để lừa phỉnh họ.

Đầu tiên, để cho sự việc trở nên ly kỳ bí hiểm, hắn đã làm cho vết máu của Nhị bám trên nền gạch ngôi nhà mồ không thể rửa trôi. Việc đó thật là đơn giản. Chỉ cần pha sơn đỏ và một ít hóa chất vào là xong. Tiếp theo là việc giả bóng ma lảng vảng xuất hiện quanh khu mộ. Với sự giúp đỡ của các phương tiện, máy móc hiện đại, việc đó chẳng khó khăn gì. Chỉ cần một

vài máy camera đặt kín đáo trong các lùm cây là hấn có thể thần nhiên ngồi tại nhà quan sát tất cả những sự việc diễn ra trong khu nhà mồ qua hệ thống vi tính được cài sẵn chương trình.

Với mọi người ở đây, hấn không cần tốn công nhiều. Chỉ cần cho phát vài âm thanh ma quái... Đêm đêm, cho những tấm khăn choàng trắng nhảy múa trên ngọn tre là đủ làm cho mọi người vỡ mật kinh hồn, không dám bén mảng đến khu nhà mồ một bước, đừng nói chỉ đến điều tra, khám phá.

Mọi việc chỉ trở nên rắc rối, phức tạp hơn khi Tử Ân xuất hiện. Cô bé không sợ ma, lại có trình độ hơn người, nên dù cho hấn có sử dụng hết độc chiêu ra hù dọa, thậm chí cả ảnh ảo, không gian ba chiều y như thật, vẫn không khiến cô bé kinh sợ được. Chẳng những thế, cô lại như tỏ ý nghi ngờ, muốn điều tra. Sợ cô phát hiện ra sẽ đi tong kế hoạch, hấn buộc lòng phải tiến thêm một bước, giết người nhằm khùng bổ tinh thần của Tử Ân. Để lòng tin của cô bị lung lay, phải tin vào hồn ma là có thật.

Thầy Bảy cũng là một bộ phận do hấn vạch ra. Việc đào mồ, đóng cọc ếm bùa chẳng qua là thủ thuật của hấn thôi. Điều cốt yếu là được đào bới khu mộ một cách công khai.

Thật không ngờ, Tử Ân lại bản lĩnh đến dường này. Một người chết, dân làng làm áp lực vẫn không khiến cô sợ. Vẫn khăng khăng giữ ý của mình không cho ai chạm vào khu đất.

Biết nếu tiếp tục làm càn, tiếp tục giả ma giả quỷ sẽ lộ tẩy, hấn đành phải đổi chiêu tấn công. Vờ ra về nghĩa hiệp, giả tiếp cận cô với dáng vẻ một bác sĩ không tin vào chuyện yêu ma, quỷ quái.

Lần này hấn thành công, Tử Ân đã lọt tròng, hoàn toàn tin tưởng vào hấn. Tử Ân thậm chí còn có cảm tình cùng hấn nữa. Hấn biết, nương cơ hội này mình có thể lợi dụng cô, nhưng hấn không làm thế. Vật mà hấn cần chính là bản đồ địa huyết và chiếc chìa khóa mở các cơ quan.

Mọi việc sẽ diễn ra thuận lợi và vô cùng tốt đẹp. Thành công sắp đến bên tay thì... bỗng dưng lại lòi ra một tên chết tiệt.

Cái gã phóng viên ngớ ngẩn mà lúc đầu hấn ngỡ mọi việc được cho mình không ngờ lại là cháu của Hạnh Dung. Lại biết nhiều chuyện hơn hấn tưởng. Hôm đó nghe lại cuốn băng cuộc nói chuyện của Kỳ Phương với ông từ, Vĩnh Thành đã

giật mình sợ hãi. Suýt tí thì việc lớn đi đòi nhà ma rồi.

Trời ơi! Đám mạnh vào đầu mình, Vĩnh Thành kêu lên tức tối. Sao mà hần ngu ngốc quá! Không chịu đoán ra bản đồ địa huyết nằm trong tay ông từ ngớ ngẩn đó? Để cứ truy tìm mò mẫm tận đâu! Hừ! Làm sao mà hần có thể ngờ ông đóng kịch hay đến thế.

Thật là một lũ ngu ngốc, có của trong tay không biết hưởng, lại đòi đi giao nộp. Viện Bảo tàng, khảo cổ là quái gì? Không, hần sẽ không bao giờ để số báu vật kia thoát khỏi tay mình. Bằng mọi giá hần phải chiếm cho được bản đồ địa huyết.

Hần không có ý định giết ông từ. Hần chỉ bịt mắt, cầm dao díp vào cổ buộc ông giao nộp bản đồ thôi. Không ngờ ông nhận ra giọng hần, Kỳ Phương lại sắp đến nơi rồi. Sợ lộ nên hần mới đành ra tay giết ông rồi tung mình chạy thoát.

Vỏ quýt dày, có móng tay nhọn. Đạo lý này Vĩnh Thành biết từ lâu. Nhưng hần không ngờ, không bao giờ ngờ rằng có lúc mình lại thua dưới tay một người con gái cả. Tử Ân quả thật là bản lĩnh ghê gớm hơn hần tưởng nhiều.

Giấc mơ huy hoàng của hần đã kết thúc rồi. Một bước kết thúc thật tồi tệ. Vĩnh Thành bật lên cười mai mỉa. Không phải luật sư, hần cũng biết, với tất cả tội danh hần không bị tử hình, cũng bị xử chung thân. Gieo nhân, gặt quả thôi hần không cảm thấy buồn. Hần chỉ tiếc thôi. Tiếc là mình không được một lần nhìn thấy số báu vật kia. Nó đẹp dường nào, giá trị dường nào, sao hần phải đem cả cuộc đời ra đánh đổi vậy? Tất cả cũng bởi vì tham vọng. Sao hần không sớm nhận ra rằng, vật chất, tiền tài chỉ là bọt nước phù du không tồn tại. Chỉ có tình người, lòng nhân ái mới vĩnh hằng bền vững với thời gian. Bài học của ông Hội đồng Toàn, kết cục bi thương của gia đình ông, sao hần không thức thời tỉnh ngộ? Phải chăng bây giờ khi kịp nhận ra... thì đã quá muộn rồi...

Lật trở người lại, hướng mắt lên cao, nhìn con thạch sùng đang nhip đuôi chắc lưỡi. Vĩnh Thành khẽ thở dài rồi cũng chép môi tắt lưỡi. Nghe hối hận thật nhiều.

* * * * *

- Ê, cháu gái ông Hội đồng kìa. Cô ta đẹp ghê hén!
- Ủ! Đẹp người mà đẹp nét nữa. không tham lam độc ác như ông Hội đồng đâu. Biết gì chưa? Chính cô ta giao nộp bản đồ cho nhà nước đó.

- Xì... chuyện lớn vậy ai mà không biết chứ? Còn chuyện này mới hay nè. Tôi nghe nói cô ta vừa bàn với ông chủ tịch, rằng sẽ dùng tài sản của mình xây dựng ở đây một trạm phát điện đó. Rồi chúng ta sẽ có điện y như ở Sài Gòn vậy.
- Thật không? Bà nghe ai nói vậy?

Đưa máy ảnh lên chụp một pô hình, Kỳ Phương chợt mỉm cười nghe lời mọi người chung quanh mình dậy lên bàn tán. Trong phút chốc, anh nghe lòng thật tự hào. Phải, tự hào vì đã quen được một người con gái có trái tim nhân hậu như Tử Ân kia.

Cô vẫn không hay mình đang bị anh nhìn trộm, đang là mục tiêu cho mọi người thán phục, xì xầm. Cúi người trên thảm cỏ, cô nâng niu từng bộ hài cốt cho vào quách. Nét mặt buồn, thành kính, cô như đang thay mặt gia đình, nói lời sám hối cùng một trăm lẻ một vong linh người xấu số.

Ba ngày nay, theo đoàn khảo cổ về khai quật khu địa huyết, ở cạnh Tử Ân, Kỳ Phương càng thấy yêu mến cô hơn. Sau khi thấp nén nhang xin phép tổ tiên cho mình được khai quật mộ. Việc đầu tiên Tử Ân quan tâm đến là đưa một trăm lẻ một bộ hài cốt dưới hầm sâu lên an táng. Các chuyên gia khảo cổ, tuy nóng lòng tìm ra kho báu, cũng vì nguyện vọng chính yếu của cô mà tìm ra tầng hầm trước.

Sáu mươi năm, những bộ thi hài cũng đã theo thời gian mục rữa. Tất cả lại từng bị vùi qua lửa đỏ, thật khó mà tìm kiếm, mà phân biệt. Đành phải chôn chúng tất cả mọi người chung một quan tài vậy. Nhìn cô chẳng nề hà khó nhọc, nhặt từng chiếc xương nhỏ xíu cho vào lọ, thân nhân của những người đã khuất không khỏi ngậm ngùi cảm động, mối thù truyền kiếp giữa họ và ông Hội đồng, trong phút chốc bị hành động của cô xóa sạch.

Những kế hoạch của cô, Kỳ Phương nghe mà cứ tròn mắt ra thán phục. Trái tim cô nhân ái quá. Thương cho những người dân ở đây nghèo nàn văn hóa. Cô đã tự nguyện hiến tài sản của mình chỉ giữ lại khu mộ và ngôi nhà của tổ tiên thôi. Bao nhiêu đất ruộng đều chia cho người nghèo cả. Lập một nhà máy phát điện, cô còn dự định xây cả bệnh viện và trường học.

Tốt lành thay, Kỳ Phương giơ máy ảnh lên rồi chợt nhớ. Từ nãy đến giờ anh chưa chụp được pô hình nào có ích cho bài phóng sự của mình. Anh chỉ toàn chụp hình cô. Sao thế, mình đã yêu cô rồi thì phải?

Trái tim bồi hồi như báo cho Kỳ Phương biết rằng anh đã không làm, rằng sự

thật anh đã yêu Tử Ân rồi. Yêu cô gái mà ngay từ phút đầu anh cứ ngỡ trên thế gian này cô là người mình căm ghét nhất... giờ nhớ lại thật nực cười. Hôm đó trên chiếc xe anh đã tranh mất của cô một chỗ ngồi.

Tử Ân có yêu mình không nhỉ? Kỳ Phương lại ngỡ ngẩn chụp hình cô... mới có mấy tháng thôi... cô chưa có thái độ gì tỏ ra quan tâm đến anh cả. Nhưng không sao anh nhất định sẽ chinh phục cô bằng được, một người con gái vừa đẹp vừa tốt thế này, làm sao anh có thể để vuột được chứ?

- Tử Ân, Kỳ Phương xuống mau lên. Chúng tôi đã tìm ra được kho báu.

Giọng một chuyên gia khảo cổ gọi to, Kỳ Phương hoàn hồn buông máy ảnh chạy nhanh lại. Tử Ân cũng vừa chạy tới, cầm lấy thang dây tuột xuống, cô nhìn anh cười khoe chiếc răng khểnh thật có duyên :

- Nãy giờ anh chụp được mấy pô rồi?

- Mười tám! - Kỳ Phương nhìn Tử Ân không chớp.

Cô reo lên mừng rỡ :

- Nhiều thế cơ à? Khi nào rửa ảnh nhớ cho tôi xem với nhé.

- Dĩ nhiên rồi... - Kỳ Phương đáp nghe hồn ngơ ngẩn.

Sao Tử Ân lại đẹp thế nhỉ? Càng nhìn càng thấy đẹp.

Chẳng mấy chốc, chiếc thang dây đã đưa hai người vào sâu trong lòng mộ. Nhờ có tấm bản đồ nên việc khai quật rất dễ dàng. Các bầy gà, các cơ quan đều trở nên vô hại với đoàn khảo sát.

- Chúng tôi loay hoay nãy giờ vẫn không sao mở được cửa đường hầm. - Một chuyên gia khảo cổ nói giọng bần khổ - Hai người xem thử có cách nào trước khi chúng tôi buộc phải dùng thuốc nổ để mở cửa không?

- Ấy... xin đừng dùng thuốc nổ. - Tử Ân vội đưa tay cản lại. Thi hài ông và bà Hạnh Dung trong đó. Cô không muốn tất cả bị nổ tung.

- Để tôi tìm cách thử xem. - Hiểu ý cô, Kỳ Phương gạt đầu ra hiệu cùng đoàn khảo cổ. Họ nhìn nhau rồi đồng lui hết ra ngoài.

- Họ không mở được cửa là phải thôi. - Đợi họ khuất hẳn, Tử Ân mới quay lại cười nhí nhảnh với Kỳ Phương - Cánh cửa đã bị ếm bởi thần giữ của rồi. Không có câu thần chú họ chẳng tài nào mở ra được đâu.

- Tôi không tin. - Kỳ Phương nói với vẻ nghi ngờ.

Tử Ân hất mặt :

- Không tin ư? Anh hãy nhìn, hãy nghe cho kỹ đây nè.

Nói rồi, cô cho vào túi lấy ra một cây nến nhỏ, thấp lên. Miệng đọc :

- Chuồn chuồn chuồn chuồn... Úm ba la bát tỷ kheo độ. Vừng ơi! Hãy mở cửa ra! Quả nhiên như trong chuyện hoang đường, cánh cửa từ từ xoay nhẹ. Một luồng khí trắng ủa ra thổi tắt cây nến nhỏ, Kỳ Phương còn đang ngơ ngác, Tử Ân đã nói nhỏ vào tai :

- Nín thở, nhắm mắt lại đi. Thần giữ của xuất hiện. Nhìn thấy sẽ gặp điều xúi quẩy đó.

- Thật à! - Kỳ Phương vội nghe lời cô, nín thở nhắm tịt đôi mắt lại. Một lúc lâu nghe tiếng Tử Ân cười khúc khích, anh mới dám mở mắt ra, ngơ ngác.

- Cô cười gì thế? Thích thú vì gạt được tôi à?

- Tôi đâu dám. - Tử Ân vẫn còn cười - Có điều tôi không ngờ anh cả tin đến thế.

- À... - Biết mình bị gạt, Kỳ Phương trợn mắt giờ cao nắm đấm. Tử Ân lại khúc khích cười rồi ra chân chạy nhanh qua khe cửa, Kỳ Phương đuổi theo ngay. Ngọn đèn buộc trên nón họ rung rinh những chùm sáng lóng lánh.

Đang chạy, Tử Ân bỗng nhiên ngừng bước, Kỳ Phương cũng dừng lại bên cô chết lặng. Không phải vì những thỏi vàng rực lên dưới ánh đèn, vì mớ ngọc lung linh vương vãi dưới chân hay vì những cổ vật vô cùng xinh đẹp đang bày ra trước mắt. Điều làm cho hai người sững sờ chính là thi hài của Hạnh Dung.

Sáu mươi năm, một nửa thế kỷ trôi qua. Thời gian không làm thân xác bà mục rữa. Trên chiếc trường kỷ bằng gỗ mun đen nhánh, bà mặc chiếc áo dài gấm, đầu đội chiếc vương miện đỏ. Phong thái ung dung, sắc mặt hồng hào thanh thản. Bà đã bước vào cái chết thật nhẹ nhàng.

Cách đây không xa là thi hài ông Định Tường, thời gian cũng giữ nguyên hình hài, xương thịt cho ông, nhưng không giữ lại cho ông thần khí oai nghiêm của một ông Hội đồng. Ngồi trên ngai vàng trong một tư thế khó coi, nét mặt ông nhăn nhúm đầy đau khổ. Hẳn là ông không cam lòng đi vào cõi chết.

Đưa bàn tay nhẹ nắm tay ông, lòng Tử Ân đầy thương cảm. Khi sống ông đã gây nhiều tội ác trời không dung, đất không tha, nhưng giờ đây đối diện với xác chết của ông, Tử Ân lại nghe tội nghiệp, nghe thương ông quá. Cả đời ông chưa một lần biết hạnh phúc là gì. Vì mãi đuổi theo ảo ảnh mù xa.

- Chuyện qua rồi đừng để lòng vương vào nữa. - Hiểu được nỗi buồn trĩu nặng lòng cô, Kỳ Phương nhẹ nhàng đến an ủi - Quá khứ phải được chôn vùi để hiện tại, tương lai ngày càng tốt đẹp hơn.

- Vâng! - Tử Ân nhẹ gạt đầu nắm lấy tay anh - Chúng ta hãy ra ngoài cho các anh khảo cổ làm phận sự của mình.

- Khoan đã! - Kỳ Phương chợt bước đến thi thể bà Hạnh Dung vòng tay cung kính - Bà ơi, xin chịu khó nán ở lại địa huyệt này thêm một thời gian nữa. Bao giờ các anh chị trong đội khảo cổ nghiên cứu xong, cháu sẽ trở xuống đưa bà lên an táng đàng hoàng.

- Cháu nhất định an táng bà cạnh mộ ông Đình Hùng. Bà sẽ không còn là thần giữ của ngàn năm hồn phách vật vờ. Ở thế giới bên kia bà sẽ được cùng ông đoàn tụ một đời hạnh phúc. - Tử Ân thêm vào.

- Cô trở nên ủy mị đồng bóng bao giờ thế cô luật sư không biết sợ ma kia? - Kỳ Phương không có vẻ gì trêu chọc hay chê trách.

Tử Ân lại vòng tay hướng mắt về phía ông Định Tường.

- Ông ơi cháu cũng sẽ đưa ông về phần đất tổ tiên an táng. Siêu sinh đi ông nhé? Mọi chuyện đã kết thúc rồi.

- Chỉ kết thúc với người chết thôi. - Kỳ Phương lại chen vào - Với tôi mọi việc mới bắt đầu thôi.

- Anh nói gì? - Tử Ân không hiểu.
- Tôi nói là tôi vẫn nợ cô một phần nhuận bút bài báo viết về cô đấy.
Dìu Tử Ân bước lên chiếc thang dây, Kỳ Phương vui vẻ :
- An tâm đi! - Tử Ân đều chân leo thoăn thoắt - Tôi sẽ chẳng quên đâu. Bao giờ về tới Sài Gòn, tôi sẽ bắt anh đãi một chiều ra trò đấy. Không khéo, bay vèo cả thiên phóng sự điều tra ly kỳ nhất của anh luôn.
“Không sợ đâu!” Kỳ Phương đu tay vào chiếc thang dây thoăn thoắt leo lên. “Tôi nhất định sẽ chinh phục được cô đấy, cô bé gan lì, không sợ ma duy nhất trên thế gian”.

Con đường lên đến mặt đất vẫn còn xa lắm. Nhưng Kỳ Phương không thấy ngại. Bởi trước mặt anh khoảng trời xanh đang lớn dần lên. Lớn dần lên như niềm tin, như hy vọng vào mọi điều tốt đẹp luôn tồn tại trên thế gian này. Như nhẩn nhủ rằng: “Hạnh phúc, thắng lợi cuối cùng bao giờ cũng thuộc về lẽ phải, và những con người có tấm lòng nhân hậu biết chan hòa...”

HẾT

Nguồn:
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 27/05/2009 12:29:06 SA